

دیسلم
دو

☆ ခေတ်ပေါင်ခပ် ☆
 = စာပေ =
 ဖိုးဒယားကုန်း (၁၃) လိုင်းဝင်
 ပု သိ ဝ မှီ ။

ပန်းချီ
 ဦးကိုလေး
 တလောက်
 ကျော်စိန်တလောက်တိုက်
 အဖိုးရိုက်
 ကျော်စိန်ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
 ရိုက်နှိပ်သည့် အုပ်ရေ
 (၃၀၀၀)
 ရိုက်နှိပ်သည့် အကြိမ်
 ဒုတိယအကြိမ်
 ထုတ်ဝေသည့်လ
 ၁၉၇၃-ခု ဇန်နဝါရီလ

- ထုတ်ဝေသူ ။

ဒေအ်မြေမြေ(၁)မြင်းခြံမြေသိင်္ဂါ၊ မြရွှေစင်စာပေ၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်
 (၀၅၉၃/မြ)၊ အမှတ်(၁၀၁) အခန်း(၅) ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ။

ဒေအ်ခင်စောနွဲ့၊ သီဟဗာဟုပုံနှိပ်တိုက်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်
 (၀၁၅၇၂)၊ အမှတ် ၁၀၂/တ ဘောင်းဖရီလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

(၁)

“ကျမသည် အကယ်၍သာ သူ့ကို လက်ထပ်ခြင်း
 မပြုခဲ့ပါလျှင် ယခုကဲ့သို့သော ထင်ရှားကျော်ကြားသော
 စာရေးဆရာတယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်မည် မဟုတ်ပါ
 ပေ။ သို့သော် ကာလကြာသည်နှင့်အမျှ ထိုထင်ရှား
 ကျော်ကြားမှုများကို၎င်း၊ သူ့ကို၎င်း၊ ကျမ မည်မျှ
 ရွာရွာမုန်းတီးလာသည်ကို ကျမ၏ချစ်ဇွာသော စာပတ်
 ပရိသတ်များ မသိခဲ့ပေ။ ကျမသည်...”

ဝါကျသည် စာရွက်ပေါ်တွင် ဤနေရာတွင် အဆုံးသတ်
 သွား၏။ ဆက်၍ရေးမည်ကြံဆဲ ဖုတ်ထုတ် အကြောင်းကြောင့်
 ရပ်တန့်ထားဟန် ထူပေသည်။ စာရွက်များသည် အရွက်နှစ်ရာ
 ပါသော ဗလားစာအုပ်ကပ်ထူ၏ ဒုတိယအရွက်ပေါ်တွင် စတင်
 ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လက်ရေးသည် သပ်ယပ်၍
 ယောက်ျားဟန်သို့ အနည်းငယ် ထိုင်ညွတ်နေသော မိန်းမလက်
 ရေးဖြစ်၏။ စာ၏အစတွင်လည်း “ကျမသည်” ဟူ၍ ထုတ္တံ့လိင်
 နှင့် စ,ထားသောကြောင့် ဤစာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ မိန်းမပင်ဖြစ်ရ

မည်ဟု ကိုကျော်ခိုင်ကဲ့ယူဆ၏။ တခါတရံတွင်လည်း ယောက်ျား
စာရေးဆရာများသည် “ကျမ” ဟူ၍ ရေးတတ်ပေသည်။ သို့သော်
ယခု စာမှာမူ မိန်းမလက်ရေးဖြစ်၍ ထိုစာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ မိန်းမ
သာဖြစ်မည်ဟု ကိုကျော်ခိုင်သည် တတ်အပ် စွပ်စွဲမိပြန်သည်။

သူ့ စာအုပ်ဆိုင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆနောက်ဘက်တွင် ရှိ၍
လူဝင်လူထွက်များလှသည်။ ကကြီး ခခွေး စာအုပ်ကဏ္ဍကျာ
နယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေထောင်ကပ်ထူ အဖိုးနှင့် ဇိနတ္ထပကာသနီအထိ
စုံစာ အနောက်တိုင်းမှ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာပဒေသာ
အဖို့ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးပေါက်စရာ၊ ကျောင်း
သားအရွယ်၊ ကျောင်းသူ၊ အပျိုကြီးကြီး၊ သေးသေး၊ လူကြီး
ရော၊ လူငယ်ရော၊ ဘုန်းကြီးများမှာ ဝင်ထွက်နေသောဆိုင်တွင်
ဤစာအုပ်သည် ဘယ်သူ့ထံမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဟူ၍ ခြေရာ
စောက်ရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ပေ။

သူသည် ညနေစောင်း တရေးဘမောမအိပ်ခင်ကပင် ထိုစာ
အုပ်ကို ခဏခဏ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်မိ၏။ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်တိုင်း “ကျမ
သည်” ဟူသော ဝါကျအစ၏စကားလုံးမှာ သူ့ကိုပေးဦးခေး
နေထလို ဖြစ်နေပေသည်။ ညနေစောင်းတွင် အိပ်နေကျမဟုတ်
ပေ။ ဤစာအုပ်၏သောကဖြင့် အနည်းငယ် သောက်ထားသော
ကြောင့် ဝေထွေထွေဖြစ်ရင်း အိပ်ရာထဲတွင် မှေးခနဲခြားဖြစ်ပေ
သည်။ အောက်ထပ်တွင် ဗိုလ်ပုသည် ဆိုင်ခန်းကိုပိတ်သွားပေပြီ။
စာအုပ်ကို ရင်ပတ်ပေါ်တင်ကာ တွေးမြဲအတွေးခဲမိ၏။

“ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတယောက်ဖြစ်လာ
မည် မဟုတ်ပေ” ဟု ဆိုထားပြန်သည်။ ဤစာအုပ်ရှင်သည် ထင်
ရှားသော မိန်းမစာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်ရပေမည်။ ထင်ရှား
သော စာရေးဆရာများကို သူသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင်မြင်ဘူး၏။

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ ဒေါ်မျိုးချစ်၊
ဒေါ်ကြည်အေး၊ ဒေါ်မြသွေး၊ ဒေါ်ခင်လတ်၊ ယုဝတ်မာလာ
သိန်း၊ နီနီယု၊ ခင်ဆွေဦး၊ ယုဝတ်ခင်ဦး၊ ဒေါ်ဝင်းမြင့်၊
ဒေါ်ကြော့ရှင်း စသဖြင့် အတော်များများ လက်ကဲ့ သူသည်
စိတ်ထဲမြင်ဘူးသမျှ စဉ်းစားကြည့်၏။ ထိုရှင်ပုံများကို မဂ္ဂဇင်း၊
သတင်းစာများတွင် သူတွေ့ဘူးမြင်ဘူး လေ့လာသည်။ သို့သော်
ထိုရုပ်ပုံလွှာ ပိုင်ရှင်များသည် ယနေ့ သူ့ ဆိုင်သို့ သွားသမျှမလာ
ကြပါပေ။ တခါတရံ စာရေးဆရာတချို့ သူ့ ဆိုင် သို့မဟုတ်လာ
ကြသည် မှန်၏။ ယနေ့တွင်တော့ သူကလည်း တွေးထူးခြားခြား
တနေ့လုံး ဆိုင်ထိုင်မိသည်။ ဗိုလ်ပုသည် လက်ထိ ငယ်ပေးလှယ်
လေးများထဲသို့ ငွေလိုက်တောင်းခနဲ၏။ သူ့လက်မိသမျှ ဘယ်စာ
ရေးဆရာမှ မလာကြ။

စာအုပ်ကို တဖန် ဖွင့်ဖတ်ပြန်သည်။
“xxx သို့သော် ကာလ ကြာသည်နှင့်အမျှ ထိုပင်ရှား
ကျော်ကြားမှုကို၎င်း၊ သူ့ကို၎င်း၊ ကျမ မည်မျှ ရွှံ့ရွှာမုန်းတီး
လာသည်ကို xxx” ဟူသော စာကြောင်းများကို ထေးကပ်ခြား
အားဖြင့် ဤစာရေးသူသည် သူ၏ လက်ထပ်ခင်ပွန်း နှစ်အား
ယခုအချိန်တွင် ရွှံ့ရွှာမုန်းတီး၍ ချစ်ပြယ်စွာ မြှောက်ပြန်ရဦးပေ
မည်ဟု သူသည် စုံအထက်ကြီးဦးစံရှားဘန်... နှစ်ပိုန်
သည်။

“အိ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ စာရေးဆရာဆိုတာ ယောက်ျား
လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မိန်းမလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျမ
အနေနဲ့ ရေးလိုက်၊ ကျေနပ် အနေနဲ့ ရေးလိုက် ပြီးတာပဲ
အပျိုပေါက်စလေး အနေနဲ့ ရေးချင်လဲ ရေး... သိ၊ အဖိုးကြီး
အနေနဲ့ ရေးချင်လဲ ရေးဘာပါဘဲလေ...” သူ့စိတ်ကိုသူ ဖြေ

တွေးပေမည် မရ၊ အလိုလိုပင် ဤစာအုပ်ဝယ်မှာ သူ့ကိုနှိုးဆွ နေသလို ဖြစ်နေပေသည်။

“သူဟာ ဘယ်သူလဲ... ကျော်ကြားနေတဲ့ သူတော့ ကျော် ကြားနေသူတဲ့၊ ဒီကျော်ကြားမှုတွေကိုလဲ သူမုန်းလာပီ၊ သူ့ ခင်ပွန်းကိုလဲ သူမုန်းလာပီ၊ ဘာဖြစ်လို့မုန်းပါလိမ့်... ငါသိချင် လိုက်တာ..” သူ့ စိတ်ထဲတွင် မိုးတိုးရွာစာ ဖြစ်လာပြန်သည်။ စာ အုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရုံသာမက စာရေးသူအဘို့တွင်လည်း သူ့ ဝတ္ထု အစအတွက် နှမြောနေပေမည်။ စာအုပ်ကောက်ရသူ သူ့ အဘို့ တွင်လည်း ဤစာရေးသူ မည်သူလဲ ဟူသော သိချင်သည့်အထိ ဤစာဝါကျများကို ဆက်ဖတ်ချင်သော ဆန္ဒများဖြင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေပေသည်။ စာကို အဆုံးအထိ ဆက်ရေးပြီးမှ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟုလည်း သူ့ ဆန္ဒတက်ကို သူ့ဆွေ ဟွေးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဆရာမလဲနော် - ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဒါလောက် သိချင်ရင်လဲ ဒီစာအုပ် - တွဲတဲ့အချိန်ထိ မှတ်မှတ်ရရ ဒီဆိုင်က နောက်ဆုံးထွက် သွားကံမိန်းမ ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါလား...” ဗိုလ်ပုက ညနေဆိုင်သိမ်းချိန်တွင် စာအုပ်၏ ဗျာပါဒကြောင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေသော သူ့ကို အကြံဉာဏ်ပေးကြည့်၏။ သူ့သည် ခေါင်းကို ပြေးညှင်းစွာရမ်းလိုက်သည်။ ဝယ်သူ့ ဝင် ထွက်သူမျှားက အများကြီး၊ မှတ်မှတ်ရရဆိုလျှင် ထိုစာအုပ် မတွေ့ခင်က မိန်းမငယ်တယောက် နတ်သမီးပုံပြင် (Fairies Story) သုံးအုပ်ဝယ်သွားသည်။ ဤမိန်းမငယ်ဖြစ်နိုင်မလား။

“ငါထင်တဲ့ မီးခလေးဆလဲ စာရေးဆရာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ကုန်၊ ပြီးတော့ သူဝယ်တာကလဲ ခလေးတွေဖတ်တဲ့ နတ်သမီး ပုံပြင်စာအုပ်၊ သူ့ ရုပ်ဆဲလဲ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ပိုနီပီနီသေးသေးလေး

ရယ်၊ ပိုးတောင်ကလေးနဲ့ တူပါတိနဲ့...” “သူ့ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ သတိထားမိလဲဆို သူ့ စာအုပ် မေးတဲ့ အသံကို က အင်္ဂလိပ် ကာတွန်းရုပ်ရှင်တွေထဲက နတ်သမီးခလေးတွေ ပြောတဲ့ အသံမျိုး ညောင်ညက်ညက် စူးရှရှ ကြောင်စိစိထေးကွ ... .. ပြီးတော့ ဒီရုပ်မျိုးကလဲ စာရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ...”

“ဆရာကလဲ စာရေးဆရာသံရယ်လို့များ သတ်သတ်များ ရှိသေးလား” ဗိုလ်ပုက ရယ်မောရင်း သူ့ကိုမေး၏။ ဗိုလ်ပု အဖို့တော့ ရယ်စရာပင်ဖြစ်၏။ သူ့ အဖို့တော့ ပြဿနာရှုပ်ထွေး နေသည်။ ဤစာအုပ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ တိုင်တိုင် တာတွေတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ့ ဆရာဝါကုသို့ ကျွန်တော်တော့ နည်းပမ်းတွေပြီ။ ကျောင်းသူလေးတွေ ကိုဲ့တဲ့ အော်တိုစာအုပ် ဝယ်မယ် “မိုး” စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးပိုင်ရှင် ဦးကျော်ခိုင်က စာရေးဆရာမကြီးများ၌ အမှတ်တရ မှာတမ်းခလေးများ ရေးပေးပါဆိုပြီး ဒေးရင် စာရေး ဆရာမ များများဆီက ရလာမှာဘဲ။ ဒီတော့မှ ဆရာ့ဆီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ စာအုပ်ထဲကလက်ရေးနဲ့ တိုက်ကြည့်ပေတော့။ ဝါမှ မဟုတ်လဲ ဝေ့ဆယ်ငါးကျပ်လောက် အကုန်ခံပြီး စာအုပ် ကျန် ရစ်သူ လာယူပါဆိုပြီး သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာလေ...”

ဗိုလ်ပုက တတ်သမျှ အကြံဉာဏ်ပေး၏။ သို့သော် စာအုပ် ပိုင်ရှင်က ကိုယ်တိုင် လာယူချင်မှုယူပေမည်။ သူ့ သိချင်သည်က စာအုပ်ပိုင်ရှင်ကို ဖြစ်၏။

“ဗိုလ်ပုဆရာ မင်းအဖို့တော့ ပြောင်စရာပေါ့၊ တနေ့တော့ ဒီလက်ရေးရှင်နဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ရမယ်...”

သူ့ ကြုံးဝါးလိုက်၏။

“ဆရာမပိုးတောင့်တဲလေးလဲ ဆိုင်ကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်လာ ချင် လာမှာပေါ့၊ ဒီတော့လဲ တခါ မေးကြည့်သေးဒါပေါ့!”

ဗိုလ်ပု၏ အကြံလည်း မဆိုးပေ။ ခပ်စောစော အရက် တပန်ခွက်ကီသောက်ချပြီး ထိုစာအုပ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မေးနေ မိ၏။ ယခု နိုးလားချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်စ ပြုနေလေသည်။ အပြင်တွင်လည်း မှောင်စပျိုးပြီကို ပြတင်းမှ မြင်နေ၏။

ပြတင်းမှ လျှောကျနေသော အလင်းရောင် အကြွင်းအကျန် သည် ဖျော့တော့ မှေးမှိန်လွန်းလှသည်။ သူ့ အိပ်ရာပေါ်မှ ကြည့် လျှင် အလင်းရောင် မှိန်မှိန်ကို နောက်ခံထား၍ လှုပ်ရှားနေသော ထန်းပင် ထိပ်ဖျားကို မြင်နေရလေသည်။ ထန်းလက်များသည် ငိုက်မြည်းနေသော သူ့ယေလို့ ညင်သာစွာ ယိမ်းယိုင်နေကြ၏။

ဤလို ဆည်းဈေးမှိန်မှိန်တွင် ဤလိုပင် ထန်းရွက်ဖျားတို့ လှုပ် ရှားသည်ကို မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဘယ်တုန်းခါတများ ပါလိမ့်။ လွမ်းဆွတ် တသစရာကောင်းသော ချစ်သူဟောင်း၏ ဓာတ်ပုံလိုပင် ပြတင်းအပြင်တွင် ထင်နေသော မြင်ခင်းသည် သူ့ စိတ်ကို လှုပ်ရှား စေတော့သည်။

ခေါင်းအုံးပေါ် လွဲနေရာမှ ထိုင်လိုက်၏။ ဤထန်းပင်ကို ခါ တိုင်းလည်း မြင်နေကျ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ယခုမှ စိတ်လှုပ်ရှားမိ သည်။ စင်စစ် ထန်းလက်များသည် ယခင်အချိန်က သာမန် ထန်းလက်များပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆည်းဈေး မှိန်မှိန်အောက် တွင် အရွက်များဘိုင်းလိုလို၏ အနောက်ဘက် ခြမ်းများသည် အလင်းရောင်ပက်ခါ လက်သလိုလို ဝေ့မှင်သား လိုလိုနှင့် အ မှောင်တခြမ်း အလင်းတခြမ်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ခေါင်းထူ၍ ထလိုက်စဉ်က ပြတင်းပြင်၏ မြင်ခင်းသည် သူ့ စိတ်အား တစုံတရာကို ပြန်လည်၍ ပြောကြားတော့မယောင် ထင်လာသည့်အထင်နှင့် ထလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ ခြေရင်းတွင် မြင်လိုက်ရသည့် ထောင့်နံ့စ သူ့ စိတ်အာရုံများကို ပြောင်းလဲ သွားစေတော့ သည်။ မူးဒေဝေ နောက်တောက် တောက် ဖြစ်နေသော အရက်ခွန်ပင် ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။

အခင်းထဲတွင် အလင်းရောင်သည် ဖျော့လွန်းသည်ဆိုသော် လည်း ထိုထောင့်ကို ပြတ်သားစွာ မြင်နေရ၏။ အထူးသဖြင့် လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေသော ရင်အုံအဖျားချွန်ချွန်ကို ထင်ထင် ရှားရှား မြင်နေရသည်။

“မီးမထွန်းတော့ဘူးသား...”

သူ့စာ ထိုထောင့်အား လှမ်းခမ်းလိုက်၏။

“ထွန်းဘို့ လိုသေးလား?”

“ထွန်းပါလားကွာ... စိတ်ပျက်စရာ မှောင်နေတဲ့အထဲ...”

သူသည် အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို ဘယ်သူ လွတ်လိုက်လဲ...”

“ကိုယုလေ... ရှင်မနိုးခင်ကထဲက ကျမ စောင့်နေတာ...”

သူသည် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်၏။ ကိုယုဆိုသည့်အပည့်အကျွန် ကတော့ စာတအုပ်ဖြင့် ဗျာပါပေနေသည့် သူ့ စိတ်အား ပေါ့ပါး သွားအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူကတော့ ထိုမိန်း ကလေးကို မြင်ရခြင်းအတွက် ပို၍ ရင်မောသွား၏။ သူ့ ခေါင်း အုံးအောက်ကို လက်နှိုက်ထိုးကာ မီးခြစ်ကိုဆွဲယူ၍ မိန်းကလေး ခွံရာသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမှန်အိမ်ကို မီးထွန်းလိုက်...”

မိန်းကလေးသည် သူခိုင်းသည်အတိုင်း မီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်၏။ မီးဆောင်အောက်တွင်မှ မိန်းမငယ်ရုပ်ရည်သည် ပြတ်သားစွာ မြင်လာရ၏။ မျက်နှာဘွင် ဖိတ်ကပ်က ဆနည်းငယ် ထူပြစ်၍ မျက်နှာသည် ပိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ မျက်လုံးဆောင်သည် တောက်တောက်ပပ ရှိနေသေး၍ အသက်ငယ်သေးပုံရသည်။ နဖူးအပေါ်ရှိ ဆံပင်စုစုမှာ ရှုပ်ထွေးကောက်လိမ်နေလွန်း၍ မျက်နှာသည် ကျက်သရေတုံးစာ ခပ်ပေါပေါ ပို၍ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်ဟု ကိုကျော်ခိုင်က ထင်၏။ သူကြည့်နေပါသည် ဆိုမှ မိန်းကလေးသည် ရင်ကိုချီကာ ကြော့ကြော့ငေးလှုပ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ပါးလွှာ၍ ကျပ်နေသော နှိုးလွန်အောက်မှ ချွန်မြမြ ရင်သားသည် ရှေ့သို့ ချွန်း၍ ထွက်လာသည်။

မျက်စကိုချီကာ မျက်လုံးက ဝင်၍ ဝင်၍ သူကြည့်ပြန်သည်။
 “မင်းဘက်ကတော့ အားလုံး ပြည့်စုံပြီဟ...”
 သူက ပြုံးစိစိလှုပ်ကာ လက်နှစ်ဖက် ဒူးပေါ်တင်၍ မခထုတထေ့ ပြောလိုက်၏။ သူပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မိန်းကလေးသည် ကောင်းမွန်စွာ နားလည်ပုံမရပေ။ ပိုက်ဆံရွာစားရသော မိန်းမတို့၏ အင်္ဂါရုပ်နှင့် ဤမိန်းကလေးဘက်က ပြည့်စုံနေပြီဟု သူက ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်မသည် မညီသာသော သွားများကို ပေါ်အောင် ပြုံးကျဲကျဲနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ သွားဆောင်းမျှအမှု ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေ၍ သွားအကြားအကြားတွင် သွားပိုးရှိ၍ အနက်ထောင် စွဲစပြုနေသည်။ ပြုံးလိုက်ခါမှ သူငယ်မလေးသည် အရပ်ဆိုးသွားသည်။

“မင်း...မပြုံးနဲ့...မပြုံးဘဲနေဒါက လှသေး...”

သူသည် အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်၍ မိန်းကလေးက တုန့်သွားကာ ခပ်ဘည်တည် ပြန်လုပ်လိုက်သည်။

“မင်းဘက်က ပြည့်စုံပါပြီဆိုမှ ငါ့ကို အမျိုးမျိုး လုပ်မပြုစမ်းပါနဲ့။ မင်းလုပ်ပြတာကတခြား ငါ့စိတ်ကတခြား၊ မင်းကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပျိုပျို လာတယ်”

မိန်းကလေးသည် အနည်းငယ် အောင့်သွားပုံရသည်။ သူ့ပညာနှင့် သူ့လုပ်စားနေသည်ကို အထက်စီးနှင့် နှိမ့်လိုက်သည်ဟု ထင်၏။ သူသည် ကြေးစားပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့လှပစွာ ပြင်လာပုံကို ယောက်ျားတယောက်က ရင်ပြည့်သည့် (ဝါ) အံ့ချင်သည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ စင်စစ်တော့ သူ့ကို စော်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးသည် မျက်လွှာကို အသာချလိုက်၏။ စိတ်ထလည်း နဲ့နဲ့တော့ဆိုးသွားသည်။

“ဗိုလ်ပုဆိုတဲ့ အကောင်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ မင်းကိုငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်လဲမသိဘူး၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ...”

“အမယ်... ဒီလိုဆိုရင် ပြန်မယ်...”

မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုဆက်ဆံရမှာ ကြောက်သလို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

“မင်းဒီကို လိုက်လာတဲ့အတွက် ဆုငွေတော့ယူသွားအုံး...”

“ဟင့်အင်း... အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ငွေကို အလကားမယူချင်ဘူး...”

မိန်းကလေးသည် စိတ်လည်း တိုလေးပုံရသည်။ သူ၏မရှိမဲ့ ရှိမဲ့မာနလေးကိုလည်း ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ... အဲဒီအကွက်လေးတော့ ကြိုက်တယ်ဟေ့၊ ပိုက်ဆံကို အချောင် မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ မင်းအပြောလေးတော့ တကယ်

ကြိုက်တယ်ကွာ၊ အေး... သစ္စာဆိုဒါ မခကောင်းတဲ့ဘဝ လုပ်စားရလဲ တခုခုတော့ ထိန်းထားသင့်တယ်....”

သူငယ်မသည် တရားဟောသူနှင့် လာတွေ့နေသည်ကို စိတ်ပျက်မိသည်။ ကိုကျော်ခိုင်၏ ဟန်ပန်ကို သူ့အကဲ ခတ်ရသလို ကလည်း မဆိုလျှင် မမြင်ဘူးသည့် အချိန်သက်သက်ဟန်လည်း မဟုတ်ပေ။ သူသည် လည်ပတ်ပြီး နူးပြီးနပ်ပြီးသူတယောက်ဟန် ဝှို၏။ သို့နှင့်သူ အား တာကြောင် မစ့ပါလေသနည်း၊ သူက စုရမည်ဆိုသည်ကလည်း ကိုကျော်ခိုင်၏ ဟန်ပန်က သူ့ကိုဟန်တားသလို ဖြစ်နေ၍ သူသည် ရုတ်တရက် သူ၏စွမ်းအားများကို ပြရန် ကြောင်နေလေသည်။

“မင်းနာမယ် ဘယ်သူလဲ”

“အကြိုင်....”

“မိအဖြစ်ရောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပဲလဲ....”

“ဆယ်ရှစ်နှစ်သမီးအထက် အခုနှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ....”

“ဟင်....လုပ်သက် အတော်ရင်မူကို၊ မင်းအလုပ်ထဲမှာ”

“ဘာလဲ ကျမကိုသနားလှချီရဲ့၊ သူများဆီ မသွားနဲ့တော့”

ဒီလေမျိုး လာမှာဘဲမို့လား....”

အကြိုင်က ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် သူ့ကိုပြန်ပြော၏။

“အခုမင်းအလုပ်ထဲမှာစိတ်ဝင်စားလှလား....”

“ခုတော့ ဝင်စားတာပေါ့....”

“ခုတော့ စိတ်ပါတယ်ဆိုတော့ အရင်တုန်းက စိတ်မပါလို့လား....”

“ဒီလိုလေ....အရင်တုန်းက ကိုဘထူးကို ကျမကြိုက်နေသေးဒါကို....”

မိန်းကလေး ပြောဟန်သည် အခန်းထဲ ရောက်စကလို သူ

တဖက်သားစိတ်ကို ကြွေးရန်အတွက် အပေါ်ယံဟန်လုပ်ရသော မျက်ခန်းချိုခြင်း၊ ရင်ထုတ်ခြင်းများမရှိတော့။ သူ့ အကြောင်းကို မေးသူရှိ၍ စိတ်ဝင်စားလာဟန် ပကတိ နဂိုသွင်ပြင် ဖြစ်လာလေသည်။

“အင်း....ဆိုစမ်းပါအုံး...ခုတော့ ကိုဘထူးနဲ့ မကြိုက်ကြဘူးလား....”

ကိုးကျော်ခိုင်သည်ကိုဘထူးဆိုသူကိုလည်းမသိ၊ ထိုမိန်းကလေး အကြောင်းကိုလည်း စိစစ်လို၍ မဟုတ်ပေ။ ရုတ်တရက် ပြန်လွှတ်ရမည်ကို အားနာသလိုဖြစ်၍ စောင်းမရှိ စကားရှာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“မကြိုက်ဘူး ဆိုပါတော့လေ....”

မိန်းမငယ်သည် ပြတင်းအပြင်ကိုကြည့်ရင်းခပြေ၏။ အပြင်တွင် စောစောက မွေးမွေးမှိန်ကျန်ရစ်သော နေရောင်အကြွင်းအကျန် လေးများသည် လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ကောင်းကင်သည် ပစာတိ မမှောင်၍နေလေသည်။

“ကျမက စစ်တောင်း ဟိုဘက်ပိုင်းထဲက ရွာလေးကရွာကလေ....”

“အင်း....ဆိုစမ်းပါအုံး....”

“ကျမရဲ့ ရွာနာမယ်အတော့ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နာမယ်လေးနဲ့ပါ....”

“အေး....ဟုတ်ပြီ....”

သူက မိတ်ဆွေတယောက်လို စကားထောက်လိုက်၏။

“အဲဒီရွာမှာနေပေမဲ့ ဇင်းကျိုက်က ကျောက်တောင်တော့မှာ ကျောက်သွားသွားပြီးထုရတယ်၊ ဒီတုန်းက အလုပ်သမားခေါင်းစာ ကိုဘထူးပေါ့....ကျမတို့ သူ့ဌေးကို ရှင်မသိဘူးလား....”

ခေါ်မဆိုင်သူပင် သူဌေးကို မသိဘူးလား မေးနေ၍ ကိုကျော်
ခိုင်က အံ့အားသင့်၍ သွားလေသည်။

“ဟိုမှာဆိုရင်တော့ ကျမတို့ သူဌေးဆိုရင် ပေါင်း သထုံ၊
မော်လမြိုင် အားလုံးသိ။ သူ့သိပ်ချမ်းသာဒါတဲ့။ သူကမုဆိုးဖို့
ကြီး၊ ကိုတထူးဟာ ဇင်းကျိက် ကွဲရိက သူ့ ရဲ့ အလုပ်သမား
ခေါင်းပေါ့၊ သူဌေးကြီးမှာလေ မော်လမြိုင်မှာလဲ အိမ်ရှိတယ်၊
အထုံမှာလဲ အိမ်ရှိတယ်၊ သူဟာ ခန့်ခန့်ကြီး သိပ်ချစ်ဖို့ခတောင်း
တာတဲ့၊ မြင်စကသာ အသက်ကြီးလို့ ကျမနဲ့နဲ့ ရှိတာ၊ နောက်
တော့ ကျမလဲသူ့ ကို ကြိုက်သွားဘာတဲ့...ဟဲ...ဟဲ...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် သက်ပြင်း ရှူလိုက်၏။

“ဒီမှာ... မချောစာ၊ ခင်ဗျား သူဌေးကြီးအထူး အထူးအထူး
ကျပ်က ဘယ်သူ့ မှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားစကားကလဲ ကိုဘထူး ခု
ကြိုက်တယ်၊ ခုသူဌေးကြီးကြိုက်တယ်နဲ့ ကျပ်ကဘာနားတောင်
ရမှန်း မသိဘူး...”

မိန်းကလေးသည် “ဟဲ...ဟဲ...” ဟု ရော့ရဲရဲရယ်ပြီးမှ မျက်
နှာကို ပြောင်စပ်စပ်လုပ်လိုက်၏။ ယနေ့အထို့ ကိုကျော်ခိုင်အား
မိန်းမနှစ်ဦးတို့သည် အစအဆုံးမရှိ မရှင်းလင်းသော ဝတ္ထုပုံပြင်
နှစ်ခုကို ပြောကြားကြ၏။ ပထမမိန်းမက ဝတ္ထုစာအုပ်သက်ငေး
ပူမှုကစင် မရှင်းသော ဝတ္ထုတပုဒ်ပြောသွား၏။ ဒုတိယ ဒီပျ
လွှားမကလေးကလည်း သူဌေးကြီးနှင့် ကိုဘထူးပုံပြင်ကို လာ
စချီသေး။

သူသည် တခါက အရမ်းကျဲခဲ့သူမို့ ဒီလို မငယ်လွန်း မကြီး
လွန်းတော့ရာ၊ ဇွန်းခြစ်အရွယ်များ ထံမှစေ၊ ပုံပျက်ကြီးများ
ထံစေရာ ဇာတ်လမ်းပေါင်းစုံ ကြားခဲ့ဘူးသူမို့ သူ့ အဘိုးမိန်းမ
စေသည်။ သို့သော် ထူးခြားသော ဤနေ့တွင် ထိုမိန်းမပျက်

ငယ်ထံမှ ပုံပြင် မသစ် တသစ် တခုကို နားထောင် လိုပေသေး
သည်။ သူငယ်မကလည်း ပုံပြင်ကို စချင်လွန်း၍ တံခွားမျိုချ
လိုက်ကာ စကား ပြန်စ၏။

“ဒီလိုပါ အကိုရာ... အကြိုင် ပြောချင်လွန်း အားကြီးလို့
အဟဲ...” ဤဒုတိယကို ဟလိုက်စဉ်တွင် ပါးစပ်ထဲက ရွှေသွား
ထလည်း ဝင်းကနဲ ပေါ်ရပေသေးသည်။

“သူဌေးကြီး ဦးကျော်ခေါင်ကို အကိုမသိလို့ သူရဲနဲ့ကုန်မှာ
တောင် တိုက်တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့ ကွာရီမှာ ကျမအလုပ် လုပ်တယ်၊
ကျမတို့ ဟိုဘက်နယ်က ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းမလေးတွေ အခတ်များ
တယ်၊ သူ့ ဆီမှာ အလုပ် လုပ်ကြတယ်၊ ကျမကိုတော့ ကိုဘထူး
က အလုပ် သွင်းခေးတာ... ကိုဘထူးက ကျမ ရည်းစားတဲ့...”

“အော်...”

“ဟို... ဝေး... ငါးနှစ် ခွဲရင်းသီးတွေ ပေါ်ချိန်ပေါ့၊ သူဌေး
ကြီး သထုံမှာ လာနားတုန်း... ကျမရယ် ကိုဘထူး ဒီရိုးရယ်
အထုံအိမ်မှာ သူဌေးကြီးကို သွားပြုစုရတယ်၊ သူက တခါတခါ
ထမင်းချက် ခေါ်မလာဘူး၊ သူကလေ ခွဲရားသီး မိခချောင်း
ခေါင်းသိတ်ကြိုက်တာတဲ့၊ မိုးတွေ သိတ်ရွာတဲ့ညတ ညဉ့်စာ
စားပြီး သူ့ကို ကျမခွဲရင်းသီးစားဖို့ အိပ်ခန်းထဲ သွားပို့ရတယ်၊
သူကပြောတယ် အကိုရဲ့... ‘ခွဲရင်းသီး ဆိုလဲ ငါက မိခချောင်း
ခေါင်းမှတဲ့၊ မိန်းမဆိုလဲ နှင့်လိုလုံးလုံးခလေးမှတဲ့...’ အဲဒီ ညဉ့်က
သူနဲ့ ကျမ ညားတာတဲ့...”

“ဟယ်... မင်း ဇာတ်လမ်းကလဲကွာ... တအိအိ ဖိမိနဲ့ဆုံရမဲ့
ကိစ္စမှာ၊ ခုဟာက မြန်လိုက်တာ...” ကိုကျော်ခိုင်က ပြောလိုက်
လျှင် ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာငေးမှာ အနည်းငယ်ညှိုးသွားသည်။

“ခါက တိုတိုပြောရတာကို အကိုရဲ့...”

“ဒီအကြောင်း ကိုဘထူးမတိုင်ဘူးလား...”

မိန်းမငယ်သည် ရွှင်ကြီးဘဝင် ဝိုပေါ်ချေသည်။

“ကိုဘထူးဟာ အဲဒီနယ်စ ဝိုက်စာ အလုပ်သမား မိန်းမချောချောလေးတွေကို သူ့ဌေးကြီးအတွက် ရွာပေးနေရတဲ့ သူတဲ...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ယခုမှ သဘောပေါက်၍သွားပေးပြီ။

“ကိုဘထူးကို ကျမယုံတာကိုး...၊ နောက်တော့လဲကိုဘထူးက ကျမကို မထံရဲပါဘူး။ သူ့ဌေးကြီးက ကျမကို ထထံအိမ်မှာ ခြောက်လထောက်ကို ထားတာ၊ သဘောလဲကောင်းဘယ်၊ အမေ့ကိုလဲ ရွာမှာအိမ်ပြင်ဆောက်ပေးဘယ်၊ ပြီးတော့လဲ လေကျမခလဲ ဒီလူကြီး အထက်ကြီးပေမင့် သူ့ကို ကြိုက်လာတယ်အကိုရဲ့...”

“အင်း...”

ကိုကျော်ခိုင် ခေါင်းထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှူးပြောနေပေပြီ။

နောက်တော့ သူ့သမီး သထုအိမ်ကို ခဏလာလည်မယ်ဆိုတာနဲ့ ကျမလဲထွက်လာခဲ့ရရော၊ အဲဒီတော့မှ ကိုဘထူး လက်ထဲ ပြန်ရောက်တာ၊ ကိုဘထူးနဲ့အလဲ ခဏ ညားလိုက်ရသေးဘယ်၊ နောက်တော့ မြို့လေးဘဝင်မှာ နေတုန်းခလေ... လူစုံတဲ၊ ကုန်သည်ပွဲစား၊ နိုင်ငံရေးခဲဘော်၊ အလုပ်သမား၊ ဝေ့ဖောဖော သုံးနိုင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အဖွဲ့နဲ့ ကျမအစုံပါဘဲ တွေ့ရတာ။ နောက်မှ ရန်ကုန်ထွက်လာတယ်...”

“သူ့ဌေးကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အရင်းအနှီးတောင်းပြီး ကောင်းရောင်း ကောင်းငယ် လုပ်စားခရာပေါ့...”

“မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျမက ကိုဘထူးနဲ့ရော၊ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မတထောင်သားတွေနဲ့ ရောညား ပြီးသားကြီး...”

ပြီးတော့လဲလေ...အဖိုးကြီးဟာ သူ့ဘယ်လိုဘဲပေးပေ သူ့သမီးကို မသိ စေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့...၊ ကျမတို့လဲ သူ့ သမီးကို မမြင်ဘူး ဘူး၊ အမေတို့ ပြောတော့ သူ့ဌေးကတော်ကြီးဟာ မော်လမြိုင်သူ မြို့မြို့ချောချောကြီး၊ သူ့ဌေးကတော်ကြီး ထေကထဲက သူ့ သမီးခလေအခါလည်လောက်ကို ရန်ကုန်ပို့ ထားဘယ်၊ ရန်ကုန်အိမ်မှာ အထိန်းတွေနဲ့ ထားဘယ်တဲ၊ သူကတော့ မော်လမြိုင်က သစ်စက်ဆီလာလိုက်၊ ဇင်းကျိုက်စ ကွာရီတဆွဲဆီလာလိုက်ပေါ့၊ မိန်းမအလဲနောက်ထပ်မယူဘူး၊ ကျမတို့လို စောင်းမလေးတွေကို သူ့ လက်ထဲရောက်အောင် ဆွဲပြီး လည် ဘလို ကြည့်နေတာပေါ့...ဟဲ...ဟဲ...”

“မင်း စကားလုံးကလဲ ဆန်းလိုက်တာဟာ... ကဲ လေ ညဉ့် သိတ်နက်နေမယ်... ပြန်ပေတော့၊ ဆုဝေခလေးလဲ ယူသွားအို၊ ငါက ငါ့ဟာငါ့ တခြားစိတ်ညစ်နေတာကို ဗိုလ်ပုရယ်...ထထင်လဲ့ပြီး မင်းခေါလာတာ...”

အကြိုင်သည် မီးခွက်၏လက်ကိုင်ကွင်း နှို ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်ရင်း သူ့ကို မော်ကြည့်၏။

“အကို့အကော ဘာစိတ်ညစ်လို့ဟင်...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် စကားဘန် ရှည်သော ဤပျံလွှားမအတွက် စိတ်ရွပ်သ၏။ သို့သော် မီးရောင်ဖြင့် မြှင့်နေရသော သူငယ်မ မျက်နှာသည် သူ့အတွက် အားနာစရာလို ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်မသည် တကယ်ပင် စေတနာဖြင့် သူ့ဘောကကို သိလို၍ မေးနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အများအပြား အပျက်မလေး ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားသူအပေါ်တွင် သူသည်တခါတခါဆွေးဆွေး နွေးနွေးမြောလို၏။ သူ၏ ဤအကျင့်ကို သူ၏သူငယ်ချင်းများက

‘ပေါကြောင်ကြောင် နိုင်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် သူသည် တခါ တရံ ဤလိုမိန်းမငယ်မျိုးနှင့် စကားပြောချင်ပေသည်။’

“ငါပြောချင်တာက ဒီလိုပါကွာ...”

သူက စကားစလိုက်၍ အကြိုင်သည် ဟန်မပျက် ဆက်ထိုင်နေ၏။

“ငါလေ... မိန်းမငယ် တယောက်နဲ့ တွေ့ချင် နေတာတော့ အမှန်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတွေ့ချင်တာဟာ မင်းမဟုတ်ဘူး။ တွေ့ချင်ပုံကလဲ မင်္ဂလာကို ယေးကျိုးတယောက်က တွေ့ချင်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး...”

“ဒါတော့ ကျမသိပါတယ်...”

“ငါတွေ့ချင်တဲ့ မိန်းမငယ်က ပိုးဘောင်တဲလေးနဲ့တော့ တူတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကွယ်... အဲဒီမိန်းမငယ်ကလဲ ငါတတ်အပ်မစေနိုင်ပါဘူးလေ...။ ငါမြော်လင်ချက်ကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေသလား... သိဘူး။ သူက မင်းလို ရင်ကို အချွန်ကြီးလုပ်ထားဘူး...”

အကြိုင်သည် သူ့ရင်ပတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ကို ကြမ်းကြမ်း တင်းတမ်းကြီး တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လရောင်က လင်းလင်းကြီးလဲ မသာနေနဲ့ပေါ့။ လဆန်းဆယ်ရက် ကျော်လောက်ဆို တော်ပါပြီ။ သူက မင်းလိုမိတ်ကပ် ထူပြစ်ပြစ်ကြီးတွေ လူးထားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သနပ်ခါးရေကျွေးလူး။ သူ့ခေါင်းမှာ စပယ်ကုံးလေး ပန်ထားပေါ့။ သူ့နံ့ကိုယ် နှစ်ယောက်ထဲယှဉ်ထိုင်နေတုန်း တိုက်လာရမဲ့ ‘လေက အညာရဲ့ ညဉ့်ဦး လေပြေလေညှင်း ဖြစ်ရမယ်...။ လေတိုက်တဲ့ အထဲမှာ ရေခိုးဘေးမပါမို့ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါမှ ပန်းအနံ့က ပိုမွှေးတယ်။ မင်းတို့အောက်က တိုက်တဲ့လေက စိုစွတ်စွတ် ထိုင်းထိုင်း

ကြီး၊ ငါက အညာသားဆိုတော့ အညာနေ့ဦးညဉ့်ကိုဘဲ လွမ်းတတ်တယ်ကွဲ့။ သူနဲ့ အဲဒီလိုထိုင်ပြီး သူ့ဘာတွေများ ငါ့ကို ပြောမလဲလေ...။ မပိုးဘောင်တဲလေး ပြောမဲ့ စကားသံကို ငါနားထောင်ချင်လိုက်တာ အကြိုင်ရယ်...။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါ့ဘဝကို ငါမောပီ၊ ငါငြိုးငွေ့ပြီသိလား။ စားအုပ်တွေရယ်...။ လူလေလေးတွေရယ်...။ အရက်ပုလင်း အခွံလွတ်ရယ်...။ အဲဒါတွေနဲ့ဘဲ နေလာရတာ ကြာပြီဟေ့။ အဲဒီဘဝကို စိတ်ကုန်လာပြီ ဆိုပါစို့။”

သူသည် ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ငေးကာ တယောက်တည်း တွေးတွေး ခေါ်ခေါ် ညင်ညင်သာသာနဲ့ ပြောနေရာမှ အကြိုင်တက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အကြိုင်သည် ရှိုက်ကြီးဘင်ငိုကြွေးနေရှာသည်။”

“ဟဲ့ တောင်မတလေး... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ...” သူက အလန့်တကြားနှင့် မေးလိုက်၏။

“ကျမ ဝင်းနည်းသွန်းလို့ အကိုရဲ့...။ မပိုးဘောင်တဲကို အကိုကြိုက်သလို ကျမကို တယောက်ယောက်အများ ကြိုက်ရင် ကျမလဲ သေပျော်ပါတယ် အကိုရယ်... ကျမဘူးတော့မယ်”

အကြိုင်သည် နေရာမှထကာ အောက်ထပ်သို့ ငိုရှိုက်၍ ဆင်းသွား၏။ ကိုကျော်နိုင်သည် သက်ပြင်းဘချက်ချရင်း အနီးရှိ နဂဲ စပယ်ရွယ်အဝါပတ် ဆေးလိပ်တိုကိုမီးညှိကာဖွာရှိုက်နေတော့သည်။

ထံခါးပွင့်သံ ပိတ်သံကြားရပြီး ဗိုလ်ပုတက်လာ၏။ သူ့ဆရာ အဖြစ်ကိုသိပြီးဖြစ်သလို အနားဘွင် ဝင်ထိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

“တရားဦးလေးများ ဟောလိုက် သေးလား...” ခပ်ငေါ့
ငေါ့ပင် ဗိုလ်ပုက သူ့ကိုမေး၏။

“တရားဦးတော့ မဟောပါဘူးကွာ...။ မပိုးဘောင်တဲ့ကို
တွေချင်တာသာ ပြောလိုက်တာပါ။ မင်ကောင်မလေး ထိုင်ခို
တာဘဲ။ မင်ဟာမကို ငါလက်ဖျားနဲ့ မတိုပါဘူးခမောင် ပိုကဲဆံ
ပေးတလဲမိယူ။ သစ္စာရှိတာလေးတော့ ချစ်စရာအောင်းသား
ကွ။ အင်း... ငါတကယ်တွေ့ချင်တာကလဲ စားအုပ်ရှင်မပိုးဘောင်
တလေးဘဲ...”

ဗိုလ်ပုသည် စိတ်ကူးယဉ်သူအား ကြည့်၍ လှောင်ပြုံး ပြုံး
လိုက်၏။

“တော်ကြာ ဆရာ့ဟာက ရယ်၍ တွယ် ဝတ္ထုထဲကလို
စားအုပ်ရှင်က မပိုးဘောင်တဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘဲ ဘိုက်ရှုံ့နဲ့
ဆေးတံ ခဲသားတဲ့ ယောက်ျား စာရေးဆရာ ဖြစ်နေအုံးမယ်...”

သူသည် ဗိုလ်ပုနှင့်စော့၍ ပြုံးလိုက်၏။

“မပိုးဘောင်တဲ့လို မိန်းမဟာ ဆရာ့စားအုပ်ရှင် တကယ်ဖြစ်
ရော့တဲ့လား...”

“ငါထင်တယ်လေ...ဖြစ်မယ်လို့...”

“တကယ် ဖြစ်တယ်ဘဲ ထားအုံး...။ အဲဒီ ပိုးဟပ်ဖြူလို ဖြူဖပ်
ဖပ် ပိန်ညောင်ညောင် မိန်းမဟာ စွဲမက်စရာ ကောင်းလား ဆရာ
ရယ်...” ဗိုလ်ပုသည် တကယ်ပင် သူ့ဆရာမုက်နာကို စူးစိုက်၍
အထူးအဆန်းလို မေး၏။

“အော်...ခက်ပါတိ ကိုရွှေပုရာ...။ သူများကြိုက်တာ ငါ
ကြိုက်မှဖြင့် ခုနေဆို ငါဟာ သာကြီး ညာကြီးဖြစ်ပြီး ကားတော့
သာတော့နဲ့ ဖြောင့်နေရောပေါ့ကွာ...။ သူများ မကြိုက်တတ်

တာတွေ ငါကြိုက်မိလို့ ခုငါ...စကော့ဈေး အနောက်ဖက်
တန်းက စားအုပ်ဆိုင် အပေါ်ထပ် ရောက်နေတာပေါ့...”

ဗိုလ်ပုသည် သူ့ဆရာ အကြောင်း အကုန်သိသူမို့ ဘာမှ
ပြန်မမေးတော့ပေ။

“ငါက ကျော်ကြားမှုကို မကြိုက်တဲ့ အင်မတန်မှ တည်ငြိမ်
ရိုးသားလှသော ဝတ္ထုဇာတ်လိုက်လုံ လူမျိုးဘောလဲ မဟုတ်ဘူး။
ငါ ကျော်ကြားချင်တာကလေ...ငါကြိုက်တဲ့ စာတွေဖတ်ပြီး ငါ
ကြိုက်တဲ့ စာတွေရေး၊ ကမ္ဘာလှည့်နေတဲ့ နိုင်ငံရေး သတင်း
ထောက်၊ စစ်သတင်းထောက်လို ဘဝနဲ့ ကျော်ကြားချင်တာ
လား... ဘုရားမလို့ မပိုးဘောင်တဲ့သာ ဟိုစားကြောင်းတွေကို
ရေးတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါစေဗျာ...။ သူနဲ့အတူ ဟောဒီစာ
အုပ်ပုံတွေကြားမှာ အိပ်မယ်။ ငါလိုချင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးရှိတော့
မြင်ရအို့ လင်းဆောင်ပျိုးလာပြီဟေ့...”

အရက်ရှိန်လေး မပြေတပြေ၊ စိတ်ကူးယဉ်စရာ အကွက်စေး
ကဲလည်း တွေ့ထားသောကြောင့် အားရတင်ကြစွာ ပြောနေ
သော ကိုကျော်ခိုင် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ပုသည် ပြုံးစိစိ
လုပ်နေလိုက်မိ လေသည်။

“တယေခက်တော့ ရှိသေးတယ်...။ ဒီလ သူ့စားအုပ်တွေ
အတော်စွန်တယ်...။ သူကလဲ မိန်းမ စာရေးဆရာဘဲ။ သူ့နာမယ်
က သပြေတဲ့...”

ဗိုလ်ပုသည် စာရေးဆရာမတယောက်အကြောင်းကိုထပ်မံ၍
ပြောပြလိုက်၏။

“သပြေတဲ့လား...အေးကွယ် ကိုယ့်ဆိုင်ပေါ်တင်တဲ့ စားအုပ်
တွေကို အကုန်လုံး မဖတ်မိတာ ကိုယ်တို့အမှားဘဲ။ အဲဒီသပြေကို
ရော မင်းမြင်ဘူးလား...”

“လူ့အနေနဲ့တော့ မမြင်ဘူးဘူး၊ သူ့ ဓာတ်ပုံတွေ တွေရ တာကလဲ မမှန်ပါဘူး၊ ရှုမဝထဲ တွေ့ပုံက ပုပုဝကြီး၊ သတင်းစာ တစောင်ထဲ တွေ့လိုက်ရတာကလဲ ပိုနဲ့သေးသေးနဲ့...”

“ခက်တာက ငါတွေ့လိုက်တဲ့ မပိုးတောင့်တဲကိုလဲ မင်းက မတွေ့လိုက်ရဘူး...”

သူသည် စကားဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာက ဗမာစာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်ခလေးတွေမှ ဒီ စာရေး ဆရာပေါ် စိတ်ခင်စားသာတာကို၊ စောစောပိုင်းက ဆရာဟာ မိန်းမစာရေးဆရာတွေရေးတာ သိပ် စိတ်မခင်စားပါဘူး။”

ဗိုလ်ပုပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ သူသည် သူ့အများကို ဝန်ခံသလို ငြိမ်ငြိမ်ခလေး နေလိုက်၏။ သူ့ထံကျန်ရစ်သော ဗမာစာအုပ်ရှင်မှာ ဗိုလ်ပုပြောသော မသပြေများ ဖြစ်နေလိမ့် မလား။ သူသည် နဂါးဆေးလိပ်ကြီးကို လှမ်းယူကာ နှင့်နေအောင် ဂျူဗွာလိုက်တော့သည်။

(၂)

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့် အချိန်က အကြိုင် ပြောခဲ့သလိုပင် သူ့ထံရှိ သူ့ဌေးကြီး ဦးကျော်ခေါင်အိမ်သို့ သူ့သမီး လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့လေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်၏ အိမ်သို့ သူ့သမီးသည် ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးသည် မြသပိတ်တောင် ဧပြေတွင်ရှိ၍ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသည်။ ဖူးရုံးပင်များရှိသော အိမ်နောက်ခြံထဲတွင် စမ်းချောင်းဝယ်တခု စီးဆင်း၍နေလေ၏။ အိမ်၏ဘေးနှစ်ဘက်တွင်မူ မင်းဂွတ်နှင့် ကြက်မေးကပ်ပင်များမှာ ဆိုအိုင်၍ နေကြပေသည်။ အိမ်ရှေ့ဘေးဘက်တွင် ပန်းပင်များ နှင့် ထားဝယ်နာနတ်ပင်များ စိုက်ပျိုးထား၍ အံ့ပိုင်း ရှုပ်ထွေး မနေဘဲ ထင်း၍နေသည်။

ရွှေရောင်ရစ်သိုင်းခနသော စကားဝါပန်းပွင့်များ၊ ငွေရည် ရွှန်းစိုနေသော စပယ်ပန်းများကို ဖလံပြာပန်းအနံ့များနှင့် ထည့်လျက် သူ့ဌေးကြီးသမီး အခန်းထဲသို့ အိမ်စေမလေးများက ယူလာကြသည်။ တခန်းလုံး ပန်းခနဲဖြင့် သန်းပျံ့၍ နေလေသည်။ အိမ်ပြင်တွင် မိုးသားများ ရစ်သိုင်း၍ မိုးဖွားလေးများသည် ကျနေပေသည်။

နံနက်ခင်းသည် အတွေ့အားဖြင့် အေးမြ၍ ရနံ့အားဖြင့် ထင်းသင်းမွှေးနေတော့သည်။ ချမ်းမြေ့ အေးချမ်းသော နံနက် လိုပင် သူ့ဌေးကြီး၏သမီး မျက်နှာသည် ရှင်လန်းတက်ကြနေပုံ

ရလေသည်။ အိမ်ဖော်ကလေးမများ၏အမြင်တွင်မူ သူ့ငွေကြီး၏ သမီးမျက်နှာသည် လှပသည်မဆိုဘာသော်လည်း ရှင်ကြည်အေးမြသော မျက်နှာဖြစ်သည်ဟု သူတို့ ယူဆကြ၏။

“ပန်းလေးခတွဲက မေးလိုက်တာကွယ်...”

ပထမဆုံး သူ့အသံကိုကြားရသည်ကိုပင် အလေးမတစုတို့သည် ပျော်မို့ သွားကြ၏။ သူတို့ ယူလာသော ပန်းကလေးများအား ကိုင်တွယ်သော လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးများသည် နံသားသွယ်ရှည်လျား၍ ပန်းပွင့်ဖတ်များကို နှင်းရွှံ့လိုက်သော နှာခေါင်းခင်းအလည်း မြင့်၍ သွယ်တန်းနေ၏။ မျက်လုံးလေးမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် ညဉ့်တွင် တေခက်ပသော မိုးပြာထက်ရှိ ကြယ်များနှင့် ဆဏ္ဍာန်တူပေသည်။ သူသည် ပြတင်းခွံရာသို့ ရွေ့ရှား သွားလာဟန်ကို ကလေးမတို့သည် တပေးအမောကြည့်ကြ၏။ သူတို့အိမ်ကြီးတွင် အိမ်ရှင်မရယ်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မည်သူမျှ လာမနေဘူးပေ။ အကြိုင်တို့လို ခြေတော်တင်လေးများသာ ခဏပန်းဆို လာလိုက်၊ နေလိုက်၊ ပြန်သွားလိုက်နှင့် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယခုတော့ သူတို့၏အိမ်ရှင်၊ သခင်မလေး လာရောက်ခြင်းမှာ သူတို့အိမ်အတွက် ကြက်သေရလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

“သူတို့သခင်မလေးသည် လမ်းခလျောက်သည်မှာ သူ့ကံလက်သော်လည်း ခြေသံဆူညံသာ၏။ အဖြူရောင်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပုံပေါ်၏။ ထမိသည် အဖြူခံပေါ်တွင် ခံပွင့်လို ပန်းပွင့်သေးသေး အပြာနုလေးများ ရေးရေးခြယ်ထား၏။ အင်္ကျီ အဖြူရောင်မှာ ကြည်လင်၍ ပါးလွှာပေသည်။ ပြတင်းအနားတွင် ရပ်နေသော သေးသွယ်သည် သူ့ကိုယ်လုံးသည် ဆင်စွယ်ရုပ်တုလို ပြေပြစ်၍ အဖေဖြစ်သူ သူ့ငွေကြီးလို ဗိုက်စူစူ ဝဝပိုင်ပိုင်ကြီး မဟုတ်ပေ။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ ပျော်ကြရဲ့လားကွယ်...”

ကလေးမလေး နှစ်ယောက်သည် တပယောက်မျက်နှာက ယောက် ကြည့်ရင်း သခင်မလေး မေးသလိုပင် ခပ်တိုးတိုး ခြေကြ၏။

“ကျမတို့အားလုံး ပျော်ကြပါတယ်ရှင်”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတောင် နီးလာပီ” အသက်ငါးသယ်ကျော်ခန့် ဝဝဖြူဖြူ မိန်းမကြီး တယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဘုရားတောင်ရှိခိုးပြီးပြီ မလေးဒို့ ပန်းတွေ ပွီခိုးလိုက်တယ်။ ဘုရားခန်းမှာလဲ မေးနေတာဘဲ”

“ကဲကွယ်... မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်နိုင်ပါပီ” သူတို့သခင်မအသွားခွင့်ပြု၍ အိမ်စေမလေးနှင်းဦးသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တွက်လာကြ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အပီးသို့ အပ်လာကာ သူနှင့်အတူ ခြံထဲသို့ လိုက်ကြည့်၏။ ခြံအပြင်သည် ဘယ်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မြင်ရောင်နှင့် ငွေစင်မှာ ရောယှက်ကာ စိမ်းစို တောက်ပနေကြလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်... ဒီအိမ်ပုံစံကလဲ သိပ်ရိုးကားဘဲ ခြံကလဲ ရန်ကုန်ခြံလောက် မလှဘူး။ ဒါပေမင် မလေးသိပ်ပျော်စားဘဲ။ ပန်းတို့ကလဲ ပွင့်လိုက်တာ မလေးကြိုက်တဲ့ စကားပွင့်တွေအလဲ သင်းနေတာဘဲ... မလေး စဉ်းစားနေတယ်”

“သသည် ခဏမျှားငေးရာစာ အိမ်ခန်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် ကြည့်လိုက်ကာ ဆက်ပြော၏။

“ဖေဖေဟာ သူ့ထမီးအကြောင်းလဲ သိရက်သားနဲ့ ထာလို မလေးကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ မကြီးစေတာလဲမသိဘူး။ မလေးနဲ့စီမံနဲ့ ဒီအိမ်ကြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပုံနဲ့ဆို မလေး စိတ်ကူးယှဉ်လို့ သိပ်ကောင်း။ စာရေးဖို့လဲ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာဘဲ...”

သူလဲ သူ့ စိတ်ကူးနဲ့ မလေးကို ရန်ကုန်မှာ ထားဘာထပ်ပါရဲ့ ကွယ်၊ သူလဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အမြဲမနေပါဘူး၊ မလေးအမေပစ္စည်းနဲ့ စာတော့ နေ့စဉ်အိမ်မှာဆို ခပ်ကြာကြာနေတတ်တယ်”

“နေ့စဉ်အိမ်မှာဆို ခုလိုမိုးတိုင်းထက် ဒီအိမ်ကြီးဟာ ပျော်စရာပိုကောင်းမယ်နော်...”

“အေးကဲ့... နောက်တက်မှာ စမ်းချောင်းလေး ရှိနေတယ်၊ မလေးရဲ့မေမေဟာ သူ့ ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ပြုတ်ပြီးစမ်းချောင်းလေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရေအတူချိုးပြီးမှထမင်းစားကြတယ်”

“မေမေ အကြောင်းကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ နေ့သာတဲ့နေ့ဆို စမ်းချောင်းမှာ ရေသွားချိုးချာအောင်ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် မလေးကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ပြီးပေးပေး ကို ထမင်းစားပွဲမှာ ပြင်ကျွေးမယ်၊ ဖေဖေဟာ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သူ့ သမီးရဲ့ လက်ဆွဲနဲ့ သူ့ သမီးပြုစုတာကိုရရင် သူ့ ဘဝဟာသူပြန်ပြီး စိုပြေနပျိုလာမှာတဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ စကားကို ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ရွှင်လန်းစားစား ပြောပြောနေသော မလေးအား ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် သနားသလို ဖြစ်လာလေသည်။

“ဖေဖေကိုတော့ မလေး ကျေးဇူးတင်တာ တခုရှိတယ်၊ မေမေ နေရာမှာ ခုထိ ဖေဖေဟာ တခြားမိန်းမတယောက်ကို ကိုယ်စားမသွင်းသေးဘူး”

“အဲဒီမိန်းမကလဲကွယ်၊ သူ့ နေရာမှာတခြားမိန်းမတယောက် ကိုယ်စား ထပ်သွင်းလို့မကူညီနိုင်အောင်ကို သိပ်တော်နေလားမှမသိ၊ မတော်ဘူးဆိုတောင် သူ့ ကိုစွဲလန်းတဲ့ ဓာတ်အားကိုခုလို သေဆုံးပြီး နှစ်ပေါင်းကြာတဲ့တိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင် တယ်ဆိုတော့ မင်းအမေမဟာသာမန်မိန်းမတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့!”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ တံခါးတခု ကို ဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသွားရာသို့ သူ့နောက်မှ ထပ်ချုပ်လိုက်သွား၏။ အခန်းဝရောက်ရောက်ခြင်း သူ့ ခြေလှမ်းတုံ့ သွား၏။ တံခါးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တဖက်နံရံ တွင် နှုတ်မောင်နေသော စန္ဒယားကြီးဘလုံးရှိသည်။ ထိုစန္ဒယား အပေါ်ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားဝတ်ပုံမှာ သူ့ ခြေလှမ်းအား တန့်ရုပ်သွားစေပေသည်။

“မေမေ...”

သူသည် ကီးကိုးစွာ ခေါ်လိုက်၏။ ရန်ကုန်အိပ်ထိုင် မေမေ ဓားဝတ်ပုံများသည် အမြောက်အမြားရှိသည်။ သို့သော်... ယခု ပုံနှင့်မတူပေ။ ယခုပုံသည် ပို၍ ပြီးနေဟန်ရှိသည်။ ဆံခြိတ်ဖွတ်၍ ထုံးထားသော တပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် မဟာနဖူးသည် လိုက်ဖက် လှလေသည်။ မေမေ၏ ရွှန်းသော မျက်လုံးများသည် သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေလို ရှိပေသည်။ ပြီးတော့မယောင်း နှုတ်စမ်းများသည် နှင်းဆီငုလို လတ်ဆတ်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ လှပသော မုလဲကိုးများသည် မေမေ၏ သွယ်ပြောင်းသောလည်ဆံ အောက်တွင် ဆင်ကာ ဆင်ကာ တောက်ပနေကြပေသည်။

“သူ မဆုံးခင်တနှစ်မှာ ဒီဓားဝတ်ပုံကို ရိုက်သွားတယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အား ရှင်းပြ၏။

“မေမေဆုံးတော့ မလေးတခါလည်တံရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ဒီဓားဝတ်ပုံဟာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကြာခဲ့ပြီပေါ့၊ ဆေးသားတွေ ကလဲ ခုထိဘဲ လတ်ဆတ်နေကြပေးတာတဲ့...”

“အေးပေါ့ကွယ် မလေး ဖေဖေ နှလုံးသားထဲမှာလဲ သူ့ဟာ အမြဲလတ်ဆတ်နေသေးတယ် ထပ်ပါရဲ့...”

မလေးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ စန္ဒယားရှိရာသို့ ပြေးပြေး
ချမ်း လှမ်းသွား၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူသည် မေမေမကဲ့သို့ပင်
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ချစ်မေတ္တာကို ကြာရှည်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သော
မိန်းမတယောက် ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒတွေ အပြည့် တက်လာ
သည်။

“သူဟာ ဝိဘက်လဲကျွမ်းကျင်တယ်။ ကဗျာလင်္ကာတွေကိုလဲ
ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ရဲ့တုန်းက ဒီစန္ဒယားမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ထိုင်ပြီး
တီးခနဲရင် မင်းဒေပေက သီချင်းလိုက်ဆိုတယ်။ တနေ့တုန်း
မှတ်မိသေးဘယ်...”

“ကျွန်းမှာလာ ပင်လယ်ခြင်း၊ သနားရန်ဖို့၊ လှမ်းဘဝယ်
ကိုယ်စီ၊ ဝေးကွာခဲ့ပြီ...ဆိုတဲ့၊ အိမ်နောင် ယိုးဒယားပတ်ပျိုးကို
မင်းဒေပေက တီးခနဲတုန်း မလေးရဲ့ ဖေဖေဟာ အဲဒီနေရာ
သီချင်း ဆက်မဆိုနိုင်ဘဲ ရပ်သွားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ
ဟိုဘက်မှာ ပန်းသီခေရင်း နားထောင်နေရာက စိတ်ထဲဆို သွား
တာတဲ့”

မလေးသည် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်၏။ စန္ဒယား အဖုံး
ကို ဖွင့်လိုက်ကာ ခလုတ်ကို သူ၏လက်ခချောင်းများဖြင့် အသာ
လေး တချက်စီ နှိပ်လိုက်၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ ငယ်စဉ်တစ
သည် ချမ်းမြေ့သာယာပါတိသည်။ မေမေသည် သူ့ချစ်လင်၏
ချစ်မေတ္တာကို သိပ်မေ့ စွာ ထိန်းသိမ်းနှိုးပါလျက် မေမေ့ သမီး
ဖြစ်သော သူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ခန်းခြောက်လှ
သော ချစ်မေတ္တာ သဲချောင်းဘွင် တကိုယ်တည်း လျှောက်နေ
ရ၏။

“ကိုကိုသာ ပါဏာရင် မလေး စန္ဒယားတီးတဲ့အခါ သူက
ဘေးမှာ သီချင်းဆိုနေရင်း သိပ်ပျော်စရာစောင်းမှာတဲ့”

“သူသည် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းစပြုလာသော မျက်လုံးများ
ဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအား ကြည့်ကာ ပြော၏။

“မလေးဆိုချင်စေတဲ့ အပိုင်းတခုထဲသာ ကိုကိုဆိုရင်လား
မလေး သေပျော်တာတဲ့၊ ဟိုအပိုင်းလဲ ဆယ်ကမ္ဘာရွှေ စေတော့
ဖုန်းမသွေပါ မုန်းလေနဲ့ ချစ်ဦးညာ’ ဆိုတာလေ...”

မလေးသည် စန္ဒယားကို ပြေးညှင်းစွာ ပြန်ပိတ်ရင်း တလုံး
ချင်း ပြော၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အပေါ်သို့ ကပ်လာကာ
သူ့မျက်လုံးစရှိ မျက်ရည်များကိုသုတ်လိုက်၏။

“စောစောစီးစီး မလေးထလဲကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ဒီခြံ
ကိုတာလုပ်လာလဲ ပျော်ချင်လို့မို့လား။ ဘာလုပ် ခံတော့တော့
နေရသလဲ ကောင်းကောင်းအနားယူ၊ မလေးလဲ ကျွန်းမှာရေး
စောင်းသာနေမို့လား။ သူကထိပေးလိုက်သားတဲ့ဟာ အပြန်
ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာခေါ်မှာတဲ့”

မလေးသည် အမေဖစ်သွားကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကပ်
ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းလာရသူမို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးစကားကို မေမေ
စကားလိုပင် နားထောင်လေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင်
ဤခြံထဲတွင် ကျင်းပမည့် သူ၏မွေးနေ့ပွဲကို ဂရုတစိုက်နှင့် သူ့
ခင်ပွန်းသည် သည်သူ့အား အရေးထားကာ တက်ရောက်ပါ
မည်လော။

“ဖေဖေကြီးက အောက်မှာ ကော်ဖီသောက်ရအောင် စောင့်
နေပါတယ်တဲ့၊ မမလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကြွပါတဲ့...”

မုန်းသံဝဲနှင့် ထလေးမတယောက် ရိုရိုးသသ သူ့အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာကာ ပြောလိုက်၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။
ထိုခင်းစားခန်းသည် နောက်ဘက်ဆောင်တွင်ဖြစ်၏။ အလယ်

တွင် စားပွဲရှည်နှင့် ကုလားထိုင်များ ရှိသည်အလှူ၍ မြန်မာလို ရိုးရိုးဘေးဘေးပင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးကို စားပွဲမှ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြို၏။ မြို့ပြုဝဝ ထောင်ထောင် မောင်းခောင်းနှင့် ခန့်ညားရုံ တင်မက မျက်နှာကလည်း နှုတ်ခင်းမွှေးကင်းနှင့် ကျက်ဆရာရရှိလှပေသည်။ သူ့ပြုံးဟန်သည် သမီးဖြစ်သူ မလေးခမ၏ အပြုံးလိုပင် ညင်သာပေသည်။

“သမီး ညဉ့်က အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လားကွယ်...မမြေ့ရော ပျော်ရဲ့လား...”

“ပျော်ပါတယ် ကိုကျော်ခေါင်... မလေးကဖြင့် ခြံထဲကြည့်ရင်း တော်တော်စိတ်ချမ်းသာပုံရတယ်။ ပန်းခွေကလဲ ပွင့်လိုက်တာ...”

မလေးခမသည် ဖေဖေ့ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်။
ကောင်းတလုံးမှ မစ သေးပေ...

“နေရောင် ထွက်လာရင် သမီး သစ်ခွပန်းတွေ ရှိတဲ့ဘက် မြေမောင်ကိုပို့ခိုင်း၊ ဒီမှာတော့ ခေတ်ဆန်တဲ့ပန်းတွေမြေမောင်က သိပ်မစိုက်ဘူး။ နှင်းဆီ၊ ဗယ်၊ ဇွန်ပန်းတို့၊ စကားဝါတို့၊ တာတိုင်းမွှေးတို့၊ မြန်မာဆန်ဆန် ပန်းတွေ ပေါတယ်ကွဲ့၊ ဝါဆိုဆိုရင် ပန်းညက်လဲ ပွင့်တော့မယ်... ကဲ... အုန်းခေတ်ကညှင်းဒေါပုကိုယ်တိုင် အစောကြီး ထချက်ထားဘာ သမီးစားစမ်း”

မလေးခမသည် သူ့အဖေညှင်းပြသော ဒေါပုဆိုသူအား ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါပုမှာ ဒေါဒေါကြီး ဒေါမြရွှေခလောက်ပင် ငါးသယ်ကျော်လောက်ရှိပေပြီ။

“ဒီမှာ... မိန်းမလေး နေတဲ့အတွင်း ဣိုက်တာပြောပါ”

မြန်မာ ထမင်းဟင်းခဲတော့ ကျမတို့ ကျကျနန ချက်ကျွေးဘတ်ပါတယ်...”

အဒေါ်ကြီး စကားပြောပုံမှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ဆုလှ၏။
“ကျေးဇူးဘင်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်...”

မလေးခမက လေသံလေး စူးစူးနှင့်ပြန်ပြောလို့ နှလျှင်ဒေါပုသည် အလွန်အားရကျေနပ်ပုံ ရအေးလေသည်။ ဦးကျော်ခေါင်သည် ငါးရဲ့ခြောက်ကို လဘက်ရည်ကြမ်းနှင့် သာသနာ ခုတ်၏။

“သမီး ရန်ကုန်မှာနေရတာ ပျော်စရာ ဘူးသားဘဲ။ အစားအသောက်ကတော့ ဖေဖေတို့ မော် မြို့ရဲ့ ဘူးသားလို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မရှိဘူး။ ဒီမှာ သားငါးလဲ... ဘယ်... သမီး အနှံ့လဲသိပ်ကောင်းဘယ်... ဖေဖေဖြင့် ခွေးရ သီး သီး... ဘွတ်ရယ်၊ ကြက်မောက်ရယ်... တပြိုင်တဲ ပေါ်ချိန်ဆို... သူ့ခြံစာ မပြန်ချင်ဘူး၊ နေ့သယ်ကျရင် အပင်က အုန်းသီးရွေ့ အုန်းရွာလပတ်ရေလုပ်ခိုင်းပြီး သမီးကို တိုက်ရအုံး...”

မလေးခမသည် အုန်းခေတ်ကညှင်း များ ပုညှင်းနှင့် တိုက်စားရင်း တစိုတခုကိုတွေ့ကာ အဖေ... နှင်း... ငါး... ကြည့်နေလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီ၊ လဘက်ရည်ကြမ်း အုန်းခေတ်ကညှင်းငါးခြောက်ဖုတ် အစရှိသည့်မြန်မာနံနက်စာ ဖြည့်ထား၏။ စားပွဲစလယ်ရှိ ဖလံအုန်းသီးမှ နှင်းဆီရနံ့... နည်းထမင်း စားခန်းဘုရားကို သင်း၍နေပေသည်။

“ဖေဖေ...”
မလေးခမသည် နှင်းဆီတပွင့်ကို အိုးမှအဖ ဆွဲဆွဲ ခေါ်လိုက်၏။

“ဖေဖေက သမီးကို ကုန်စင်ကျောင်းမှ... နားပေးပုံမြန်မာ

စာတော်အောင် လုပ်ပေးတယ်...။ ပြီးတော့လဲ သမီး ခု စာပေ ဝါသနာပါပြီး စာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်လာပီဆိုပါတော့... သမီးမိလရော ဝါသနာရော ဖေဖေသိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ မထားတာလဲ ဖေဖေ... ဒီအိမ်ကြီးက သိပ် မြန်မာဆန်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးအေး ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သိပ် စာရေးလို့ကောင်းတာတဲ့။ ရန်ကုန်အိမ် အသိုင်းအဝိုင်းကြီးစာ တယ်ပူတာကို...”

မလေးမမ၏ ဖေးခွန်းကို ဦးကျော်ခေါင်သည် ရုတ်တရက် မဖြေပေ။ ဒေါ်မြရွှေကလည်း ဘာများဖြေလိုက်မလဲဟု နားစွင့် နေဟန်ရှိ၏။ အထူးကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ဦးကျော်ခေါင်သည် ခပ်အေးအေးပြုံးကာ ဖြေလိုက်၏။

“ထူးထူးထွေထွေ အကြောင်းအရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး သမီး ရယ်...။ သမီးခေမေထုံးတော့ သမီးက အခါလည်ရယ်။ မမြရွှေ ကို အပ်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်ပို့ထားတာပါ။ ပညာသင်ရေးတို့တာတို့ ရန်ကုန်က လွယ်ကူတယ်မဟုတ်လား။ သမီးခေမေရှိကထဲက ဒီအိမ် ကြီးမှာ အပျိုးဖြေးလောက်တဲ့ လာနေတာ၊ မော်လမြိုင် အိမ်မှာ တဲ့ အနေများတယ်...။ အဖေက အလုပ်ကများသား၊ မော်လမြိုင် သစ်စက်ရော၊ ဒီဘက်က ကွေးရိတော့ရော၊ ကြက်ပေါင်စေးပင် ဖိုက်ပျိုးခေးကောဆိုတော့ မအားလှဘူးသမီး...။ ဒီမှာ ရှိနေလဲ ဖေဖေနဲ့သမီး ခဏခဏမတွေ့ရတဲ့အတူ ဖေဖေက သမီးကိုရန်ကုန် ပို့ထားတာ။ အခုနောက်ပိုင်းတော့လဲ သထုံ ဒီနေရာတွေမှာ တယ်လို့ခြံ့မှုမရှိလှဘူး...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဖေဖေ ဟာစာ ဒီတခါတဲ သမီးလာ၍ သေးတယ်နော်... ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ မလေးအဖို့ ဒါပထမဆုံး ရောက်ခြင်းတဲ့။ ဒါတောင် သမီးအ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ပြော၍

တယ်... ဖေဖေကို ကြိုတင် အကြောင်းမကြားဘဲ မြန်းကနဲသွား မယ်လို့။ သမီးသာချင်တယ်ဆိုပြီး ကြိုစာရေးနေရင် ဖေဖေက အကြောင်းတခုပြုပြီး တားဆီးမှာ...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးမျက်နှာကို ချစ်နိုး ကြည့်ကာ နေ့နေရသော်လည်း သူ့ရင်တွင်းဝယ် တစုံတခု လျှိုဝှက်ထား ဟန်ရှိသည်ကို မျက်လုံးက ပေါ်နေ၏။ မအေးမမကလည်း အပေ၏ မျက်နှာ အမူအရာကို အေးမရသော်လည်း သူသည် မေးခွန်းများကို ထပ်မမေးတော့ပေ။

“ဖေဖေက သမီးဟာ စာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်လာတယ် လို့မသိဘူး...။ ကလေးက မော်လမြိုင်က ကူးအလာ ဗုတ္တမကတို့ သင်္ကေစပေါ်မှာ ဖေဖေ မိတ်ဆွေ လူတယောက်က...”

“ဝတ်မှု” ကြေသောအခါ”ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ကိုင်ရင်း ဖေဖေကို အဲဒီ စာရေးဆရာအကြောင်း ပြောလာတယ်...”

မလေးသည် အဖေလုပ်သူစကားကို ပြုံးချိန်းထောင်နေ၏။

“သူက စာပေ ဝါသနာအိုးကို... ဖေဖေက စီးပွားရေးသမား၊ သူက ဒီစာအုပ်ရေးတဲ့သူက မိန်းမဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ ဝတ္ထု တွေက ကောင်ကန်းခေမေတွေကို နောက်ခံထား ရေးတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ပန်းကိုတင်စားပြီး ရေးတတ်တာရော တော်တော် ရံရံစေ့စေ့ ပြောလာတယ်။ သူလဲ ဖေဖေနဲ့အတူ ဇင်းကျိုက် ကွေးရိကို လိုက်လာတာကို၊ ဖေဖေလဲခဏနားရင်း နေ့လယ်ဘက် သူပေးတဲ့စားအုပ် ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ဒီဝတ္ထု ရေးတဲ့ သပြေဆိုတာ သမီးလို့လဲမသိဘူး။ သူ့ စာအုပ် ဘယ် လောက်ကျော်ကြားလဲဆိုတာလဲ ဖေဖေမှမသိဘူး...”

မလေးမမသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်လိုက်၏။

“မလေးအလေ စာရေးဆရာ သိပ်ဖြစ်ချင်တာ၊ မလေး

စာအုပ်တွေက အောင်မြင်ပြီးစာဖတ်ပရိသတ် အသဲနှလုံးနဲ့အတူ
 ရှိခဲ့ရင် မလေးသိပ်ပျော်တာပေးပေ။ မလေးရဲ့ ဒီကိုယ်ခန္ဓာကို
 တော့ ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး။ မလေးစာရေးစကလိပ်စာအမှန်
 လဲမပေးဘူး။ 'သပြေ'တဆင့်ဆိုပြီး လမ်းခင်းဆယ်ထဲက ပေးပေး
 ကုမ္ပဏီနာမည် ပေးထားတာ...."

မလေးမမသည် သူ့ဟာသူ သဘောကျစွာ အမေ့ကိုပြော
 ပြခဲ့၏။

"မနှစ်စာ သမီးခမ္ဘာနဲ့ မေပေးလာမှ မမြဲရွှေကသမီးစာအုပ်
 ရေးနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်...."

"ဟုတ်ဘယ် ကိုကျော်ခေါင်၊ ကျမလဲ ညဉ့်သုံးယံခါ ဝတ္ထု
 ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ စာချုပ်တော့မှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လာတွေ့တော့မှ
 မလေး စာရေးနေမှန်းသိတော့တာ...."

ဖေ၊ မြဲရွှေက ဝင်ထောက်လိက်၏။

"မလေး စာရေးရတာ ပျော်တယ်ပေးပေးရာ၊ မလေးစာပေကို
 လူသိစေချင်တာ... လူတွေက ဂရုစိုက်လာတယ်ဆို မလေးပျော်
 တာပေါ့၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိလဲ ကိစ္စမရှိပါ
 ဘူး... မလေးကလောင်ကသာ ထောက်ဆောင်းခံက လူတွေရဲ့
 စိတ်ကိုညှစ်ခအင်လုပ်နိုင်တာကလား၊ မလေး ခန္ဓာကိုယ်ကထေ
 လူဘယောက်ကိုတောင် စိတ်ညှစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ
 ဘူး ပေးပေး...." စောစောက ရွှင်ပျသော အမူအရာများသည်
 မလေးမျက်နှာမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ တောက်ပသော
 မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့် စိုစွတ်လာ၏။ သူ့အထံ
 သည်လည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တိမ်ဝင်၍သွား၏။

"ဟော... သမီးခလေး... မေပေး ဆီ ပျော်ချင်လို့ လာတယ်ဆို၊
 ဒါတော့ မပြောနဲ့သမီးခလေး... တနေနေတော့ အဆင်ပြေလာမှာ

ပေါ့၊ တဘက်ကလဲ လှည့်တော့ပါလေ၊ မောင်ဝင်းခမောင်နဲ့ လက်
 ထပ်ခဲ့လိုသာ သမီးခလဲ တောင်တန်းခေသတွေ အနဲ့ ရောက်ခဲ့
 ပြီး သူတို့သဘာဝတွေကို ရေစေ စံစိုင်းရင်း သမီးခလောင်အ
 နှစ်တို့တို့နဲ့ မြူးဆို တက်လာတာပေါ့... မြူးမှာ စာရေးဆရာတွေ
 မှာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ သဘာဝကို
 ရေးသားဆင်ခြင်ဖို့ မပြောနဲ့ ဦးကျောက် မပေးပြီပြီ၊ ပင်
 လယ်စခန်းလေး ဘာလေးသွား အနားယူပြီး စေးပေးဖို့တောင်
 စရိတ်လိုလောက်တဲ့စာရေးဆရာကလေးသားဘဲ" ဦးကျော်ခေါင်
 သည် သမီး စိတ်ပြေအောင် လှည့်၍ ပြောပြနေလေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ... သူ့ကျေးဇူးတွေဆိုတာတွေ သမီး
 မမေ့ပါဘူး၊ အပြင် ခေသန္တရမဟုတ်တတ် သူပေးတာပေးတတ်
 ပါဘူး၊ သမီးရဲ့ အသဲနှလုံးကိုလဲ ဝေဒနာ လူမသားပါဘဲ။
 အဲဒီဝေဒနာက ဟုတ်လာတဲ့ စာပေမို့ သမီးစားပေးလို့ထုတ်
 ပို့ကြိုက်တာ... မေးပေး ဆေးမက်ကြီးကို သမီး ကျေးဇူးသင်
 တယ်..." မလေးမမသည် နှာကြို ညှင်းသော စကားများ ပေးသံ
 လေးနှင့် ပြန်ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို ပြောင်းဆီခိုလှုံ့ လို၏။
 ဦးကျော်ခေါင်သည် ဖေ၊ မြဲရွှေကို မျက်ရိပ်ပြောင်းကာသည်။

"မလေး ကော်ဖီပူပူ သောက်လိုက်လေကွယ်၊ သင်ခွေးကဲ့
 သွားကြည့်ကြအုံးစို့...."

ဖေ၊ မြဲရွှေက ကော်ဖီကို ငဲ့လေးရင်း မလေးမမတို့ စကား
 ကြောင်းကို ဝင်၍ ပြောင်းလိုက်သည်။

"နေသာရင် စမ်းချောင်းမှာ ရေချိုးမယ်ဆို ကိုကျော်ခေါင်
 ကိုလဲ မလေးက သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ကွေးအုံးမယ်တဲ့...."
 ဖေ၊ မြဲရွှေက အသံရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောလိုက်၏။ ဦးကျော်ခေါင်

သည် သမီးရှိရာသို့ အသာထလာကာ မလေး၏ ပခုံးလေးနှစ်
ဘက်ပေါ်သို့ လက်တင်ရင်း သက်ပြင်းရှူလိုက်၏။

“တကယ်ဆိုတော့...ဖေဖေရယ်၊ သမီးရယ် နှစ်ယောက်ထဲ
ရှိပါတယ် သမီးရယ်... သမီးက ဒီလို စိတ်ထိခိုက်စရာ ပြော
နေရင် ဖေဖေလဲ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ၊ ဖေဖေ ဆေးခန်း
ဆေးဆေး ရန်ကုန်လာပြီး မောင်ဝင်းမောင်နွဲ့ စကားပြောပါ
ဆုံးမယ်... ခုလဲ သူ့သမီးခမ်းခန့်ကို လာမယ်ဆို...”

မလေးခမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကဲ...ထ၊ ဖေဖေကိုယ့်တိုင် သမီးကို သစ်ခွပန်းခွေ လိုက်
ပြမယ်၊ သမီး မမေကြိုက်တဲ့ ဆင်ဒီနီးရှားက မရမ်းခေ့ထောင်
သစ်ခွပန်းခွေလဲ ပွင့်နေပြီ...” သမီးလေးပခုံးကို အသာ ချီမ
ရင်း သားအဖ နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ ခန်းဘက်ဆီသို့ထွက်လာကြ
လေသည်။ ဒေါ်မြရွှေမှာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း သားအဖ နှစ်
ယောက်နောက်မှ မြေးညှင်းစွာ လျှောက်လိုက် လာခဲ့လေသည်။

ဦးကျော်ခေါင်သည် သစ်ခွပန်း အိမ်ထဲသို့သမီးအား ဒေါ်
ယုရှု တွဲခု ရှုဆွဲထားသော သစ်တုံးများမှသစ်ခွပန်းများကို တခု
ပြီးတခု ပြနေရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သမီးလေးအတွက်
စိတ်မကောင်းခေး၊ ခပ်ခွာခွာပင်နေခဲ့ရသော်လည်း အဖေ အပေါ်
တွင် အလွန်တယ်တာရုံမက ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေး တ
ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား လက်ထပ်ခင်းက အစ သူ့အစီအမံ
ကိုသာ အဆုံးတိုင် နာခံခဲ့သော သမီးလေး၏ ကံကြမ္မာအတွက်
သူ့စိတ်မချမ်းမြေ့ပေ။

ပန်းလေးများနှင့် တွေ့သောအခါ စိတ်ချမ်းမြေ့သွားပုံရ၏။
မလေးခမသည် ကတ်ကျေးနှင့် သူ့ကြိုက်သော အပွင့်ခိုင်များကို
ကိုက်ဖြတ်လျက်ရှိလေသည်။

“ငါ့သမီးဟာ သစ်ခွပန်းလေးတွေနဲ့ တူတယ်၊ သစ်ခွပန်းတွေ
ဟာ လှပတယ်၊ ရွှားပါးတယ်၊ မြတ်နိုးဖိုကောင်းတယ်၊ မြေခွဲ
မထိကြဘူး၊ မြင်သူတွေ လိုချင် မြတ်နိုးကြတယ်။ ဒါပေမယ့်...
သူ့ဟာ တောသစ်ပင်ကြီးတွေရှိလောင်းရိပ်အောက်မှာမှ ရှင်ဆန်
ပွင့်လန်းရတယ်၊ ဒီပန်းကိုကြမ္မာနဲ့ သမီးကဲ့သို့ တူလိုက်လေ”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ထိုစကားလုံးများကို ပါးစပ်မှ ထုတ်
မပြော။ နွယ်မျှင်တန်းကျနေသော သစ်ခွပန်းဘခိုင် အောက်သို့
ခေါင်းလျှို ဝင်သွားသောသမီးကို ကြည့်ရင်း တေးခန်းမိခြင်း
သာ ဖြစ်၏။ သူ၏ သမီးသည်လည်း သူနှင့် ခင်ပွန်း ပညာ ကိုဝင်း
မောင်၏ လောင်းရိပ်အောက်တွင် စာပေပန်းတို့ ပွင့်လန်း ရှာရ
သည် တဆား။

မလေးခမသည် နေသာသောတနေ့တွင်မူ ဒေါ်ပုနှင့် အတူ
သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်း ဝင်၍ ချက်၏။ ဝပြင်းခင်းနှင့် ဗူးသီးနှုနု
စိတ်ကာ ရွက်ရိရွက် ငါးထုပ်ထုပ်၏။ သေလောက်ပေါင်း၊
ခြံထဲရှိ ဟင်းချိုရွက်စုံချက်၊ ငါးပိရေဖျော်၊ ခညင်းသီး တို့စရာ
များနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချက်နေလေသည်။ ဒေါ်မြရွှေမှာ
ဘယ်နည်းနှင့်မဆို တနည်းနည်းနှင့် မလေးခမသည် သူ့တကယ့်
ဘဝကို မေ့ပျောက်နေလျှင် ကျေနပ်၍ နေပေပြီ။

“ဒေါ်ပု...စားပွဲကိုသာ အဆင်သင့်ပြင်ထားတော့၊ မလေး
ရေသွားချိုးဆုံးမယ်...ဒေါ်ဒေါ်ကြီး စမ်းချောင်းဘက်ကိုလိုက်
ခဲ့ပေတော့၊ မလေးသွားနှင့်မယ်” မလေးသည် သူ့အိပ်ခန်းကို
ပြေးတက်ကာ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြိုးကို ခြုံရင်း စမ်းချောင်း
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နေခြည်သည် ပူခန်း၍ ခြံတခုလုံး
သည် တောက်ပ နေသလို ထင်ရလေသည်။ မိုးအေးအေးဓာတ်

မှာ ပြေသလို ဖြစ်နေ၍ ထုသိဉာဏ်ပင် စမ်းချောင်းကူးဆော့ချင်စရာ ကောင်း၍နေပေသည်။

စမ်းချောင်းတွင် သူ့အရလိမ့် အဝတ်များကို အဆင်သင့်ယူကာ အိမ်စေကလေးခင်းဘယောက်နှင့် ကွာရိမှ ခေါ်ထားသော မိန်းမကြီးဘယောက် သူ့ကိုစောင့်နေကြလေသည်။

“ဟဲ့... သဘောကောင်းတာနဲ့ တာဆိုင်လဲဟ...”

မိန်းမကြီးဘယ့်ကို ကြားလိုက်ရ၍ မလေးမေသည် ခြေကိုအသာ ဖြေးဖြေးနင်းလိုက်၏။ မိန်းမကြီးနှင့် ကလေးမလေးတို့မှာ သူတို့အကြောင်း ပြောနေပုံရသည်။

“သဘောကောင်းရင် အဲဒီလို ဆောင်မလေးတွေ ခေါ်ပြီး မဖျက်ဆီးနဲ့ပေါ့၊ ကိုယ်သူ့ဝွေးဘဲ... မိန်းမတယောက် ယူလိုက်ပေါ့။”

မလေးမေသည် အသာရပ်၍နားထောင်နေလိုက်၏။ တကယ်ပင် သူ့ထံသို့ သူ့အဖေ အကြောင်း ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“သူ့တို့ လူချမ်းသာတွေဆိုတာ ရှုပ်သားမယ်ဗျိုင်၊ အကည်တကျ ယေးယူပြန်တော့လဲ စီးပွားရေး အရှုပ်အထွေး စကားပြောလားတာ ဦးကျော်ခေါင်က စိုးရိမ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ထမီးလေးကိုလဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။”

“သူ့ထမီးက ချောတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ချောက်တဲ့မနက်က ကျမ သူ့အခန်းကဲ ပန်းတွေဘူး ပို့တယ်၊ သူ့ကားပြောတာ ပျော်စရာလေး...”

“အေးပေါ့... လူတွေဟာ တိုက်တာ ပြည့်စုံချမ်းသာနေတယ် ထင်တာလား... သူတို့ဟာနဲ့သူတို့လဲ ရှုပ်သား၊ သူ့အဖေ

ဟာ ဒီနယ်စာ မိန်းမလေးပေါက်စတွေကို ခြေတော်တင်နေတာကိုသာသိရင် သူ့လဲ တယ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ...”

မလေးမေသည် ရှေ့ခြေလှမ်းရမည်ကိုပင် အားမရှိတော့သလို အားပျော့၍သွား၏။ သူ့အဖေသည် တကယ်ဆိုတော့ ဤနေရာတဝိုက်တွင် ငွေချမ်းသာသည်၍ ထင်ရှား ကျော်ကြားရှိမျှသာမက လူသား စားထု၍လည်း ထင်ရှား ကျော်ကြားသော လူတယောက် ဖြစ်နေပါပေတော့။

“ဟဲ့ မလေး... အရိပ်ရှိတဲ့ဘက်ကို မသွားလေဘဲနဲ့ နေပူထဲ ရပ်နေရလဲ...” အဝေးဝပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒေါ်မြရွှေအောင်သံကြောင့် စမ်းချောင်းဘေးရှိ အဒေါ်ကြီးနှင့် မိန်းမလေးမှာ စကားစလပ်သွားကြသည်။ သူသည် မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့်ပင် စမ်းချောင်းရိပ်ထဲ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားတော့သည်။ တသွားသွားစီးလာသော စမ်းချောင်းကမူ သူ၏ ချိုသာသော ဘေးထွင်းမလေးမေအား ဆီး၍ကြို၏။ သို့သော် သူ၏ နှလုံးသားများကိုမူ စမ်းချောင်းသည် အေးမြအောင်မစွမ်းနိုင်ကြပေ။ ကြည်လင်သော ရေမျက်နှာပြင်ကို ဖောက်၍ အေးကဲခံမြေသားက မြင်နိုင်စွမ်းပါလျက် ဖေဖေခီနှလုံးသားထဲတွင် ဘာတွေရှိသည်ကို သူ့ဘာကြောင့် မမြင်စွမ်းနိုင်ပါသနည်း။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မျှော်စေ့အတွက် လန်းဆန်းတက်ကြွလှခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူ့အဖေသည် အိမ်မေများ ပြောသလိုလိုလှင်တော့ ကြောင်သူတော်ကြီး တယောက်ပင်တည်း။ သူတို့ ပြောကြားချက်သည် တယ်လောက်အထိ မုန်နေပါလိမ့်။ သူက ငေးဝိုင်ဝိုင်နှင့် ရေချိုးနေသည်ကို ဒေါ်မြရွှေက အားရပုံ မရပေ။

“ရေအေးအေးမြအေးတာဘဲ နော်...”

မလေးခမ၏ သူ့စိတ် ပြောင်းအောင် ဒေါ်မြရွှေ ပြောနေသည်ကို သိ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်...နောက်တနေ့မှတစ်ကြိမ်ကြာကြာချိုးမယ် ဖေဖေ ထမင်းဆာပေးပေါ့...”

သူသည် ကေပင် ရေစိမ်ရာမှ အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြရွှေ၏လည်း တာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

ထိုနေ့က စိတ်ပါလက်ပါနှင့် မလေးသည် အဖေကိုကိုယ်တိုင် ကျွေးမွေးသော်လည်း ပထမ စိတ်ကူးတုန်းကလောက် စိတ်ထဲ တွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် တက်တက်ကြွကြွ မရှိပေ။

(၃)

“ဟော...ကိုကို နေကောင်းရဲ့လား?”

မလေးခမသည် သံဆွဲတံခါးအတွင်း ကိုယ်တိုင် မတ်တတ် ရပ်ကာ တံခါးဖွင့်၍ ချစ်လင်ကို ဆီးကြို၏။ ကားထဲမှ အသားဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူ့ဘယောက် ဆင်းလာသည်။ အသက်မှာ မလေးခမထက် ခြောက်နှစ်လောက် ကြီး၍ သုံးထယ်ကျော်မျှ ရှိသေးဟန်ရှိသော်လည်း နားထင်ဆံစ တချို့မှာ တပင်စနစ်ပင်စ ဖြစ်ပြန်နေပေသည်။ မလေးလှိုပင် နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် မျက်လုံးများအ တောက်ပ

ကြည့်လင်သော်လည်း ဝေဒနာတခု အမြဲစွဲကပ်နေသလို လေးတိလေးတွဲနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံ မရပေ။

“မလေးခကာ နေကောင်းရဲ့လား... ကိုကို စီစဉ်လာခဲ့တာကတော့ နက်ဖန် မလေးမွေးနေ့ ဆွမ်းကျွေးပြီး သဘက်ခါးနက်ရန်ကုန်ပြန်သို့”

သူသည် မလေးခမ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူ၍ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောကာ လှေကားပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။ သားမက်ကို ကိုယ်တိုင် ကြို၍ လာသော ဦးကျော်ခေါင်သည် ကားထဲမှ ဆင်းသက်လာကာ သမီးနှင့်သားမက် အဆင်ပြေစွာ တွေ့ကြုံအတွက် စိတ်ကျေနပ်ဟန် ရှိပေသည်။

မလေးခမသည် သူ့ အိပ်ခန်းရှိရာ သို့ ကိုဝင်းခမောင်းအား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းများအား နေရာချလိုက်၏။ ကိုဝင်းခမောင်းအတွက် အဝတ်လဲလှယ်ရန် မလေးမေက ထုတ်ပေးနေလေသည်။

ကိုဝင်းခမောင်းသည် ပြတင်းအနားသို့ သွားကာ ခြံတံဝန်းကျင်ကို မျှော်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကို ဒီမြို့ကို ရောက်ခဲ့ဘူးသလား... ဒီတောင်ခြေဟာ သိပ်သိပ်ပြီး သာယာတာဘဲ၊ မလေးစိတ်ထဲမှာ ပျော်တယ်၊ ကိုကို အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီဟာ၊ ဒီဘက်မှာလာနေရင် မကောင်းဘူးလား...”

ကိုဝင်းခမောင်း မျက်နှာသည် မလေးခမကို ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ခက်ထန်သော အသွင်ကို ပြောင်း၍ သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား အတွက်ကတော့ ဘယ်နေရာမဆို သာယာတယ်၊ အေးချမ်းဘယ်ပေါ့လေ...”မထေးမေသည် လင်သည်ထံမှ ထွက်

ပေါ်လာသော စကားသံကိုရော၊ မျက်နှာထားကိုရော နားထောင်တို့ မရဲ့ မကြည့်ရဲသလို မျက်တောင်ကိုစုံမှိတ်ရင်း ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုကိုတော့ ဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာချင်ဘူး၊ မလေးနဲ့ လက်မထပ်ခင်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဘဝနဲ့ ဒီထုတ်မှာ အကြာကြီး နေခဲ့တာပေါ့။ အသက်ရှူစရာမရှိတဲ့ နေရာ၊ ငါ့ကို လူညွန့် တုံးအောင် လုပ်တဲ့ နေရာ၊ ဘယ်တော့မှ မသာယာဘူး သိနဲ့လား။ သူ့မွေးနေ့တချိန်မှာတော့ ငါ့သူ့ကို ဦးစားပေးမယ် ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ လာခဲ့တာ...။ ဒါက လွဲပြား ဒီနေရာကို ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြန်မြန် ပြန်တို့စီစဉ်သေးတာ...” ကိုဝင်းမောင်၏ ရန်သူကဲ့သို့ ပြောသော စကားလုံးများအတွက် မလေးမသည် အတော်စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုကို၊ နက်ဖန်ဟာ မလေးရွဲ မွေးနေ့လို့ ကိုကိုအသိအမှတ်ပြုသေးတာတဲ့မလေး ကျေးဇူးတင်လှပပြီ။ ကိုကိုတို့ နောက်ကြောင်းကို မလေးဟာ ဘာမှ သိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဘဝယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကို အမြဲသတိပြန်ရချေရင်ကယ်။ ဒီလိုသတိပြန်ရမယ်ဆိုရင် ခုစာလော့ ကိုကို မလေးအပေါ် စိတ်လှုပ်ရှားပြောင်းလဲလာတဲ့အဖြစ်က သက်သာရာရမှာတဲ့။ ခုလို သေးယာအေးချမ်းတဲ့ နေရာမှာ မလေး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါရစေ...”

“မင်းဟာမင်းနဲ့... ကိုကို ဖာသာ ကိုကိုနေမယ်ဆိုရင် စိတ်အေးချမ်းမှာတဲ့”

“ကိုကိုကျေနပ်သလို မလေး နေမှာပါတဲ့”
မလေးသည် ထပ်မံ၍စကားမဆက်တော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့

ဆင်းလာခဲ့၏။ အောက်ထပ်တွင် မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ကာ နက်ဖန်အတွက် ဝင်ရောက်ချက်ပြုတ်နေလိုက်၏။ နက်ဖန်တွင် ကျင်းပမည့် မလေး၏ မွေးနေ့ပွဲမှာ အနောက်မဆန်ပေ၊ မသေးခမသက်ခစ သံဃာသုံးဆယ်နှစ်ပေါင်းကို ဆွမ်းကျွေး၍ ထုတ်ပြန်ပေါ်မှ ဦးကျော်ခေါင်မိတ်ဆွေ လူကြီးလူကောင်းဘချို ကို ဖိတ်ခေါ်၍ ထမင်းကျွေးမည် ဖြစ်သည်။

“ဈေးထဲမှာ မမညွန့်ကို တွေ့ခဲ့ဘယ်၊ သူက မနက်ကို ဆက်ဆက် လာမယ်တဲ့၊ မလေးဟာ မိမိထောင်ရက်ဆင်း ကျနေတဲ့ အချိန်အထိ ထခါမှ မခတ္တရုဏေးလို့ သူ့ထိပ်တူချင်နေတာ...”

ဒေါ်မြရွှေသည် ဖလံ့ခွက်များကို အိမ်ဖော်များနှင့်အတူ သုတ်နေရာမှ မလေးမကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မမညွန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

မလေးမသည် ဒေါ်မြရွှေပြောသော မမညွန့်ကို မသိပေ။

“မမညွန့်ဆိုတာ မလေးဘို့အမေရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟောင်းကြီးပေါ့။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ထိုင်းက ဖျော်ဘာခြံသူငွေထဲ၊ ခုလဲအတော် အတွင်းစွည်းပေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ နက်ဖန် လာပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ခင်ကတိပင်တတ်ပါတယ်ကွယ်”

မလေးသည် ကြက်ဆားများကို ကူညီချက်ရင်း သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ မပျော်ရွှင်လှပေ။ သူသည် စာရေးဆရာထဦးလည်း ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းအနေနှင့်လည်း အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံပါ၏။ သူ့အမေ၏ ဇာတိဌာနေ မဟုတ်သော်လည်း ဤလိုမိခင်၏ သိဟောင်း ကျွမ်းကျောင်းများနှင့် အတူတူနေချင်သည်။ သူ့ထိုထဲမှ မေမေထိုတခေတ်၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးများကို ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောပြ သိချင်ပေသည်။

သူ့စာအုပ်များ ထည်းတွင် ကိုဝင်းမောင်နှင့် နယ်ပြောင်း

ရွှေ့သွားရစဉ်က တောင်တန်းဒေသများ၏ ဓလေ့ထုံးစံ လုပ်ကိုင်
စားသောက်ပုံများ၊ မွေ့ပျိုးသေးသော ဒေသများအကြောင်း
ကို နောက်ခံထားကာ ဝတ္ထုတန်ဆာ ဆင်ခဲ့၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏
လုပ်ငန်းများဖြစ်သော သစ်စက်အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သော်၎င်း၊
ကွာရီရှိ ကျောက်ထု အလုပ်သမားများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်
၍ သော်၎င်း၊ အလုပ်သမား၏ ဘဝကို သူ့ ဝတ္ထုများတွင် မပါ
ဝင်ခဲ့ပေ။

ဤနေရာတွင် ဘာကြောင်းများ သူ့ ဖခင်သည် သူ့ ကိုနေခွင့်
မပေးပါဘနည်း။ စင်စစ် ရောက်စ နေ့က ဖေဖေ ပြသော
အကြောင်းများသည် မလုံလောက်ပေ။ သို့သော်... လက်ထပ်
ပြီးနောက်ပိုင်းများအလည်း ဖေဖေရှိရာ သစ်စက်များ၊ ကျောက်
တောင်များဆီသို့ လာချိန်မချ၊ ကိုဝင်းခမောင် ပြောင်းရွှေ့ နေရာ
ထိုသို့သာ သူလိုက်ပါနေရလေသည်။

ယခု ခေတ္တခဏ ရောက်လာချိန်တွင် ပထမဆုံး သူရသော
ဝတ္ထုတပုဒ်မှာ စမ်းချောင်းခင်းဘေးမှ ကြားရသော ဝတ္ထု
ဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုထဲတွင် သူ့ခွေးကြီးသည် သူ့ ကျောက်တောင်
အလုပ်သမား မိန်းကလေးများကို အလဲအလှယ် ခြေတော်တင်
သော ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်၏။ မလေးသည် သက်ပြင်း ရှုလိုက်၏။
ထိုဝတ္ထုဇာတ်လိုက်မှာ သူ့ ဖခင်ပေတည်း။

သူသည် ကူညီလုပ်နေသော အလုပ်များကိုပင် လုပ်လိုသော
စိတ် မရှိသလို လက်ကို ရေစင်စင်ဆေး၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်
တက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့တွင် သံသာများ ဆွမ်းတင်ပြီး သထုံမှ လူကြီး
လူအောင်းအတော်များများအာရောက်ထမ်းစားကြလေသည်။
မလေး၏အဖေနှင့် သိသော လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုဝင်းခမောင်နှင့်

ခင်မင်သော မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများဖြစ်ကာ ဖက်လဲ
တတန်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကိုဝင်းခမောင်သည် ညှော်သည်များ
ကို အားယူပြီးကာ ကြိုဆိုညှော်သည်အတွက် မလေးက အသက်
ရှု ချောင်မိပေသည်။

လူအတန်ငယ်ပါးသွား၍ ဒေါ်မြရွှေသည် မိန်းမကြီးတဦးနှင့်
အတူတူ သူ့ အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မနေ့က ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ မလေး မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေ
ကြီး မမြညွန့်ဆိုတာ...”

“အော်...”

မလေးသည် ဒေါ်မြရွှေ မိတ်ဆက်ပေးသော မိန်းမကြီးကို
ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဘာမှန်းမသိသော်လည်း မေမေ၏
သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းဆိုသည့်အတွက် မေမေ့ကို တွေ့ရသလို
သူဝမ်းသာ၏။

“ကဲ... ထမင်းစားရင်းစကားပြောကြရအောင် နောက်ဖေး
ထမင်းစားခန်းမှာ ကျမတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားရအောင်ပြင်
ခိုင်းထားပြီးပြီ။ မောင်ဝင်းမောင်နဲ့ ကိုကျော်ခေါင်က ညှော်သည်
တွေနှင့် စားနှင့်ပြီးပြီ...”

ဒေါ်မြရွှေသည် တခါတည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သူတို့
နှစ်ယောက်အား ခေါ်သွား၏။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း...

“ဒေါ်ဒေါ် ကိစ္စလေးဘခုရှိနေတာနဲ့ အလာနောက်ကျသွား
တယ်။ မိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်ရတော့ မေမေခင်ကို ဒေါ်
ဒေါ်ညွန့် ပြန်သတိရတယ်။ မင်းအဖေ မေမေခင်ဟာ ဒေါ်ဒေါ်
ညွန့်နဲ့ အင်မတန်ခင်တာပဲ။ ခုတလော တယ်ကိုမူ ဒေါ်ဒေါ်တို့

အသွားအလာ မရှိလှဘူး။ မမြေ့က မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် လာ တယ်ဆိုလို့ တွေ့ချင်လွန်းတာနဲ့လာတာ....”

အဖွားကြီးသည် ရည်ရည်မွန်မွန် မလေးကို ပြောပြနေပုံမှာ ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အသားညှိုးသားလည်း ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာထားဟန်ရှိသည်။ ပြုပြင်ပုံကလည်း ခန့်ခန့်သွားသွားပင် ဓာတ်ပုံထဲက မေမေ ဆံလုံးကိုသို့ပင် ဆီမိတ်ဖွက် ထိုထားသော ဆံထုံးအိအိကြီးမှာ မြန်မာမဟူသော ကျက်သရေကို မဆောင်၍ နေပေသည်။ ဧခါင်းတွင် တရုတ်ခန့်ရှိသော ဝိန်ဆံထုံးသေးသေး တချောင်းပင် ထိုး၍ ထား၏။

“မင်းအမေကို မိန်းခလေး ဘယ်မှတ်မိမလဲခန့်...”

“မှတ်မိပါဘူး ကြီးကြီးညွန့်၊ မလေးကခါလက်က ဆုံးဘူး တာကို...” အဒေါ်ကြီးသည် ဟင်းချိုကို ဘယ်ထက်နဲ့ ခပ် သောက်စဉ်တွင် အကျီလက်ဖျားက အပေါ် တက်သွားစာ ဘယ်လက်တွင် ကပ်ကပ်ည်း ဝတ်ထားသော ဝိန်လက်ကောက် မှာ ဟင်းကနဲ ပေါ်သွား၏။

မလေးမသည် မိန်းမဖြစ်သည့်အတိုင်း ပုံဆန်းသော ဝိန်လက် ကောက်ကို အတော်စိတ်ဝင်စား၍ သွားသေသည်။

“ကြီးကြီးညွန့် စိန်လက်ကောက်က ဆန်းလိုက်တာ...”

“သူ့စကားဆုံးလျှင်ပင် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် အကျီလက်ကို မှတ်ကာ သူ့ဘက်သို့ စိန်လက်ကောက်ကို ထိုး၍ ပြလိုက်၏။ စိန်လက်ကောက်သည် တခြား လက်ကောက်များကဲ့သို့ ကွင်း စွပ်မဟုတ်၊ နဂါးကောင် လက်ထောက်ဝတ်တွင် တပတ်ပတ် နေသော ပုံဖြစ်ပေသည်။ နဂါးအမောက်သည် ကြွ၍ လက်ခံ ဆီသို့ စေ့စောင်းလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ရဲခနသော ပတ္တ မြား သေးသေးလေးများ ဖြစ်နေ၍ နဂါးကိုယ်သည် အရည်

စောင်း၍ ခဲသစားကျနေသော စိန်လုံးများဖြစ်၏။ စိန်လုံးများ သည် သိပ်မကြီးလှ၊ တရုတ် ခြောက်လုံးပွားလောက်ပင် ရှိလေ သည်။ နဂါးအမြီးတွင် ရွှေမျှင်များဖြာနေပုံမှာ သေးမျှင်၍ အနုစိပ်လှပေသည်။

“သေးသေး သွယ်သွယ်နဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ...”

မလေးက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ ဦးခလေးပေါ့ကွယ်...၊ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နဲ့ ညားပြီး တနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကို လက်ဆောင်ပေးတာ၊ စိန် ကိုလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးပြီး လုပ်ထားတာ...”

“ရွေးမျက်စိသာ ဆိုတယ်... မလေးတို့ခေတ်နဲ့ အံ့ကိုက် နေတာတဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကြည့်စမ်းပါအုံး...”

“အော်...ထိုတခေတ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့လို လယ်ပိုင်ရှင် တွေ သတ္တုတိုင်း ပိုင်ရှင်တွေဟာ တနေ့တနေ့ လက်ဝတ်ထက် စားကို တခမ်းတနား စဉ်းစားပြီး လုပ်ကိုင် နေကြတာကွယ် ပူရောလဲ ဘာမှမရှိ သလိုပါဘဲ...”

ထမင်းဆက်စားရင်း ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က သူ့ ထခေတ် အ ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

“အခုတော့လဲ ဒေါ်ဒေါ်တော့ ဘာမှ သိပ်မဝတ်ပါဘူး။

မော်လမြိုင်မှာအဲ အနေမျိုးပါတယ်ကွယ်...၊ သထုံမှာ ကခါ တခါ မြို့ထဲရောက်မတတ် သောင်းကျန်းသူများက ဝင်စီးသေး တာကိုး...”

မလေးမတို့လို လင်ရွယ်သူများစိတ်တွင် လွတ်လင်ရေးရပြီး အားစစ် လောင်းနေသော အပိုင်းဟူ၍ ထင်မြင် ယူဆသော ခေတ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကမူ မငြိမ်းချမ်းသော ကာလအနေနှင့် ပော်ပြခဲ့လေသည်။

“ကဲ... မောင်ဝင်းမောင်နဲ့လဲ မတွေ့တာကြာပြီ၊ လူပျိုဘဝနယ်ပိုင် အဖြစ်နဲ့ ဒီဆထုံးက ထွက်သွားကထဲကတဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ညွှန်စကားသွားပြောအုံးမယ်...”

ထမင်း စားသောက်အပြီးတွင် သူတို့ဝိုင်းသည် ကိုဝင်းခမာ့ရီထိုင် ညှော်ခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ် နေလေသည်။ မလေးမေသည် ကုတင်ပေါ်တွင်တယောက်တည်းအပန်းဖြေလှဲနေ၏။ ဖေဖေ၏ အကြောင်းအရာများ၊ ကိုဝင်းခမာ့ရီ၏ အမူအရာ များကသာ သူ့နှလုံးသားတွင် အမဲရိပ်များ မထင်ခဲ့ပါလျှင်၊ ဤအိမ်ကြီး၏ ချမ်းမြေ့အေးချမ်းပုံသည် သူ၏ အိပ်မက် တိုင်းပြည်များထဲမှ နတ်သမီးလေးများ၏ နန်းတော်ကြီးသာတည်း။

နံနက်ခင်းက လာပို့သွားသော စပယ်ခိုင်များသည် စားပွဲပေါ်တွင် ကဆင်းသုံး မွှေးပျံ့လျက် ရှိပေသည်။

ဘယ်လိုပင်ဆိုဆို အမြဲတန်းတွေ့ရသော လက်တွေ့လောကအထာယာပြေပြစ်မှု မရှိသောအခါ မလေးမေသည် လူ့ပြည်တွင် နှစ်ကိုယ်ခွဲ၍ နေချင်သည်။ ပထမတော့ နေချင်သည့် ဆန္ဒပင်ရှိ၏။ ကာလကြာသော အခါတွင်မူ နေတတ်လာသည်။ စိတ်ကူးယဉ် သူ့အမှုထဲတွင် သူသည် ပန်းကလေးများ၊ လိပ်ပြာလေးများ၊ နတ်သမီးလေးများနှင့်အတူ ပန်းနန်းတော် များတွင် အပန်းခြံ၏။ ငှက်ငယ်များ၏ တေးသံတောက်တွင် ဖြေးညှင်းစွာရွှေ့လျားသွားသော ဖမ်းခေအပီးတွင် အိပ်စက်နားနေ၏။ နေခြည်သည် ပူနွေးစွာ လေများကအေးမြ၍ညင်သာစွာတိုက်တော်လာ၏။ ဘယ်ဆီကမူန်း မသိသော ချစ်မေတ္တာတို့ တေးသံများကို သယ်ယူဆောင်နှင်းလာကြလေသည်။

ဤလိုအိပ်မက်မှ မနိုးချင်ပါသော်လည်း ကိုယ်နေချင်သလို နေ၍မရသော ဘဝတွင် အိပ်မက်ရာမှ တဝက်တပျက် နိုးရသေးသည်။

သူပျော်မေ့သော စာဖတ်ခန်းတွင်ကျတော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်အမှုကို တွေ့မပျေ့စက်ကာလူ့ဘဝနှင့် နီးစပ်နိုင်သမျှ အနီးစပ်ဆုံးသော လူသားတို့အကြောင်း “လူဝတ္ထု” များကို သူရေးသားခဲ့လေသည်။ သူ့ဝတ္ထုများကို ဝေဖန်ရေး သမားများက လူ့ဘဝကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုတတ်၍ နက်နဲစွာ သရုပ်ဖော်တတ်သည်ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြပါ၏။ တကယ် သူ့အတော့မှု များသောအားဖြင့် ပန်းပွင့်လေးများနှင့်အတူ သွားနေ၏။ စိမ်းမြမြ နှုတ်ပင်သော သစ်ရွက်များပေါ်တွင်အိပ်စက်နားနေသော ဘောက်ဖတ်ကောင်လေးနှင့်အတူ နေပူလုံနေမိသည်။ နောက်တပတ်တွင် ပိုးခကောင်စိမ်းလေးသည် နေခြည် ထဲတွင် ပျံ့ဝဲရန် အတောင်လေးများကို မွှေးရ၍ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ မီလီပင် ပိုးခကောင်တဲ ထောင်စုံလေးများသည် အချိန်တန်သော အခါ ပန်းပြောက် ခြယ်ထားသော တောင်ပံလေးများကို ဖြန့်ကာ၍ လေထဲတွင် မြူးပျံ့သွားကြသည်။ ထောင်စုံပန်းအလေးများကို တွေ့ထိ နှမ်းရွှဲကြသည်။ ထိုသောအခါ မလေးခမာ့မပါဝင်နိုင်တော့ပေ။ “အော်... မင်းတို့နဲ့အတူ ငါလဲ ပျံ့သွန်းချင်လိုက်ပါဘိတော့...”

သူ့မှာ အဝေးသို့ ပျံသွားသော လိပ်ပြာထောင်စုံလေးများကို လက်ငွေ့ ရမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ သူ့အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ချိုသော မျက်နှာထားနှင့် လင်တော်မောင်ကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ သဲကန္တာရနှင့်တူသော မေ့ထုတွင် တယောက်တည်းအိပ်စက်ရ၍

တခါတရံ မိုးချုန်းသော အသံနှင့်တူသော အသံအ လင်သည်၏ နှုတ်ခမ်းမှ ပေါ်လာသေး၏။

“မင်းလှိုမိန်းမနဲ့ ငါ့အလေးဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး။ ငါလို ချင်တဲ့အခါမှာ မင်းဆီကို ငါလာမယ်”

မလေးမေသည် ထိုစကားသံများကိုလည်း ကျိတ်မှိတ်၍ နား ထောင်ခဲ့ရ၏။ စင်စစ်မေတော့ လင်မယား ဆက်ဆံရေးတွင်မိန်းမ ရွှင်သာသာပေတည်း။ သူ၏ဆန္ဒကို သူ့မှာ တာမှ ဖော်ပြခွင့် မရှိ။ သူများလိုချင်သော အခါတွင်သာ သူက ဆက်သရသည်။ သူ့ဆန္ဒကို သူကဖော်ပြခွင့်အတွက်တောင်းဆိုခွင့်မရှိပေ။ ယခင် လိုက်၍ သူသည် ညဉ့်ဦးယံများဘဝ ကိုဝင်းမောင်အား ပြီးပြီး ပျာပျာ တယုတယ ပွတ်သတ် ကြိုဆိုပါလျှင်....

“အတန်းထဲ သွားပါလား... မိန်းမကိုက သိပ်ငမ်းတာဘဲ”

ကိုဝင်းမောင်သည် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသော စကားလုံးများ နှင့် သူ့ကိုပစ်ခွင်းလိုက်၏။ မလေးမေသည် တခါတရံ ထိုစကား လုံးများကို နားမထောင်ရဲသလို နားနှစ်ဘက် ပိတ်၍ အဝေးသို့ ပြေးလွှားခဲ့ရသည်။ ပြတင်းခံဘောင်တွင် ခေါင်းဘင်ကာ ရှိက် ဝင် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးများသည် လှပ သေးငှားသော မိုးခလယ်၏ ရိုက်သံနှင့်သာ ဖုံးလွှမ်းခဲ့သည်သာ များခဲ့လေ သည်။ ညဉ့်ဆိုသည်မှာ အမှောင်ကို အခြေခံ ထားသော်လည်း အေးမြသာ လှဝန်းဆူ... တောက်ပြောင်သည့် ငွေကြယ်ပွင့် များထု ဤညဉ့်ဘဝသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိတ်တခိုး ထိပ်ရာမှနိုးလာသော အချစ် ပန်းပွင့်များသည်လည်း ညဉ့်ဦးယံ တွင် နိုးကြားကြမြဲသာတည်း။ သို့သော်... မလေးမေ အတွက် အေးမြ ချမ်းမြေ့မီးသော ညဉ့်သုံးယံသည် ခြောက်သွေ့သော

သဲကန္တာရများသာတည်း။ တခါတရံ ရင်ကဲ့ထွက်မတတ်ပြင်ပြ စွာ ရေကို ဆာလောင် မှတ်သိပ် မိပါသော်လည်း သူသည် ဤ အချစ်သဲကန္တာရတွင် ဆိုအေစစ်ကို မရှာတွေ့နိုင်ပြီကို သိရသော အခါ မိန်းမခံလုပတ်တတ်မြင်၍ သွားပေသည်။

သို့သော် ကာလ ကြာသောအခါ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ရ၏။ သူ၏ နှမ်းလျှ မြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းများကို လှနတ်အဖိုးသည် နှင်းရည်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းပေး ရှာသည်။ ဝိုးတဝဲ ထွန်းလင်းနေသော ကြယ်လေးများနှင့်အတူ တိမ်သားများကို ဖြတ်ကျော်ကာ နှင်းပွင့်များ ပေါ်ထု ဖေသသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြ၏။ ကိုသောတွင်တော့ ဂရုဏာရှင် နတ်သားသည် သူ၏ အသံနှလုံးကို ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်လှစ်သော အခါတိုင်း အေးမြသော နှင်းရည် နှင်းစက် နှင်းပွင့် နှင်းတံ များသည် မြေပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေသည်။

အော်... စိတ်ကူးဆိုသည်ကလည်း အထောက်အတည်းမကြာ ခင်ပင် သဲအတိပြီးသော ကန္တာရ မွေ့ထုလည်တွင် တေးယောက် တည်း ကြောင်တောင်တောင် နိုးခနရပြန်သည်။

မလေးမေသည် သူ့ဘဝကို တွေးတိုင်း စိတ်ထဲတွင် ချဲ့ထွင်၍ နေမိပေသည်။

နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်စာ လက်ထင်ခဲ့၏။ ယနေ့ သုံးဆယ်နှစ်နှစ် ပြည့်လေပြီ။ အိမ်ထောင်သက် ခုနှစ်နှစ်တွင် နောက်ပိုင်းသုံးနှစ် အတွင်း ပြောင်းလဲလာသော ကိုဝင်းမောင်စိတ်ကို သူမတေး တတ်ပေ။

x တိုတုန်း အခါက ကြင်နာခဲ့တာတွေ၊ ခင်မင်ခဲ့ တာတွေ တွေးမိရင်လေ ချစ်ဆေးများ မိနေသလားလို့ ထင်မှားမိပါပေ...အော် ထင်မှားမိပါပေ x x

ဝေရှင်၏ ချစ်ဘက်ထက်လျာ သိချင်းမှာ... အောက်ထပ်
ရေဒီယိုမှ မလေးခမ အိပ်ခန်းသို့ လှည့်ပျံ့လာ၏။ မလေးခမ
မျက်လုံးဘွင် ချစ်ရည်များရစ်ဝဲလာကြပြန်သည်။

x ဆာပိုး တိုးကာလေ အမျိုးမျိုး ချစ်မဝ ထူ
တကာချစ်တာထက် ရှစ်ဆလောက်ပိုပါသလေ x x
တော်ပါတော့ မေရှင်ရယ်...တော်ပါတော့...။

တကယ်ပင် သူသည် အသံများ ထွက်အောင် ရေရွက်ရင်း
ခေါင်းအုံးနှစ်စကို မှုကာ နားကိုပိတ်ထားမိ၏။ မျက်စိကိုလည်း
အတင်းမှိတ်ကာ ကြိုးစား၍ အိပ်၏။

“မလေး...မလေး...”

ကိုဝင်းမောင် အသံကို ကြား၍ သူ့မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်။

“အိပ်ပျော်နေလား...”

“မပျော်ပါဘူး...”

ကိုဝင်းမောင်သည် ကုတင်ဘေးတွင်ပင် မတ်တတ် ရပ်မြဲ
ရပ်နေ၏။ သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းဘဝကို မလေးခမအား လှမ်း
ပေးလိုက်လေသည်။

“ရော့... ဒါ မလေးအတွက် ကိုကိုပေးတဲ့ မွှေးခန့ လက်
ဆောင်တဲ့ အဘိုးတော့ မတန်ဘူး...”

အဘိုးမတန်သည်ဖြစ်စေ၊ တန်သည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ မွှေးခန့ကို
ဂရုတစိုက် လက်ဆောင်ပေး၍ မလေးခမသည် အခွေးအမှူးလို
ပင် ဝမ်းသာသွား၏။ အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ ကိုဝင်းမောင်
လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကို လက်ခံယူလိုက်၏။ သူ့ယူလိုက်သော အရာ
မှာ ဆင်စွယ်ကို နှုတ်ကလေး ထုထားသော ထလက်မ အပြား
ရှိသည့် ကိန္နရာရုပ်လေး ဖြစ်လေသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာတဲ့ ကိုကို...”

မလေးခမသည် ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးခလေးများ
နှင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ဖိတ်နေပြီး ကိန္နရာခချောင်းခြားရတဲ့ သဝ
ဟာ... ဒီဘဝနောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေဖို့ ဆုတောင်း ပါတယ်
မလေး...”

လက်ဆောင် ပေးပြီး သူ့အပါးမှ ထွက် ခွာ သွား သော
ကိုဝင်းမောင်ကို မလေးခမသည် ကြောင်၍ ကြည့်မိ၏။ အရပ်
ငယ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိပေ။ စင်စစ်
ကိန္နရာမောင်နှံတို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ချစ်ခြင်း၏ မှတ်တိုင်အမြင့်
ကို ပြခဲ့သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ ကိုကို ဆုတောင်းနှင့်ထေ
ကိုကိုပေးခဲ့သော လက်ဆောင် ကိန္နရာရုပ်နှင့်ထေ မလေးခမ၏
လက်ရှိဘဝသည် ဘာမျှမအပ်စပ်ပေ။

တည်လွဲသည်ကိုပင် ရက်ပေါင်း ခုနှစ်ထု ဆွေးရခဲအောင်
ကိန္နရာမောင်နှံ သည် ချစ်ခဲ့ပါသော်လည်း မလေးဘဝဏမူကို
ပေးခဲ့သော အရပ်လိုပင် အထီးကျန် ထကိုယ်တော်ဘဝဖြစ်၍
ဘာမျှ မအပ်စပ်ပေ။

နောက်နေ့တွင်မှ သထုံရှိ မြသပိတ်တောင်ခြေရှိ အိမ်ကြီး
ထည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။ ဦးကျော်ခေါင်သည် မော်-
လမြိုင်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့၍ ကိုဝင်းမောင်နှင့် မလေးခမသည် ရန်ကုန်သို့
ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် သူ့နေလိုသော သထုံအိမ်ကြီး အကြောင်းကို ကြီးကြီးညွှန်အား စတုတ္ထကတည်းက ပြောပြနေ၏။ ထိုနေ့နံနက် စာကို ကြီးကြီးညွှန်သည် မလေးခေတ္တ အိမ်မှာပင် စားရန်စီစဉ်ထားပေသည်။

မလေးသည် ထမင်းစားပွဲတွင် ကြီးကြီးညွှန်ကို လိုလေသေး မရှိအောင်ပင် ပြုစုကျွေးမွေးနေ၏။

“မလေးသား၊ သထုံအိမ်ကြီးမှာ နေရရင် ဒါထက်ဝတ္ထုတွေ ဝေးလို့ ပိုအောင်းမယ်... မလေးသိပ်နေချင်တာတဲ့...”

ကြီးကြီးညွှန်သည် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မနေချင်ပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ အေးမြတယ်... ချမ်းငြိမ် တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးက အပေါ်ယံမြင်တာကို၊ မလေးလို ချမ်းသာပုံနဲ့ သထုံမြို့ပြင် တောင်ခြေမှာ ဘယ်နေလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘာမှလုံခြုံမှုမရှိဘူးကွဲ့...”

“ဒါ သောက်တောင်တဲလား ကြီးကြီးညွှန်...”

“အော်... ကြီးကြီးညွှန်ပြောရင် မလေးအံ့ဩမယ်... ကြီးကြီးညွှန်တောင် အငိုက်မိခံရတယ်...။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က သထုံမြို့ပြင်နားက အိမ်မှာ သွားနားရင်း မြို့တပိုင်းကို ကင်းဘု ပြီး မမြဲတိုက်ခံရပါစေလား... မလေးကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ကြီးကြီးညွှန်ရဲ့ နဂါးစိန်လက်ဆောင်ကို ပါသွားတယ်လေ...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... မနှစ်က မလေး မွေးနေ့မှာနော် ဒီလက်ဆောင်ကို မလေးစတုတ္ထတာ...”

“အေးပေါ့... တခြားပစ္စည်းတွေပါတာ ကြီးကြီးညွှန်မနေပြောပါဘူး၊ ဒီလက်ဆောင်ကတော့ မလေးသိတဲ့အတိုင်း သွားလေသူ မင်းဦးလေးကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးခဲ့တာဆိုတော့ ကြီးကြီးညွှန်ဖြင့် ဒီနေ့ထိ သတိရနေတယ်...”

(၄)

နောက်နှစ် မလေးခေတ် မွေးနေ့မတိုင်ခင် တပတ်လောက်တွင် ကြီးကြီးညွှန်သည် မလေးခေတ်အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်ပေသည်။

ယခုကခါ မွေးနေ့တွင်တော့ မလေးခေတ်သည် ရန်ကုန်အိမ်မှ ဘယ်ကိုမှသွားဘို့ စိတ်မကူးပေ။ သူ့မွေးနေ့တွင် သံသာတော်များကို ဆွမ်းနပ်၍ ဥပုသ်စောင့်မည်။ မိတ်ဆွေများကိုလည်း ဘာသူ့မှမဖိတ်ဘဲ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သူ့နှင့် သူ့အဖေကြီးနှစ်ယောက်တည်း ကျင်းပရန်စီစဉ်ထားလေသည်။

လင်တော်မောင်ကသူ့အပေါ် စိတ်ရှိ၍ စိတ်ညွတ်ပါလျှင်လဲ သူ့မွေးနေ့ကို အသိအမှတ်ပြုမည်ဖြစ်၏။ သူကတော့ တစုံတရာလည်းမပြောကြားအောင်လည်း မတောင်းသည့် မတောင်းခံတော့ပေ။

ကြီးကြီးညွှန် ထောက်လာ ချိန်တွင်တော့ မလေးခေတ်အဖေကြီးပါ ဝမ်းသာအဲလဲ ညှပ်ခံကြ၏။

“မလေးခေတ်... ကြီးကြီးညွှန်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သထုံအိမ်ကြီးကို သိပ်သတိရတာတဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို မလေးခေတ်ကအိပ်မက်မက်နေတယ်...”

မလေးမေသည်တစ်ခုတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ ပုံရိပ်မှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။

“ခက်တာက ကြီးကြီးရယ်... ဒီစကြိုက်မြို့တွေမှာ သူပုန်နီးနီး စောင်းချပြီး ကေခကမြေတိုက်ကြတယ်... အဲဒီမြေတိုက်မှုတွေဟာ များသောအားဖြင့် မမိတာဟာ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာ ဘဲနော်...”

“ဒါကြောင့်... မလေးကို ကိုကျော်ခေါင်က သေ့မှုသာ မနေစေချင်တာနော်...”

ဒေါ်မြရွှေစာ ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ရန်ကုန်နေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်... ဒါနဲ့ တလောက မော်လမြိုင်မှာ ‘ပန်းပဒုမ္မာ’ ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင် လာပြီ တယ်။ လက်စသတ်တော့မိန်းကလေးခရီးတဲ့ဝတ္ထုကို ရိုက်ပြတာကို ကိုကျော်ခေါင်က တတန်တကဘဲ... ကြီးကြီးညွန့်ကို လာ ခေါ်လို့ သွားကြည့်ရတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေ မကြည့်တာ ကြာပါ။ ဒီတော့မှဘဲ မင်းရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို လူငယ်တွေ အတော် စိတ်ဝင်စားမှန်း ကြီးကြီးညွန့်လဲ သိရတယ်...”

မလေးသည် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ နေရာမှ “မလေးအဖို့ စာရေးနေတာဘဲ ကောင်းပါတယ် ကြီးကြီးညွန့်ရယ်...” ဟု သူ့ အသံ စူးစူးလေး သိမ်ဝင်သွားသလို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ကြီးကြီးညွန့်... မလေး မွေးနေ့အထိ ရန်ကုန်မှာနေ နိုင်မလား...”

မလေးက ဘိတ်ခေါ်၏။

“မနေနိုင်ဘူး မလေး... မပြီးပြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ မော်လမြိုင် မှာရှိသေးတယ်။ သထုံအိမ်မှာမနေတော့ဘူး၊ နောက်အေးခေး

ဆေးဆေး တွေကြသေးတာပေါ့ကွယ်...” ထိုနေ့က ကြီးကြီး ညွန့်သည် ညနေစောင်းမှပင် ပြန်၍သွားတော့သည်။

မလေးသည် သူ့ မွေးနေ့မတိုင်ခင် တရက်တွင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး နှင့်အတူ မီးဖိုတွင် ချက်ပြုတ်နေလေသည်။

စိတ်ထဲတွင် ချက်ပြုတ်ရင်း တနှစ်က သထုံတွင် ကျင်းပခဲ့ သော မွေးနေ့ပွဲကို သတိရနေ၏။ သထုံအိမ်ကြီး၏ အေးမြ ချမ်းမြေ့သော အဝင်အထွက်လမ်း သတိရနေသလိုဖြစ်နေ တော့သည်။

ညစာစားပြီးချိန်လောက်တွင် ခြံဝင်းထဲသို့ ကားတစီးဝင် လာ၏။

“မမလေး... မမလေး... ပေပေကြီး ရောက်လာတယ်...”

“ဟေ...”

မလေးသည် မီးခိုးမှ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့၏။ သံဆွတ်ခါး အဝတွင် အပေဖြစ်သူကို မြင်ရသောအခါ မလေးမေသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ သူသည်။ ကလေးငယ် တယောက်လိုပင် အပေ၏လက်မောင်းများကို ဆွဲယူပေ့ဘက် ရင်း မေးလိုက်၏။ “ပေပေလာမယ်ဆိုရင် ဘာလို့ အကြောင်း မကြားလဲ... ကိစ္စအရေးကြီးလာလို့လား...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် မလေးမေ၏ ပခုံးကို အသာပြန်၍ဖက် ၍ ပင် သမီးမျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်၍...

“နက်ဖန်ဟာ... သမီးလေး မွေးနေ့လေ...” ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။ “အို... ပေပေ...” မလေးမေသည် သူ့ပါးကို ပေပေ၏ လက်မောင်းသို့ တပ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ ဝယ် မျက်ရည်များရစ်စဲလာကြလေသည်။

“သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲ... ဖေဖေဒါကို သတိရတယ်၊ ဒေါ့... သမီးကို ဂရုစိုက်မဲ့ ဖေဖေဘယောက်လုံး ရှိသေးတာသဲ” သူသည် ညှော်ခန်းဆရာကထည့်တိုင် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောရင်းလိုက်လာသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်သည် ညှော်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

“တကယ်တော့ သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့ တဦးတည်း တယောက် ထည်းခသြ သမီးဘဲကွယ်၊ သမီးဟာ အမေမရှိဘူးဆိုတာလဲ ဖေဖေအမြဲသတိရတယ်၊ ဖေဖေဟာ အလုပ်တွေနဲ့ရေရီးလွန်နေ ရင်သာ သမီးခမူးခနဲ့ကိုမလာဖြစ်နိုင်မှာ... နို့၊ မို့ချင်တော့ သမီး ရှိတဲ့ခနဲ့ဆရာကို ဖေဖေအမြဲလာတာမို့လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ... တကယ်တော့ ဖေဖေခလ သမီးနဲ့ ခုလိုခွဲခွဲပြီးခနဲ့တာ၊ မကောင်းဘူး၊ အရင်ကထက် ခုအချိန်မှာ သမီး ဖေဖေခနဲ့အတူ ပိုခနဲ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေခလဲ အသက်ကြီးပီ မို့လား...”

“နေရတာပေါ့ သမီးရယ်... ဖေဖေက အလုပ်ကိုလဲမက်သေး တာကိုး...”

“တကယ်ဆို... ဖြစ်သင့်တာက သထုံနယ်က ကွာရီတွေထေ့ မော်လမြိုင်က သစ်စက်ထေ့... ဖေဖေခနဲ့ ကိုကိုနဲ့ အတူတူလုပ်ကြ၊ မလေးတို့က သထုံအိမ်ကြီးကိုပြောင်း... ဘယ်လောက် အဆင် ပြေမလဲ နော်...”

မလေးသည် သူ့ဖြစ်ချင်သောဇာတ်လမ်းကို ပြောပြနေ၏။

“ကဲ... ရိုးဆရာကမဆိုက် ပြောနေလိုက်တာ ဝေလေး ဘာ လေး ချိုးခလ... ညစာသမီးပြင်ထားလိုက်မယ်”

ဦးကျော်ခေါင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ထက်သွားခတော့၏။ နောက်နေ့မနက်တွင် ဆွမ်းကပ်စဉ်၌ ကိုဝင်းခမောင် ဆင်း၍

မလာပေ။ နံနက်စာထမင်းစားခိုင်းတွင်မူ သားအဖထတွေ့ စုံစုံ ညီညီ ထမင်းခိုင်းစားကြ၏။

“ဆောရီးဘဲ မလေး... ကိုကို ညကအိပ်မပျော်ဘူး၊ မိုးထင်း မှုအိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ ဆွမ်းကပ်တာတောင် မမီလိုက်ဘူး”

ကိုဝင်းခမောင်သည် ထမင်းခိုင်းတွင် မလေးကို တောင်းပန် လိုက်၏။

မလေးခမသည် ကြီးစား၍ပြုံးကာ လင့်မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်သည်။

“မလေးစိတ်ထဲအလဲ ကိုကို အိပ်ခရေးပျက်မှာ စိုးလို့ မနိုး တာပါ”

“မောင်ဝင်းခမောင် ခုတလော အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား... မျက်နှာကြည့်ရတာကလဲ ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းပုံမရဘူး၊ ကျန်းမာရေးခတော့ ဂရုစိုက်ခစေချင်တယ်ကွယ်... မလေးကို ကြည့် ရတာလဲ မွေးခနဲ့တိုင်းမှာ ဖေဖေ သတိထားမိတယ်၊ သိုးနှစ် လောက်ရှိပြီ၊ တနှစ်ထက်တနှစ် ပိန်ပိန်လာတယ်”

“အဲဒီပိန်ချီလေး နို့ဘဲ သမီးခမူးခနဲ့ဆရာကတို့ စက်တင်တာ လ ခနဲ့ခရက်နေတိုင်း ဖေဖေမြင်ရပါစေလို့ ဆိုခတောင်းပေါ့...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်သမီး...”

မလေးခမ စကားဆုံးဆုံးခြင်း ဦးကျော်ခေါင်သည် မျက်နှာ လူးဆံပျာနှင့် မေးလိုက်၏။ ကိုဝင်းခမောင်သည်လည်း မလေးခမ ကို အသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မလေးကလဲကွယ်... မွေးခနဲ့မှာ တာစကားခတော့ ပြောနေ ရတာလဲ...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အတော်စိတ်မချမ်းမြေ့ဟန်နှင့် ဝင် ပြောလိုက်၏။

“ဘာတွေ ပြောနေရမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်... ဒီခန္ဓာ ကိုယ် အရိုးစုလေးလှုပ်ရှားနေတာပဲ ပေပေတို့ တွေ့နေရတာ ကံကောင်းသေးတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မလေးမွေးခန္ဓာမှာ ‘နှစ် တိုင်းလဲ ဒီပိန်ခြောက် လှုပ်တုပ်လေးကို တွေ့ရပါစေ...’ လို့ ဆု တောင်းပေးပါလို့ ပြောတာပေါ့...”

မလေးမေသည် အေးဆေးငြိမ်သက်သော အမူအရာနှင့်ပင် ဆက်ပြော၏။ ဦးကျော်ခေါင်ကမူ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက် သည်။

“သမီးက တယ်လဲ အားငယ်တတ်တာကိုး... ကဲကွယ်... မောင် ဝင်းမောင်လဲ စဉ်းစားပါအုံး၊ တယ်နေရာဟာ ဆောင်းမလဲဆို တာ ဆောင်းလယ် ကြိုက်ရင်လဲ ဆောင်းပေါ့၊ နွေဦးပေါက် ကြိုက်ရင်လဲ နွေဦးပေါက်ပေါ့... သမီးတို့နှစ်ယောက် ခရီးထွက် စေချင်တယ်... မင်းတို့ အပြောင်းအလဲလဲ လိုပါတယ်ကွယ်... ထန်ဖန်ကတော့ ဆောင်းရာသီဆို အေးလွန်းတယ်”

“နွေဦးပေါက်မှာ အနောက်က တိုင်းပြည်တပြည်ကို သွား လယ်ရင် ကောင်းပါတယ်”

ဒေါ်မြရွှေက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... အပြောင်းအလဲလဲ မလိုဘူး၊ တယ်လန်ဖန် တယ်အမေရိကားမှ မသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါကို တယ်တိုင်းပြည်တမှ ကုလို့မရဘူး...”

ကိုဝင်းမောင်သည် စားလက်စ ထမင်းကိုတော်ကစား စားပွဲမှ ထသွားသည်။ မလေးမေသည်လည်း ဓမ္မစင် နောက်ဆင့်ပင် စားပွဲမှ ထသွားတော့၏။

“အဖီအတိုင်းတဲ ကိုကျော်ခေါင်... ညဉ့်တိုင်းကျလဲ ဥပဓာန သား လင်မယားကျနေတော့... တယောက်တခန်းစီ အိပ်တယ်။

မလေးမေကလဲ သူ့စာတွေ သူ့ရေးနေတာ ထင်လောက် မှ အိပ်တယ်။ မောင်ဝင်းမောင်ကလဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲက မီးဟာ တခါတလေ ကျမတို့ မိုးလင်းခါနီး ဆုံးသံအပတ်တောင် မမှိတ် သေးဘူး၊ တယောက်နဲ့တယောက်စလဲ မေးတူး... ခေါ်ပြောတဲ့”

ဒေါ်မြရွှေသည် ကိုဝင်းမောင်နှင့် မလေးမေ အခြေစာနေကို ရှင်းလင်းပြောပြ၏။ ဦးကျော်ခေါင်ကမူ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရမ်းရင်း အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီလို ဖြစ်တာ တယ်လောက်ကြာပလဲ... မမြရွှေ...”

“ကျမ အထင်တော့ သုံးနှစ်နီးတော့မယ်”

“သမီးကို စာတွေ အရေးမခိုင်းရင် ဆောင်းမလား...၊ ဦးကျောက်ကို အလုပ်ပေးတော့ သူ့အဖို့ပိုပြီး ပင်ပန်းမလားလို့”

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ကိုကျော်ခေါင်... ကျမ အသုအဆ အတော့ သူ့စာတွေရေးနေလို့ အသက်ရှည်နေတယ်လို့ ကျမ ယူဆတယ်၊ ကျမကတော့ သူ့ဝတ္ထုတွေကို အမြဲစောင့်ဖတ်တဲ့ သူဆိုတော့ တခါတခါ သူ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ သူ့နှလုံးသားထဲ ခံစားရချက်လေးတွေ ပွင့်ပွင့်ပင်လားတယ်... သတိထားမိလား၊ အဲဒါဟာ မလေးစိတ်ကို သက်သာ စေ တာ ပေါ့... ဒို့ မို့ရင် ကိုကျော်ခေါင်ရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး၊ ပိုက်ဆံတွေအတော့ အပြည့်၊ ကားကြီးကလဲ တောက်ပလို့ အိမ်ကြီးအလဲ ခန့်လို့၊ ဒီခလေးမအ အဲဒီစားကြီးနဲ့လဲ တယ်မှ မလယ်မပတ် ကိုကျော် ခေါင် ရဲ့၊ ပိုက်ဆံတွေကိုလဲ တယ်မှမသုံး... ရူးသေမို့တဲ ရှိတော့ တယ်...”

“အင်း... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ သမီးလေးကို သနားမိပါ တယ် မမြရွှေရယ်၊ တယောက်ထဲရှိတဲ့ သူ့ငွေသမီးနဲ့ မတူလိုက် တာ၊ တခြားသမီးတွေသာဆို ဝက်ဝက်ကွနေမှာပဲ သုံးလိုက်

ဖြူးလိုက်မှာ... ပြန်တော့မိတိုင်းလဲ စိတ်မကောင်းဘူး... ဒီစာဆင်ဆိုလဲ ဆင်လိုက်တာဘဲ၊ ဒီလင်ယုဆိုလဲ ယုလိုက်တာဘဲ၊ ကိုယ်လဲ တခါတခါတော့ သမီးလေးတွေရတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ကိုယ်ဘဲပေးမိစေသလားလို့ တော့မိတယ်...”

“ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုကျော်ခေါင်ရယ်၊ လေးကို စဉ်းစိမ်ဆိုတာ လိုအပ်တာထက်လွန်တော့သာ အားမပေးထိုက်တာကို၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သူ့ရှိတဲ့ စဉ်းစိမ်နဲ့ဟာ သွားကာလာတာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရွှင်ရွှင်ပျပျ သူနေတာ ကျမမြင်ချင်တာပေါ့... ကျမတော့ ခဏခဏတိုက်တွန်းဘယ်သူ့ဝါသနာပါတဲ့ စာပေဆွေးနွေးပွဲ... ဟောပြောပွဲတွေ တက်စေောင်လဲ တိုက်တွန်းတာဘဲ၊ သိရုံးတွေကလဲ စာပေမှာ နိမိတ်ကြီးတဲ့သူတွေဆို ခဏခဏဖိတ်တာဘဲ၊ ကျမ အတင်းသူ ကိုတက်ခစချင်လို့တိုက်တွန်းပေမင်လဲ သူ့ဘယ်မှ မသွားဘူး...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် တာမူ ပြန် မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်၍ နေလေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ဘွင်မှ မလေးခမသည် မနှစ်က ထထအိမ်ကြီးပေါ်တွင် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေသလိုလှဲနေ၏။ မနှစ်ကကိုဝင်းမောင်ပေးသွားသော ကိန္နရီဂွမ်းလေးကို ရွှေကြိုးခလေးနှင့် သူ့လည်တွင် အမြတ်တနိုး ဆွဲထားရာမှ အသာပင်ယု၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကိန္နရီကဟန်သည် ကြော့ကြော့ မော့မော့ နှိပ်လှ၏။ ဤ အဂွမ်းလေးလိုပင် အမြတ်၍ နေချင်ပါဘိတော့သည်။

ဖြူးညှင်းစွာ သူ့အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်လာသော ခြေဆံတခုကို မလေးခမ ကြားလိုက်၏။ မနှစ်ကလိုပင် ကိုကိုသည် သူ့အား အထိမ်းအမှတ် တခုခုပေးဘို့ ဝင်ရောက်လာသည်

ထင်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါစေ တနှစ်ဘွင်တကြိမ် အသိအမှတ်အပြုခံရလျှင် သူ့ကျေနပ်ပါပြီ။

X တနှစ်တွင် စိတလသပ၊ တလတွင် စိတဂုဏ်ထဲဟာမို့၊ ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ဗုဒ္ဓါ ပွင့်ရှာကြ ခုံမြိုင်တွင်း မြူနှင့် ဝေစီ... X

ဆိုသော (ဦးကြော့၏ ပိတောက်ပန်းသွဲ ဝိုပင်) သူ့မှ ယခုအခါတွင် မြော်လင့် မောင့်စား ရသူတည်း၊ တနှစ်တွင်းမှာမှ ဤတလ...တလမှာ သူ့မွေးနေ့ဖြစ်သော ဤဘဂုဏ်ဘွင်သာ... “မင်းဟာ... ဝါမိန်းမ” ဟူသော အသိအမှတ် ပြုစဉ်းဘက်လက်ဆောင်ပေးသောချစ်လင်၏ ပွင့်ခဲ့သောချစ် မင်းပွဲ ဝါးကို ဘယ်မိန်းမသည် မမြော်လင့်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

သူသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။ တံခါးဝသို့ ရွှင်ပျစွာ ကြည့်လိုက်၏။ တံခါးသည် ဖြူးညှင်းစွာ ပွင့်လာကာ ဝင်လာသူမှာ သူ့ဖခင် ဦးကျော်ခေါင်ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဖခင်တစ်ဦး လောက်အတွင်း အလွန်ခမာပန်းသွားသလို အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်၏။

“သမီးများ အိပ်ပျော်နေလားလို့၊ နိုးသွားမှ စိုးလို့ ဖေဖေ ဖြူးဖြူးခလေး ရောက်လာတယ်...”

“သို့မအိပ်ပါဘူး ဖေဖေ...”

မလေးခမသည် ငိုချင်နေသောအသံကို ထိန်း၍ ပေါ့လိုက်လေသည်။ ဦးကျော်ခေါင်သည် ကုဆပ်ပေါ်တွင် နင်းကင်းပါးလှဲ ထိုင်ရင်း မလေးခမနဖူးကို အသာအယာ သပ်လိုက်၏။

“သမီးရဲခမူးခန့်ကို ဖေဖေလက်ဆောင် ထူးထူး ခြားခြားပေးချင်လို့ မနေ့က အဖို့လိုက်သာရတာ...” သူသည် လက်တက်တွင် ပါလာသော ကတ္တီပီဗူးရှည်

ရှည် ခောက်ခောက်တခုကို မလေးမေဇီ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်
၏။ မလေးမေသည် ဝမ်းသာအား၍ လက်ခံယူရင်း ကတ္တီ ပါပူး
ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲရှိပစ္စည်းကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ခြင်း
မလေးမေသည် လူတံခန့် “ဟင်” ဟု အော်အာပင် အိပ်ရာပေါ်
သို့ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ...”

မလေးမေမျက်နှာသည် ပြုံး၍မလာ၊ သူ့အဖေကို ကြည့်
ရင်း ကြောင်နေသည်။ သူသည် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးခွန်း
ပေါင်းမြောက်မြားစွာကို မျက်လုံးနှင့်မေး၍ နေမိသလို အထန်
ငယ် ကြောင်နေတော့သည်။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သူ့ပစ္စည်းကို ဝှက်ထားသော ကတ္တီ
ပါ ဖုတ်တိုင်မှနှုတ်ကာ မလေးမေကိုပြ၏။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းမှာ မလေးမေ မနှစ်က ကြီးကြီးညွန့်
လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ခဲ့ရသော နဂါးပတ်စိန်လက်
ဆောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်၍ ကြည့်
လေလေ နဂါးမျက်လုံးမှ ပတ္တမြားများ၊ ဆမြီးမှဖွားကျနေသော
ဖွဲ့မျှင်သေးသေးသွယ်များ အားလုံး တထေရာထည်းပင် ဖြစ်၏။

“သမီး ဘာကိုဆွဲကြနေတာလဲ...”

မလေးမေသည် စိန်လက်ဆောင်ကို အသာ မွေ့ရာပေါ်သို့
ပြန်ချကာ ထထိုင်လိုက်၏။ အဖေ၏လက်များကို ညှင်သာစွာ
ဆုပ်ယူလိုက်သည့်အတွင်း သူ့လက်များသည် အေးစက်၍ နေ
စေသည်။

“ဖေဖေ စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် သမီးကခုမေးပါရမေ၊ ဒီစိန်လက်

ဆောက်ဟာ ဘယ်ကရတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ဘယ်လိုနည်း
ရတာလဲဆိုတာ ဖေဖေသမီးကို မပြောနိုင်ဘူးလားဟင်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်၍ သွားဝေ
သည်။ သူသည် ချက်ခြင်းသတိရသလို မျက်နှာထားကို ပြင်
လိုက်၏။

“ဖေဖေလို သူဌေးဘယောက်ဟာ ဧါထက်မတ ဆန်းတဲ့
ပုံစံနဲ့ စိန်ဘယ်နှစ်ဆင်စာ သမီးလိုချင်သလဲ...၊ သမီး လိုချင်
သလောက် ဖေဖေပေးနိုင်ပါတယ်၊ သမီးက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ဖေဖေ ဝယ်ယူတာလား...လုပ်ယူတာလား...”

“ဖေဖေ လုပ်ခိုင်းလိုက်တာသမီး...”

မလေးမေသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေနေသော အဖေ မျက်
နှာကို မယုံကြည်သလို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။
မျက်ရည်များလည်း ရစ်ဝလာသည်။

“ဖေဖေကို သမီးကခုပြချင်တယ်၊ သမီးဟာလေ ဖေဖေ
ကို ဘယ်တော့မှလဲမညာခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေထားရာထဲလဲ သမီးအစဉ်
စနဲ့ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေစိတ်ညစ်ဆောင် ဗုဒ္ဓေကိစ္စမှာပေါ့၊ ဝေဒရေး
ကြေးခရား ကိစ္စမှာပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာပေါ့ အမီးမလုပ်ခဲ့ဘူး
ဆိုတာ ဖေဖေအသိဘိ...”

“ဖေဖေ နားလည်ပါတယ် သမီး...”

“ခုကိစ္စမှာတော့ ဒီစိန်လက်ဆောင်အပေါ် သမီး သံသယ
ဖြစ်နေတယ်၊ မနှစ်က သထုံအိမ်မှာ သမီးပေးခဲ့ လုပ်တော့
မေမေ သူငယ်ချင်း ကြီးကြီးညွန့်ရယ်၊ အဲဒီ စိန်လက်ဆောင်ကို
ဝတ်လာတယ်၊ ဖေဖေမြင်မိလား...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းခါ၍ပြ၏။

“အမီးကတော့ ကြိုက်လွန်းလို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်တော့

ဒီမျက်လုံးပတ္တမြားကလေးအစ အမြီးက ရွှေမျှင်လေးတွေအထိ သမီးအသေးစိပ်မြင်လိုက်တယ်။ ဒီလက်ရာဟာ အင်မတန် အနုစိပ်ဘာဘဲ။ အခု ဒီလက်ကောက်ကလဲ ဟိုလက်ကောက်နဲ့ တပုံစံထဲဘဲ။ ပိုပြီးအံ့ကြစရာအောင်ဘာက ဟိုတပတ်က ကြီးကြီးညွန့်လာလို့ ပြောသွားတယ်။ သူ့လက်ကောက်ကို သထုံမှာ နေတုန်း မြေတိုက်တဲ့အထဲ ပါသွားတယ်တဲ့....”

ဦးကျော်ခေါင်သည် မလေးကို စေ့စေ့ မကြည့်။ မျက်နှာကို ခပ်လှည့်သားစာ ပြတင်းအပြင်သို့ ငေးနေပုံရ၏။ တထယ်ဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးများသည် မလေးမျက်လုံးကို ရင်ဆိုင် ကြည့်နိုင်ဖို့ အားယူနေပုံရသည်။

“ဒီလက်ရာဟာ နှစ်ခုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သမီးထင်တယ် ဒီလက်ကောက်ဟာ ကြီးကြီးညွန့် လက်ကောက်ဘဲလို့ ဖေဖေအဘာ တယောက်ယောက်လာရောင်းလို့ ဝယ်ထားတာဆိုရင် ယုတ္တိရှိသေးတယ်။ ဖေးဖေလုပ်ခိုင်းတာဆိုတော့ သမီး.....သမီး” မလေးမေသည် ခေတ္တစကားစပြတ်သွားပြီးမှ “သမီး မယုံဘူးဖေဖေ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဦးကျော်ခေါင်သည် ယခုတိုင် မလေးမေဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်မလာသေးပေ။ တဖက်တုပ်ပင် သူ၏ပြင်မရသော မျက်နှာထားကို ကြီးစားပြင်နေ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကိုသူ သတိထားမိသည်မှာ သူသည် မျက်နှာထားဟန်ပန်ကိုရော၊ စကားပြောပုံကိုရော အင်မတန် သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ထိန်းသိမ်း၍ စကားပြောနိုင်သူဖြစ်၏။ ဝမ်းသဲတွင် ဘာဝေဒနာကိုဘဲ ခံစားရခံစားရ... မျက်နှာကထိန်း၍ ထိုဝေဒနာကို ဟန်လုပ်၍ မပေါ်လွင်အောင် စကား ပြောနိုင်ပါလျက် ဟခုတေခါ သမီးလေး ရွှေ့တွင်မှ ဆရာ့ရှေ့မှောက် ရောက်နေသော တပည့်လို မျက်နှာမထား

တတ်သလို ဖြစ်နေသည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ကြလျက် ရှိနေပေသည်။ သူသည် စိတ်အားများကို ပြန်တင်းလိုက်၏။

“သမီးလေးကလဲကွယ်.... စာရေးဆရာပီပီ တယ်ပြီး အတွေးလွန်တာကိုး၊ ဒီစိန်လက်ကောက်ဟာ မညွန့် တယောက်ထဲမှဘဲ ဝတ်နိုင်မတဲ့လားကွယ်....”

“သမီးလဲ ဒါလောက်တော့ တွေးမိပါတယ်။ ဒီလိုဆို ဖေဖေတယ်ကပုံစံရသလဲ။ ဒီကြီးကြီးညွန့်မှာ ဒီစိန်လက်ကောက်ရှိတာ ဖေဖေမသိဘူးဆို....”

မလေးမေသည် ဖေဖေလက်မောင်းကိုလှုပ်ကာ မေးလိုက်၏။

“သမီး... သမီးမေးခွန်းတွေဟာ သံသယများသွင်းလှတယ်။ ပုလိပ်စစ် စစ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ အဲဒီ မေးခွန်းတွေဟာ တထယ်တွေကြည့်ရင် ဖေဖေ ဂုဏ်သရေတွေကို သမီးစော်ကားနေတာနဲ့ မတူဘူးလား...”

အကိုးကြီးသည် သမီးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ဆေးဘဲ ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ....”

မလေးမေသည် ကုတင်ပေါ်မှပြေးညှင်းစွာ ဆင်းလိုက်ကာ ကြွင်းပေါ်တွင် စူးထောက်ထိုင်ရင်း အဖေ၏ ခူးနှင်ဖက်ပေါ်သို့ သူ့မေးလေးကိုတင်လိုက်၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက် ညှင်သာစွာပုတ်ရင်း သူ့ရိပ်ထဲသို့ မျက်နှာငုံ့ ကြည့်ပါရန် ဆွဲ၍ ယူလိုက်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်သည် ညှင်သာစွာ သူ့မျက်နှာကို သမီးလေးမျက်နှာပေါ်သို့ မီးရံ ငုံ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မလေးမေ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည် များက ပြည့်ဝန်း၍ နေလေသည်။

“သမီး အကေ စကားခံခဲ့တယ် မို့လား ဖေးဖေ... သမီး

ဖေဖေ့ကို မစော်ကားရက် ပါဘူး... ဒီစာမ္မာမှာ ဖေဖေဟာ သမီးအတွက် တဦးတည်း အချစ်ဆုံး ချစ်သူပါ... ဖေဖေ သားမက်တော်ကြီး။ သမီးကို အသက် ရှိတယ်လို့ တောင် မထင်တဲ့အခါမှာ ဖေဖေ တယောက်သာ သမီးကို အများထက် ပိုချစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ပါ။ ဖေဖေ့ကို သမီးခစာကားပါ မလား။ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာ သမီး တထယ်သံသယ ရှိနေလို့ ဖေဖေ....”

မလေးခမသည် နင်လာသော တံတွေးကို မျိုချရင်း ဆက် ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဖေဖေလေ သမီးအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက် ထားတာ အများကြီးပဲ” အဘိုးကြီးသည် လည်ပင်းကြောကြီး များ ထောင်လာအောင် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း ခေါင်း ကို မော်လိုက်၏။

“သမီး မနှစ်က သထုံ အိမ်ကြီး ဧကန်ခဲကတဲက သိခဲ့တယ် ဖေဖေ။ သမီးရင်ထဲမှာလဲ သံသယတွေပြည့်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ဘာလို့ သမီးကို သထုံ အိမ်မှာ မနေစေတာလဲ... ပြီးတော့... ပြီးတော့... ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို အလွန်ချစ်သလိုဟန်ဆောင် ပြီး ကွာရီက အပျိုနုလေးတွေကို တယောက်ပြီး တယောက် ပြောင်းပြီး ဘာလို့ ခြေတော်တင်နေရသလဲ ဖေဖေဟင်...”

အဘိုးကြီးသည် ခေါင်းပြန်ငဲ့၍ မလားတော့။ သူ့ သမီးသို့ပင် သူ့ မျက်လုံးဝယ် မျက်ရည်များ ဝေ့လာကြသည်။

သူသည် သမီးလေးထက်ကို အသာ ပြေတာ ပြတင်းပေါက် များ ရှိရာသို့ အသာထသွား၏။

“ဓမ္မတာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လို့ ဆိုတာကို သမီးနားလည်ပါ တယ်။ သမီးကို ငဲ့ ဘို့မလိုပါဘူးဖေဖေ။ သင့်တော်သူတယောက်

ကို ဖေဖေလက်ထပ်ယူရင် မကောင်းဘူးသား...ခုတော့ဖေဖေ မှာ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းလဲ မသိဘူး။ သမီးသိပ်သံသယဖြစ်တယ် ဖေဖေ....”

မလေးခမသည် ကုတင် တောင်ကို ထက်တင်ကာ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချ၍ ရှိုက်ကာ ငိုလိုက်၏။ ငိုရင်းမှ ဆက်ပြော ပြန် သည်။

“ဒီစာမ္မာမှာ သမီးနဲ့ ဖေဖေ၊ နှစ် ယောက် ထဲ ရယ် လို့ အောင်းခမ ဝမ်းပါ ဖေဖေရယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေ သမီးလေးကို ဖေဖေဘာမှ လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောပါ ဆက်ဆံပါ။ အို...ဒီနေ့ သမီးခမူးနေမှာ ဖေဖေ ဆီက သမီး လို ချင်ဆုံးအရာဟာ ဖေဖေရဲ့ပစ္စည်း ဝန်ခံချက် ‘အမူး’တဲ ဖေဖေ သိန်းနဲ့ချီပြီး ပစ္စည်းတွေပုံပေးဆုံး သမီးမလိုချင်ဘူး...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ဆောက်တည်ရာမရသလို ပြတင်းများ ရွေ့တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

“ငါအမှန်တွေကို ပြောရမယ်...ငါပြောရမယ်တဲ့...”

အဘိုးကြီး၏အသံမှာတုန်တုန်ယင်ယင် ပေါ်လာ၍မလေးခမ သည် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးရာမှ အပေ့တက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူကမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်လျက်ပင် ရှိပေသေး သည်။

“မေမေခင်....”

ဦးကျော်ခေါင်သည် မလေးခမ ကုတင် ခေါင်းရင်းဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။ ခေါင်းရင်း နံရံတွင် မလေးခမ၏ အခမနှင့် သူ အတူယှဉ်တဲ့ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံရှေ့တွင် တစ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံထည်းရှိ ဒေါ်မေမေခင်ပုံသည် ပုခါရံ ချ၍ ပြုံးနှင် ကြည့်နူးသောတန်ဖြင့် သူ့ အပါးတွင် ရပ်နေလေသည်။

“မေမေခင်... မင်းသမီးအလေး ကိုယ့်ကို စစ်နေပါပကော၊ အမှန်တွေကို ပြောရမယ်တဲ့လေ၊ မင်းမှာတော့ပြုံး... အေးလို့၊ သံသရာမှာ ကိုယ်ကြီးကိုယ်ချည်ပြီး ရှုပ်ခဲ့တဲ့ ကျော်ခေါင်မတော့ ဘာတွေ ပြောရမလဲ...”

အဘိုးကြီးသည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်းအသံများ တုန်တုန်ယင် ယင်နှင့် ပြောလိုက်သောအခါ မလေးခမ ရင်ထဲတွင်ထိခိုက်သွား လေသည်။ သူသည် ဖခင်ရှိရာသို့ အသာထသွားရင်းသက်ခမောင်း ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဖေဖေ... စိတ်ထိခိုက်နေပြီလား၊ သမီးမှာ တခု ရှိတယ်၊ သမီးစိတ်ထဲက ထင်လာရင် ဖြစ်တတ်တယ် ဖေဖေရှဲ့၊ မိစိတ်ဟာ ဘာစိတ်လို့လဲ သမီးမပြောတတ်ဘူး။ သမီးဟာ စုန်းနတ်ကဝေ တစ္ဆေ သူ့ရဲ့ တွေကိုလဲ အယူမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်း တခုခုဟာ သမီးစိတ်ထဲက သံသယမကင်းဘူးလို့ ထင်လာရင် အဲဒီ အကြောင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား သံသယဖြစ်စရာကို ရှိနေ တတ်တယ်... ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုတို့မှာလဲ သမီးကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အကြောင်းတွေရှိမယ်လို့ သမီးသံသယဖြစ်နေတယ်၊ သမီးဘနေ မှ မပျော်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေပေးတဲ့အိမ်ကြီး ခြံဝန်းကြီးဘားကြီး တွေကလေ သမီးကိုပျော်အောင် သူတို့မတတ်နိုင်ဘူး...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီး၏ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းရင်း ညင်သာစွာ ဆံစများကို သပ်လိုက်၏။

“မလေးချစ်တဲ့ ဓာတ်ပုံပရိသတ်နဲ့သာ ဓာတ်ပုံလေးတွေက တဆင့်စကား ပြောခနေရရင် မလေးခမမှာဘဲ...”

“သေတဲ့ အကြောင်းတွေကို မပြောနဲ့သမီးလေးရယ်... မင်း မေမေခင်ဆုံးပြီး ဖေဖေ ဘဝဟာ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွား ခဲ့ရတယ်၊ သမီးပြောသလိုပါတဲ့၊ သမီးဟာလဲ ဖေဖေရှဲ့ ကမ္ဘာ

ပါတဲ့၊ သမီးလေးသာ မရှိခဲ့လို့ရှိရင် စိကမ္ဘာမှာ ပေးပတယ်လို့ နေရစ်ရမလဲ...”

“သမီးသိပါတယ်... သမီးလေးကို ဖေဖေ ဖုံးကွယ်ပါနဲ့ ဖေဖေပရာ၊ မိစိတ်လက်ထောက်အကြောင်းလဲ သမီး အမှန်သိချင် တယ်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးကို ဆိုဖာပိုရာသို့ အသာခေါ်လာ ခဲ့ကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ သူ့အမူ အနီးရှိ ပြတင်းကို ကျောမိုကာ ရပ်မြဲ ရပ်နေ၏။

“ပစ်တိုင်းထောင်ရှုပ် ကြီးရှုပ်တယ်ဆိုတဲ့ ကေးး သမီးကြား ဘူးလား...”

မလေးမေက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“ရှုပ်သေးရှုပ်တော့က နဂိုကထဲကမှ ခြေကြီး၊ လက်ကြီးတွေ တပ်ထားရတော့ ကြီးရှုပ်ပြီးသား အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြစ် တိုင်းထောင် အရှုပ်ကတော့ ဘယ်နေရာ ပင်လိုက် ပင်လိုက် သူ့အစွမ်း အနေနဲ့ ထောင်နေနိုင်ရုံမက ဘားကြီးနဲ့မှ ငှပ်ရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပစ်တိုင်းထောင် အရှုပ်လို့ အခြေ အနေ ဝေးပါရက်နဲ့ ရှုပ်ချင်တဲ့ လူတွေကို ‘ပစ်တိုင်းထောင် ရှုပ်၊ ကြီးရှုပ်တယ်... လို့ လူကြီးများက ပြောကြတာပေါ့...၊ ကိုယ့်အပူ ကိုယ်ရှာတယ် ဆိုရမှာပေါ့...”

အဘိုးကြီးသည် ခေတ္တစကားကို ဖြတ်ရင်း မလေး ကုတင် ခေါင်းရင်း ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။ သူတို့နှင်ယောက် တို့ဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မလေးမေဘက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်၏။

“သမီးရှဲ့မေမေ ဘေးပြီးနောက်... ဖေဖေတယောက်ထဲ နေ လာခဲ့တယ်၊ သမီးရှဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဒေါ်ပြုရွှေဟာ ဖေဖေနဲ့

နှစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမတံ၊ သမီးကို သူ့ လက်ထဲမှာ အပ်ပြီး ဖေဖေ ရန်ကုန်ပို့ထား သိုက်တယ်။ အကြောင်းတော့ကတော့ အမျိုးမျိုး ကြောင့်တဲ့။ ရန်ကုန်မှာ သမီးအေးအေးချမ်းချမ်း ပညာသင် ကြီးပွားစေလိုတာလဲ ပါတယ်။ ဖေဖေကလဲ စီးပွားရေးသမား ကြီးဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့အတူ နေလဲ သမီးကို ဖေဖေဂရုစိုက်နိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြန်လဲ သမီးနဲ့ ဖေဖေကြားမှာ ပြဿနာတွေပေါ်လာမှာတဲ့။ စီးပွားရေးမှာလဲ တကြောင်းမဟုတ် တကြောင်းက ရှုပ်လှအုံးမယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ စာကြောင့် ဖေဖေ အိမ်ထောင်မပြုသလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းထဲမှာ သမီးမေမေနေရာမှာ ဖေဖေဘယ်မိန်းမမှ ကိုယ်စားထိုးမရလို့တဲ့” အဘိုးကြီးသည် အားဘင်းရှုပ်ပင် မရသလို တခြားပြေး အနီးဆုံး ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ယုံစမ်း သမီး... သမီး အမှန်ကိုလိုချင်တယ်ဆိုလို့ ဖေဖေအခု အမှန်တွေ ပြောနေပီ သမီး...” အဘိုးကြီးအသံသည် ကြေကွဲ တုန်ယင် နေလေသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အစားမထိုးချင်ဘူး။ ဖေဖေ စီးပွား ရေးမှာ ခေါင်းမြှုပ်ပီး လုပ်နေပေမယ့် မေမေခင်ကို တနေရာ မေ့လို့မရဘူး။ ဖေဖေလို စိတ်ဓာတ်မျိုး တချို့ ယောက်ျားတွေ ဟာ ဖြစ်ပေါ်ကြဘူးမှာပါတဲ့။ ပြီးတော့ မင်းခမမေ ဖေဖေနဲ့ ခွဲခွာပြီး ထွက်သွားတဲ့အချိန်ဟာ ဖေဖေအလွန်ငယ်ရွယ်နဲ့ပျိုနေ သေးတဲ့အချိန် လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက်က သမီး ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘဲပြောပါရစေ... ဖေဖေဟာ နှလုံးသားထဲ မယ် မင်းမေမေအတွက် နေရာတခု၊ သမီးအတွက် နေရာတခု၊ ဒီနေရာနှစ်ခုသာ ထားခဲ့ပေမယ်လို့ ဖေဖေရဲ့ ငယ်ရွယ်နဲ့ပျိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ဖေဖေရဟန္တာလို မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူးသမီး၊ ခန္ဓာ

ကိုယ်နဲ့ စိတ်ဆိုတဲ့သဘောကို သမီးလို စာရေးဆရာတယောက်ကို ဖေဖေ အထူးရှင်းပြသို မလိုပါဘူးခန့်...”

“သမီး ဖေဖေ အခြေအနေကို နားဆယ်ပါတယ်ဖေဖေ...”

“ဒါကြောင့် နှလုံးသားအပြင်တက်ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေ မွေ့ရာ ပေါ်မှာတော့ ချစ်သူမဟုတ်တဲ့မိန်းမတွေကို ဖေဖေတယောက် ပြီးတယောက် တင်ခဲ့မိတယ်။ လူကလဲ ငယ်တုန်း၊ ပစ္စည်းအလဲ ခွဲတုန်း ဖေဖေ လက်ဖြောက်သံတချက် တီးရုံနဲ့ ကောင်းဆင်စ နတ်သမီးကိုတောင် ရနိုင်တယ်သမီး... ယုံရဲ့လား...”

“ယုံပါတယ်...”

မလေးခမသည် စာရေးသူပီပီ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်း သဘွယ် ဖေဖေ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်မိသည်။

“တနေ့တော့ သမီး လက်မထပ်ခင် နှစ်နှစ် လောက်က ဖေဖေသထုံ အိမ်ကိုအလာ ဖေဖေ မှာ ကူလီခေါင်းဘထူးဆိုတာ ပြုတယ်။ သူက အားလုံးစိစဉ်ထားရတယ်။ မိန်းခလေးငယ်ငယ် တယောက်ကို သထုံ အိမ်မှာ ဖေဖေခဏ့ရတယ်။ အသားဖြူဖြူ လုံးကြီးပေါက်လှ ကပြားခလေးထင်တာတဲ့။ ဖေဖေလဲ ခါတိုင်း လိုတဲ့ သထုံ မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဒီမိန်းခလေးနဲ့နေလိုက်တယ်။ နောက်တပတ်လောက်ကြာ သူပြန်သွားတော့ သူငယ်တယောက် ချောက်လာတယ်။ ဒီသူငယ် ချောက်လာမှ ဒီမိန်းခလေးဟာ လူ့တလွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘူး။ လင်ရှိမယားဆိုတာ ဖေဖေသိရ တယ်။ ဖေဖေလဲ စိတ်တော်တော် ထိခိုက်သွားတယ်။ ဒီသူငယ် ကလဲ မယားထိတော့ ဓားကြည့်ပေါ့။ ဖေဖေ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေ ကိုလုပ်ကြံသို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်မဦးခင် ဖေဖေက လက်ဦးသွားတာပေါ့...”

“ဟင်... ဖေဖေ သူ့ကို သတ်လိုက်တယ်”

အဘိုးကြီးသည် တုန်လှုပ်သွားသောသမီးကို ကြည့်ရှုရင်း ထက်ပြင်းရွှဲလိုက်၏။

“သမီးက အမှန်တွေကိုပြောဆို၊ ဖေးဖပြောမယ် .... သမီးကြီးစားနားထောင်....”

မလေးခမသည် ပါးစပ်ဟကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရှုရင်း ဆိုဖာနေ့ကမီကို မှီလိုက်၏။

“ဖေးဖ သတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ ကြီးဟာ ပစ်တိုင်းထောင်ကျော်ခေါင်ကို စတင်ချည်တဲ့ကြီးဘဲ သမီး၊ ဒီတုန်းက ပြည်သူ့အာဏာအဖွဲ့ကလဲ အာဏာရသပေါ်တီဖြစ်နေ၊ ဖေးဖကလဲဒီအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ အော်.... သောဏကြီးမှာ ယင်ကောင်သတ်တာ ပေါ်မှာစိုးခဲတော့ ကြောင်သတ်ရ၊ ကြောင်သတ်တာ ပေါ်မှာစိုးခဲတော့ နွားသတ်ရ၊ နွားသတ်တာ ပေါ်မှာစိုးခဲတော့ လူ့သတ်ရ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတော့တယ်၊ ဖေးဖ အားက ဒီချိန်မှာ နဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေးဖ ငွေအင်အားအရှိန်နဲ့ တစ်ခိုင်လုံးမှာဖြင့် အစိုးရ အမှုထမ်းခရာ၊ လက်နက်ကိုင်အမှုထမ်းခရာ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေခရာ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် စီးပွားရေးသူခိုးဂိုဏ်းက အကောင်တွေခရာ... ဖေးဖငွေခွဲငယ်ပြီးဖေးဖ အိတ်ထဲထည့်ထားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မော်လမြိုင်နယ်မှာ လူတယောက်ရှိ အသက်ကို ပဋ္ဌကံဆိတ်တကောင် သတ်သလောက်ဘဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး.... မစောင်းမှုဟာ အခါကာလအရှည်ကြီး မကြီးစိုးနိုင်ဘူး၊ ဖေးဖသတ်လိုက်တဲ့ သူငယ်လေး အသက်အနွယ်တွေကလဲ မျိုးချစ်စိတ် ထက်ထက်လေးတွေဆိုတော့ ဖေးဖတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါတွေ အောက်ကဘဲ ဖေးဖ လူ့သတ်မှုကို ပေါ်အောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဖေးဖ သားမက်လောင်းကြီး မောင်ဝင်းမောင်ဏ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်ပေါ့....”

မလေးခမသည် သူထင်သည်ထက် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကေစင်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာသည့်အတွက် အံ့ဩနေတော့သည်။

“မောင်ဝင်းမောင်က ဒီတုန်းက သထုံနယ်ပိုင် စီသူငယ်က လူစွမ်းလူစလေးနဲ့ သူငယ်ဘဲ၊ သူ့ထုဇဝင်ကြောင်းလေးမှာ ဘီဒီအေ ဘီအိုင်အေ ခေတ် တော်လှန်ရေးသမားလေးဆိုတော့ ဘာဘဲပြောပြော ဖေးဖတို့ ပြည်သူ့အာဏာအဖွဲ့က လူကြီးတော်တော်များများလဲ သူတီစီအက်(စ်)စာမေးပွဲပြုပြီး နယ်ပိုင်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတဲ့အထိ လေးစားကြတယ်။ သူဟာ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ကြတဲ့ နိုင်ငံရေးကာလမှာလဲ ဧကူသိုလ်ကျောင်းသားထဲမှာ လူတော် လူသန် နိုင်ငံရေးသမားလေး တယောက်ပေါ့.... ဖေးဖ အမှုဟာ လူသိရှင်ကြား မဖြစ်ခင် အစိတ် ချယ်လှယ်နိုင်သူဟာ မောင်ဝင်းမောင်ဘဲ၊ ဒီတော့... ဖေးဖ အနေနဲ့ ဖေးဖဟာ ဖေးဖ ဇာတ်ထုပ်ကို လူသိမခံရဲခေတော့ စီသူငယ်ကို အိတ်ထဲထည့်ရတဲ့ဇာတ်လမ်း ဖေးဖ စီစဉ်ရတော့တယ်....” အဘိုးကြီးသည် စကားမဆက်နိုင်သေးပေ၊ အသက်ကို အားရ ပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်၏။

“သူလဲ ပထုဇဝင်ကိုးကွဲ... ဖေးဖေရဲ့ အရှိန်အဝါက တကယ် အာဏာတွေရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှု ချော့မြူမှုတွေကို ကြာကြာမခံနိုင်ရှာပါဘူး၊ ဖေးဖေ အိတ်ထဲ ထောက်ရရှာတာဘဲ၊ သူမခံနိုင်ဆုံးက သမီးရဲ့ ဒဏ်ဘဲ....”

“ဘာ ဖေးဖေ”
မလေးခမသည် သူပါလျှင်ပြန်သည့်အတွက် လန့်သွားသည်။
“တကယ်ဘဲ သမီး သမီး အပျိုတုန်းက သမီးကလေး သမီး သိမှာပေါ့၊ ဒီဒီ ပိန်ကပ် ခြေကံတွေ လေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ

အဲဒီတုန်းက သမီးကို သူတစ်ယောက် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရှာပါတယ် ကွယ်၊ ဒီရန်ကုန် အိမ်ကို ဖေဖေ သမီး အပျိုတုန်းက သုံးလေး ခေါက်တဲ့ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့တာ သမီးမှတ်မိသေးလား။”

“မှတ်မိပါတယ်...”

“နောက်တော့ ဖေဖေအ သမီးကို ထိုးပေးလိုက်တာတဲ့... မောင်ဝင်းမောင်လဲ ဖေဖေ အိတ်ထဲ ထောက်လာတော့တယ်။”

ဖေဖေ အမှုတွေ ဘာတွေလဲ အားလုံးအစားပျောက်ရော... ကဲတဲ့နဲ့ ရှိစ၊ သမီးရဲ့ ဖေဖေ လူယုတ်မာကြီး အကြောင်း သမီး သိလာ ပီလား။”

မလေးမေသည် ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ခေါင်းကို အောက်ငုံ့၍ နေလေသည်။

“ဇာတ်လမ်းက မိတင် ဆုံးချင်ပေမခင် မဆုံးဘူး... သမီး... အကူလိုလို ဆိုတာ အညှိနဲ့ရှိတယ်၊ အညှိ ရှိတော့ ယင်အုံတာ ပေါ့၊ တဖက်က ဦးကျော်ခေါင်ဆိုသည်မှာ အာဇာနည်ပေါက်ကြီး တခုရဲ့ လက်ရုံး၊ ခရိုင်တခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ချမ်းသာလိုက်တဲ့သူဌေးကြီး တဖက်အဆိုရင်လဲ သူ့ တပည့်လေးတော့ရဲ့ ဒုဇ္ဈိန်ပြစ်မှု ဆိုသမျှ အကာအကွယ် ပေးနေတဲ့ လူဆိုးခိုလှုံကြီးပေါ့၊ ရှင်းရှင်း ပြောရ ရင် မြဝတီဘက်က ရွှေတွေခိုးထုတ်လာတဲ့ဂိုဏ်းတောင်မမိအောင် ဖေဖေက ဖေဖေနိုင်တဲ့အရာရှိတွေနဲ့ ပီးခသအောင်လုပ်ထားလိုက် နိုင်တစတဲ့...”

“ဟင်... ဒီလိုဆို ဖေဖေ သမီးကို ဝေးသားတဲ့ စည်းစိမ်တွေ ဟာ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်ရတာတွေပေါ့”

“မပြေးပြေး နားထောင်ပါ သမီး... ဖေဖေ ရှင်းပြအုံးမယ်၊ ဖေဖေဟာ တကောကြောင့် ကိုယ်ကြီးကိုယ် ရှုပ်ခွဲမိပေမယ်လို့ မေမေခင် ဓာတ်ပုံရှေ့ထောက်ရင် အင်မတန် အပြစ်ကင်းရှာတဲ့”

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ဖေဖေ ဝိုမိတယ်၊ ဖေဖေအားလုံး သူ့ကို ဖွင့်ဟတိုင်တည်မိတယ်၊ ဖေဖေ ဘဝကိုလဲ ဖေဖေယူကျွန်း မရပါဘူး၊ မိခင်လို မြတ်နိုးရာစောင်းတဲ့မိန်းမတဲ့၊ သထုံ အိမ် မှာ သူ့ ဓာတ်ပုံကို သမီး မြင်ခဲ့တယ် မှီလား။ သူ့သမီးလေး စလေးမေကို ဖေဖေရဲ့အညှိအယောက်တွေ မကူးစက်စေချင်ဘူး၊ ဖေဖေရဲ့ဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲ သမီးမပါစေချင်ဘူး၊ ဝါကြောင့် ရန် ကုန်မှာ အင်းကင်းရှင်းရှင်း ထားရုံမထ အခု သမီးနေထိုင်သမျှ ပစ္စည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ မင်းမေမေခွဲဖေဖေ လက်ထက်ပွား သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှာရတဲ့ ပစ္စည်းတွေတဲ့... ဖေဖေ နောက်ထပ် သမီးကို ဘာမှမပေးဘဲ တခုတဲတောင်းဖန်ပါရစေ၊ နယ်ရှင်ကြီး ဦးကျော်ခေါင်တစားတဲ့ စစ်တရင်ရပ်တွေထဲမှာ ဖေဖေရဲ့နယ်ရပ် တရပ် မြစ်တဲ့ မောင်ဝင်းမောင်ကို သမီးခွဲလက်ထပ်ပေးစားမိတဲ့ အတွက်တော့ ဖေဖေဒီနေ့ထိ ယူကျုံးမရ အဖြစ်ဆုံးပါးဘဲကွယ်၊ ငါ့သမီးလေးကိုဖေဖေ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ခုတ်လုပ်လိုက်ရတယ်”

“တုရား... တုရား”

မလေးမေသည် မမြော်လင့်သော အကြောင်းများကို ကြား ရ၍ ရုတ်တရက် ကြောင်ခြံနေမိလေသည်။ ဘာပြန်ပြော၍ ဘာ မေးရမှန်းပင် မသိတော့သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ခုစိန်လက်ကောက်လဲ သမီး ထင်သလိုဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ သထုံ မှာကင်းချတိုက်တဲ့ ဓပြုရိုင်းခေါင်းခသောင်တယောက် က ဟိုသက စီလက်ဆောက် ဖေဖေ ကိုလက်ဆောင်လာပေးတယ်၊ မညွန့်လက်ကောက်လား ဘာလား ဖေးဖေတော့မသိဘူး၊ မသန့် ရှင်းတဲ့ ပစ္စည်းထဲကဆို မိတခုထဲ ဖေဖေသမီးကို ထုတ်ဆောင် ပေးမိတယ်...”

အဘိုးကြီးသည် ခေါင်းမဖော်တော့သော သမီးအပါးသို့ သွားရပ်ရင်း လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။

“ကဲလေ...အမှန်ကိုမှ နားထောင်ချင်သပဆို သမီးအမှန်တွေ သိရပြီလား၊ နားထောင်နိုင်လောက်အောင် ခံနိုင် ရည်ကော ချီရဲလားကွယ်...”

ယခုတခါ ဦးကျော်ခေါင် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာ၏။

“အမှန်တွေ သိလာရတော့ မင်းဒေဝေ လူယုတ်မာကြီးကို သမီးလေး မုန်းလှပီပေါ့...ဟင် ပြောစမ်းပါ သမီးလေးချဲ့”

ဦးကျော်ခေါင်၏ တုန်ယင်အက်ကွဲသောအသံကြီးမှာ မလေးမေအား ငြိမ်သက်စွာထိုးမနေနိုင်သလိုဖြစ်ကာ သူသည်ပြုံးကန် မတ်တတ်ရပ်၍ အဖေ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရင်း ဝိုခနဲမိ၏။
ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးပခုံးချားကို တယုတယဖက်ရင်း...

“ဖေဒေဝေ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလဲ ဖေဒေဝေ မုန်း မုန်း လာပါပီ သမီးရယ်...”

“သမီး ဖေဒေဝေ ကို မမုန်းပါဘူး...ဒီစိန်လက်ကောက်ကိုလဲ ဘယ်သူ ကိုမှ မထိချိက်စေဘဲ တနည်းနည်းနဲ့ ကြီးကြီးညွှန်လက် ထဲပြန်ရောက်အောင် ဖေဒေဝေလုပ်ပေးပါ”

“လုပ်ပေးမယ်...စိတ်ချ၊ ကဲ...သမီးလေး အိပ်လိုက်အုံး... အပန်းခံမြဲလိုက်အုံး”

အဘိုးကြီးသည် သမီးဖြစ်သူအား ကုတင်ဆီသို့ခေါ်သွားကာ အသာအယာသိပ်လိုက်၏။

(၅)

ထိုနေ့နံနက်စာ မလေးမေ၏ မွေးနေ့ တနေ့လုံးမှာ ဘာမှ မလုပ်ရဘဲ အလွန်ပင် မောပန်းနွမ်းတိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့ သည်။ နောက်နေ့မနက်တွင်တော်တော်နှင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ချွေနေမိ၏။ ရှစ်နာရီလေးကတိုင်ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“မလေး...နေမကောင်းဘူးလားကွယ်... ခုထိ မထသေးဘူး”

“နေကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး... မလေး ညက အိပ်မ ပျော်လို့...”

“မင်းဒေဝေဒေတာင် ငြို့ထဲ ထွက်သွားဘယ်၊ အောက်မှာ မလေးကို တွေ့ချင်လို့ ညှော်သည်တွေလာနေတယ်...”

“ဟင်...ဘယ်အလဲ”

“တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေဆိုတာတဲ့၊ သူငယ်လေးတွေ ငါးယောက်လောက်ရှိတယ် ဆင်းပြီးတွေ့လိုက်ပါကွယ်...သူတို့က မလေးကို မလေးဒေဝေ အနေနဲ့ တွေ့ချင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး...၊ သူတို့ချစ်တဲ့ စာရေးဆရာ မသပြေအနေနဲ့ တွေ့ချင်ကြတာပါ တဲ့...”

မလေးမေသည် သက်ပြင်းချင်း ချကာ မျက်နှာ ကသစ် လိုက်၏။ အောက်ထပ်သို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့် အတူ ဆင်းလာ

ကြသည်။ ကျောင်းသားများသည်တက္ကသိုလ်ကလောင်အသင်းမှ ဖြစ်၏။ သူတို့လာကြရင်း အကြောင်းကို ပြောပြကြ၏။

“အောက်တိုဘာ ကျောင်းမပိတ်ခင်မှာ စာပေဟောပြောပွဲ တခု ကျွန်တော်တို့ အသင်းက ကြီးမှူးကျင်းပမလို့။ တခြား ဆရာမင်းကျော်တို့၊ မောင်သင်တို့၊ အောင်လင်းတို့လာရောက် ဟောပြောပါလိမ့်မယ်...။ မမသပြေလဲ ဘာအကြောင်းကိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ် တခုခုပြောပါ...”

သူတို့လေးတွေသည် တယောက်တလှည့်စီ အမျိုးမျိုးတောင်း ပန်းကြ၏။ မလေးခမ အဘိမာမူ ဆိုဖာကို နောက်မှိုရင်း လှုပ် တောင် မလှုပ်ချင်ပေ။ ညဉ့်ထ တညဉ့်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော အရှိန်ကို ခံနေရသည်သာမက “သည်ခင်ခင် ပူသရွေ့ကိုတော့ လူအတွေ့ကြောက်တယ်” ဆိုသော သူ့အဖြစ်ကိုမူ ကျောင်းသား များ မသိရှာကြပေ။

“ကျမကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ မလေးခွဲကျန်း မာရေးက လူပုရိသတ်ကို ရင်ဆိုင် စထား ပြောနိုင် လောက် အောင် အင်အားမရှိလို့ပါ...”

သူမ ညင်သာစွာ ပြောလိုက်၏။

“မမသပြေခွဲ စာအုပ် ညဉ့်မှာပွင့်သောပန်း” ကို စာရေးဆရာ အောင်လင်းတို့ ဝေဖန်တုန်းကလဲ မမလာမလာသလို၊ ဒီတုန်းကလဲ မမ မလာဘူး...”

ကျောင်းသားလေးတယောက်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါ့အယ်၊ ဒီတုန်းက မလေး အိပ်ရာ ပေါ်မှာကို လဲနေတယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ကျောင်းသားများကို ကော်ဖီတခွက် စီလိုက်ပေးရင်း...

“မလေးရယ်... ဒီတခါတော့ ပြောလိုက်ပါကွယ်... ကိုယ်နေ တဲ့ အမိတက္ကသိုလ်ကိုလဲ ကျေးဇူး ဆပ်ရာ ရောက်ပါတယ်... ကျောင်းသားတွေ ဆန္ဒလဲ ဖြည့်ရာရောက်ပါတယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်၏။
“စကားပြောပြီးရင် အသက်ရှူ မရတဲ့ဆရာဂါထ တတတ် လို့ ကျမ ရှင်တို့ကိုလဲ အင်းနာပါတယ်။ တခုတော့တောင်းပန်ပါ ရခစ... စာပေအကြောင်းတော့ မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျမဝတ္ထု တွေအကြောင်းဘဲ ကျမပြောမယ်...”

“အို... ဘာဘဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်တယ်...” ကျောင်းသားများက ဝမ်းသာအားရပြော၏။

“တခုတော့ ကတိပေးကြပါ။ ကျမကို စကားပြောခိုင်းတာ ဟာ ဒီတကြိမ်ဟာ ပထမ အကြိမ်ဖြစ်ပြီးနောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ် ပါစေ...”

ကျောင်းသားများသည် သူ့ကို ကြောင်၍ ကြည့်ကြကာ သူလိုချင်သော ဂတိကို စားသုံးကြသည်။ ကျောင်းသားများ ပြန်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့ အနားသိုလာထိုင်၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့မလေး... မလေး နေထိုင်ပုံက တရားလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကဝင်ပြီး တိုက်တွန်းလိုက်တာ၊ အပြင် မှာ ခဏခဏဆိုသလို စာပေသမားတွေဟာ သူတို့နဲ့တွေ့ဆုံလိုတဲ့ သူတို့ကိုချစ်တဲ့ စာဖတ်သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြ၊ ဆွေးနွေးကြလုပ် တယ်...။ မလေးဟာက တယ်မှလဲမသွား...။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ မတွေ့၊ မိတ်ဆက်စာရေးတဲ့ လူတွေဆီ စာပြန်တာက လွဲလို့တာမှ မလုပ်၊ တချို့ကတောင် မလေးကို ဟန်ကြီးတယ်လို့ ထင်ကြ တယ်...”

“အော်... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မလေးက သူတို့ကိုမချစ်လို့

ဟန်ကြီးလို့ မတွေ့ချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မလေး အကြောင်းတွေကို သိဆင်ဆင်လောက် သိတာဘဲဟာ၊ မလေးဟာ တကယ်တော့ လှုပ်ရှားနေတဲ့အောင် မကောင်းဘူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်...၊ တခါတလေများ အရပ်ကြီးပြတ်သလို အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်ချင်တယ်..."

"ခခုဆ...မလေးဟာ အစာဖတ်ခန်းရယ်...၊ မေ့ ရာရယ်...၊ ဒီနှစ်ခုကို အဖွဲ့ လုပ်နေတာဘဲ..."

"ဟုတ်ပါဘယ်...မလေး ကျန်းမာရေးသဲလေ ကျလာပြီတဲ့၊ ခေါက်တာ အောင်ဝင်းက ဟိုတပတ်ကပြောဘယ်...၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့လဲ ပရိသတ်တွေမှာ မတ်တတ်တောင် မရပ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ် မလေးမပျော်ဘူး..."

"သိပါဘယ်မလေး...၊ မလေးမပျော်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ အတွက် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးလဲ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရသလိုပါဘဲ"

"ညက မလေးအိပ်မပျော်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသိရင်လေ...ပိုဆိုးဆိုးမယ်...၊ အော်...လူ့ပြည်ဆိုတာ ငရဲခန်းကနေရာလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ငရဲခံနေရတာဘဲ..."

"ဒါတွေကို မတွေးပါနဲ့ မလေးရယ်... ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ကွယ်..."

"သူတို့ကလဲ မလေးကို ချစ်ရှာကြလို့ မလေးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မလေးချစ်တဲ့သူ တယောက်ကတော့ မလေးကို ကျောခိုင်းလို့ တချုပ်ပြည်စ ကျောက်တံတိုင်းကြီးကို ဟိုဘက်အနား ဒီဘက်လှည့်လို့ချင်ရမယ်... ကျောက်သားလို့ မာကြောနေတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ရင်ပြင်ကြီးကိုတော့ မလေးမတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်..."

"ကဲ...ကဲ...ထ၊ မလေး... ဒီစကားဆိုရင်တော့ ဒီတင်ဆဲရပ်၊ ထစမ်း ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ အလှပြင်စမ်း..."

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ဤအိမ်ကြီးတွင် စိတ္တဇရုပ် ဖြစ်နေကြသော ကိုစင်းမောင်နှင့် မလေးမေတို့ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် အထက်သွင်းနေရတာသည်။

နေ့ကတပတ်တွင် ကျောင်းသားများ ဟောပြော ပွဲဆို မလေးမတက်ရောက်၍ အောင်မြင်စွာဟောပြောခဲ့၏။ စကားပြောပွဲအပြီး မလေးသည် ပြန်ရန် ကားပေါ်သို့ အတက်တွင် ကျောင်းသူသုံးလေးဦး ကားဘေးတွင် စောင့်၍နေလေသည်။

"မမသပြေ၊ ကျမတို့အော်တို့မှာ လက်မှတ်ထိုးသွားပါ..." မလေးမေသည် သူတို့အား ပြီးကြည့်ရင်း စာအုပ်ပေါ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။

"မမသပြေလိုလေ အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာ သိပ်ဖြစ်ချင်တာဘဲ..."

ကျောင်းသူလေးတယောက်က ဆိုလိုက်၏။
"မဖြစ်ချင်ကြစမ်းပါနဲ့ ကွယ်... မင်းတို့ ဘဝလေးတွေဟာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်..."

သူသည် ဒါပင်ပြောကာ ကားပေါ်သို့တက်၍ ပြန်လာခဲ့၏။ အော်တို့ပိုက်၍ ကျန်ရစ်သော ကျောင်းသူလေးများမှာ သပြေ၏ စကားကို နားမလည်ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်တွေးကာ ကျန်ရစ်ကြလေသည်။

မလေး အိမ်ကိုရောက်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို အိမ်ခန်းတွင် တွေ့ရ၏။

"ညနေက စာတွေ လမ်းလေးဆယ် တိုက်က လာပေးသွားတယ်၊ စပွဲ ပေါ်မှာ စကားပြောရတာ အောင်မြင်ခဲ့လား..."

“အောင်မြင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်... လက်တွေ့က တော့ ပြန်နှေးပြီးမလာကြသေးဘူး... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...”

မလေးသည် သူ့လက်များနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအားလုပ်ကိုင် ပြုလိုက်သောအခါ သူ့ရဲ့လို အေးစက်နေသောအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ခံစားလိုက်ရ၏။ မလေးမေသည် ပုခါကိုဆိုဖာပေါ်ပစ်တင်ပြီး အဝတ်မလဲဘဲ ကုတင်ပေါ်လှဲလိုက်၏။

“စာတွေကို မလေး ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပေးချင်တယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် စာများကို သူ့လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

“မကပ်ဖိ ပူပူအုတ် သောက်လိုက် အတော်တဲ့၊ ကိုကျော်ခေါင်တော့ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းဆီသွားတယ်။ ဒီည မလေးမအိပ်ခင် ကျွန်းစာရေး အခြေအနေကို စစ်ရမယ်တဲ့၊ မလေးဖေဖေက ပြောသွားတယ်...”

“အော်... ဖေဖေကလဲ... သူ့သမီး ဝေဂါ သူ သိရက်သားနဲ့ နော်...”

“မောင်ဝင်းမောင်လဲ စီတခါ ထူးထူးခြားခြား မာစီစီကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ထုတ်မောင်းပြီး အပြင်ထွက်သွားလေရဲ့...”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ နို့မို့ရင် ကိုကိုဟာ စီအိမ်ထဲမှာ အခင်းတံခါးပိတ်ပိတ်ပီးနေတာ၊ သူ့ကိုကြည့်စမ်း၊ သနဲပေါက်စ မှင်စာရေးနဲ့ ထူမနေဘူးလား...”

မလေးမေထပြောရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားလေတာ့သည်။ မလေး ယခုလို ရယ်သလို မကြားရသည့်မှာကြာပေပြီ။ မလေးသည် စာများကို တစောင်ပြီးတစောင်ဖတ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ထား၏။ အားလုံးပြီးလျှင် စာအိတ် များကို ရင်ခွင်ထက် မှာပင် ဖက်ရင်း...

“ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အဲဒီစာတွေကို ဖတ်ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ရဲ့ ခုနှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းလေးက စာတွေကလေး ယာပြေလို အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်တဲ့၊ မလေးငယ်ငယ်တုန်းက စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သလိုနေမှာတဲ့၊ တကယ်စာရေးဆရာဟာ သူများအသဲနှလုံးကိုထိအောင်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အသဲနှလုံးကို အထိနာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး ထင်တယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ လူ့ဘယောက်ရဲ့ရတဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ သူ့ဘဝတခုနဲ့ လဲရတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့မသိကြဘူးနော်...”

မလေးမေသည် မျက်နှာကျက် အမိုးကို ကြည့်ကာ ပြောနေ၏။

“အော်... မိတ္တူဝိန္နကမှာတော့ ငရဲပန်းကြီးကို ခေါင်းပေါ်တင်၊ ငရဲပန်းရဲ့ လူသွားတွေကသွေးတွေ ခေါင်းပေါ်က စီးကျနဲ့၊ မြင်ရတဲ့သူတွေကတော့ ပရမ္မာကြာပန်းကို ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းပြီး ကြာပန်းဆ ကြည်လင်အေးမြတဲ့ရေတွေ စီးကျ နေတယ်လို့ ထင်ကြတာတဲ့နော်... စာရေးဆရာ တယောက်ရဲ့ နှလုံးသားက စာဖတ်သူတွေဆီသို့ ပို့လိုက်တဲ့စာလုံးတွေဟာ သူတို့မတော့ အနှောင့်အယှက်မရှိစေ စီးသွန်းလေတဲ့ ရေစင်ရေစက်လို သူတို့နှလုံးသားကို ဆွတ်ဖျန်းလိုက်တာတဲ့၊ စင်စစ်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့... စာရေးဆရာတွေရဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အဲဒီစာရေးဆရာရဲ့ အသဲနှလုံးက ပွင့်ပေါက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ သွေးစက်တွေတလို့သာ သူတို့သိကြရင် ဝင့်မဆင်းသူလေးပြီး စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး”

အိပ်မက်သူလို မျက်လုံးကိုရမှိတ်ကာ တတုတ်တုတ် ရွတ်ဖတ်

နေသော သူ့ စကားလုံးများကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ငြိမ်သက်နားထောင်နေတော့၏။

မကြာခင် ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် သူတို့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

“အော်...သမီးတောင်ပြန်လာပါနော်... မောင်အောင်ဝင်းကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေက ဒီတခေါက် မော်လမြိုင် မပြန်ခင် သမီး ကျန်းမာရေးအခြေအနေ သိသွားချင်တယ်...”

မလေးမေသည် အိပ်ရက်ကပြုံးရင်း “သမီးခေဂါကို ဖေဖေ အသိဆုံးပါ... ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း ခေါ်လာခဲ့တို့ ပလိုပါဘူး...”

ဝေပြက်ချော်ချော်လိုပင် မလေးမေက ပြောတာ ခယ်နေ၏။ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် မလေးမေကို အားလုံး စမ်းသပ်ကြည့်ရှု၏။ ဘာမှမပြောပေ။

“အိပ်လို့ပျော်လား မလေး...”

“ပျော်တချက် မပျော်တချက်ပါဘဲ...” မလေးမေကဖြေ၏။

“ဒီညဉ့် ဖေဖေကိုင်တိုင် သမီးကို သိပ်မှာပေါ့၊ မပြေရွှေလဲ ဒီအိပ်ခန်းမှာ ကုတင်တလုံးယူပြီး သမီးနဲ့ အတူအိပ်ရင်ကောင်းမယ်...”

သူသည် သမီးဖြစ်သူအား ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း...

“ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ပေါ့၊ သမီးရဲ့ လောကမှာ ဖေဖေလို လူမျိုးတောင် ပျော်ခိုင့် သေးရင် သမီးက ဘာလို့မပျော်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဟောဒီ စာတွေက သမီး စာဖတ်ပိုမိုသတ်ကပေးတဲ့ စာတွေ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ...”

“အမလေး - သမီးမှာချစ်တဲ့ သူတွေ အများ ကြီး၊ အား

ငယ်တတ်ရန်ကော သမီး၊ ဖေဖေမှာဖြင့် ဖေဖေကို ချစ်မှာ သမီးတယောက်ထဲ ရှိတယ်...”

အဘိုးကြီးသည် လူငယ်ကလေးတယောက်လိုပင်အားရရွှင်ပျစွာ ပြောနေ၍ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းနှင့် မပြေရွှေမှာ သားအဖ နှစ်ယောက် စကားပြောပုံကိုပြုံး၍ နားထောင်နေကြ၏။

“ကဲ...ဦး ကျွန်တော် အောက်က ညွှန်ခန်းမှာ စောင့်နေမယ်...”

“အင်း... သမီးလေး အိပ်တော့ အင်းလာခဲ့မယ်။ မပြေရွှေ ဒေါက်တာအောင်ဝင်း ကို ဖားစရာတခုခု ကျွေးထားပါကွယ်”

မလေးမေသည် အိပ်ရာဝင်အဝတ်အစားများကို လဲလိုက်၏။ သူ့အိပ်ရာပေါ် လှဲနေစဉ် ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးကို စောင်များ ယုယုယယကြိုပေး၏။ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ သမီးလေးကို ယခုလို တယုတယ မသိပ်ခဲ့မိပေ။

“ဘာမှ အိပ်ခါနီးမတွေးနဲ့နော်... စိတ်ဆိုတာ ကြံဖန် ပျော်အောင် လုပ်ရတာဘဲသမီး၊ သုံးဆယ်တဘုံ မှာ တယ်မှာမှ ဒုက္ခနဲ့ မကင်းကြပါဘူး။ ဖေဖေတို့ သမီးတို့ ဘဝက အပိုကြီးတော်သေးတာပေါ့...၊ တယ်နှယ်ကွယ် ထာသက်လုံး ဒီလို တယ်နေ သွားရမလဲ...”

မလေးမေသည် အဖေကို ပြုံးကြည့်ကာ မျက်တောင်လေး စင်း၍ မိုန်းခနဲလိုက်၏။

“သမီးက စာရေးဆရာ ဆိုတော့ စိတ်ကို ဦးစားပေးလွန်းတယ်၊ စိတ်မချမ်းသာရရင် ဒီခန္ဓာကိုကြီးက ပျော်လို့ မရဘူးလို့ဆိုပြီး ချုံးကျ နေတာဘဲ၊ တို့ထက်ဆိုပြီး ထမင်းနှပ်မှန်အောင် မစားရတဲ့ဆင်းရဲဘား၊ ပိန်ချိုနေတဲ့ သူတွေ ကျတော့ အောင် မစားရတဲ့ဆင်းရဲဘား၊ ပိန်ချိုနေတဲ့ သူတွေ ကျတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြို ကို ဝေအောင် အစာမကျွေးနိုင်တော့ ပျော်မလား

ကု... စိတ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ မျှပြီး အစာကျွေးရတယ်ကဲ့...
 စိတ်နဲ့ အတွေ့အထိ အာရုံကိုသာ အရေးပေးလွန်းရင်လဲ တဘက်
 စွန်းကို ဖောက်သွားတာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အတွေ့အထိ မြင်ရတဲ့
 ရုပ်အာရုံတွေကိုတဲ အသားပေးလွန်း ပြန်ရင်လဲ တဘက်စွန်း
 ဖောက်သွားရတတ်တယ်။ တို့သားအဖ ဒီလောကမှာ ကြည့်နေ
 သွားရအောင်..."

အဘိုးကြီးသည် တငွေငွေနှင့် မီးခိုးများ လွန်တက်နေသော
 ဆေးတံကြိုးကို ရှိုက်ဖွာလိုက်ရင်း... သမီးအပါးတွင် ပြောပြ
 လျက်ရှိ၏။ မကြာခင်ပင် မလေးမေသည် အသက်ပြင်းပြင်း၍
 ရင်း အိပ်ပျော်သွား၍ သူသည် မီးပြာသလေးကို တွန်းထားခဲ့ကာ
 အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

ညှော်ခန်းတွင် ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းခရာ ဒေါ်မြရွှေ ပါ
 သူ့ကို စောင့်နေကြသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ ဒေါက်တာ... မလေး အခြေအနေ ကောင်းခဲ့
 လား...”

ဦးကျော်ခေါင်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မကြိုက်တာ နှစ်ခုပါတဲ့...။ သွေးအား နဲ့လွန်း
 တယ်။ နှလုံးက အားနဲ့တယ်... သွေးအားနဲ့လွန်းတော့ တခြား
 ဈေးဂျါ အလယ်တကူဝင်နိုင်တာပေါ့...”

ဦးမောင်လှိုင်ကို ပြန်ပေမည် တပတ် တခါလောက်တော့
 ဒီအိမ်ကိုလာခဲ့ပါ မောင်အောင်ဝင်းရယ်၊ မလေးကိုတင် မဟုတ်
 သွား ဦးသမက် စိတ္တဇကိုပါ ကြည့်ပါကွယ်၊ ကြာရင်ဦးကျော်
 ထံမှာ ဦးနိုးတယ်...”

“သူ ခုရှိလား...”

“အပြင်ထွက်သွားတယ်...” ဒေါ်မြရွှေက ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ချပါဦး ညဉ့်နက်ပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်အုံးမယ်...”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုနေ့ညဉ့်က ဦးကျော်ခေါင်သည် ညှော်ခန်းတွင် ညဉ့်နက်
 သည်အထိ သားမက်တော် ကိုဝင်းမောင်ပြန်ချိန်ကို စောင့်၍
 နေလေသည်။ ကိုဝင်းမောင်သည် အတော်လေးညဉ့်နက်မှပြန်
 လာ၏။ ကိုဝင်းမောင်ထံမှ အရက်နံ့ရသော်လည်း ကိုဝင်းမောင်
 သည် မူးပုံမရပေ။

“ဖေဖေ မအိပ်သေးဘူးလား”

သူသည် လှေကားဘက်တော့မည့် ဆဲဆဲ ညှော်ခန်းဘက်တွင်
 ဦးကျော်ခေါင်ကို မြင်သောကြောင့် လှမ်း၍ မေး လိုက် လေ
 သည်။

အဘိုးကြီးသည် သူ့အပါးတွင် လာရပ်ကာ...

“မအိပ်သေးဘူး၊ ဖေဖေမပြန်ခင် မောင်ဝင်းမောင်နဲ့ကော၊
 ပြောချင်လို့ အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းပြောရအောင်စောင့်
 နေတယ်...”

“အော်... အိပ်ခန်းမှာပြောရအောင် ဖေဖေ ဣ...”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေလိုက်ခဲ့မယ်...” သူတို့သည် ကိုဝင်းမောင်
 အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် အင်္ကျီချွတ်ကာ
 ချိတ်လိုက်ဝင်း ကုတင်ပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်
 ကမူ သူ့ဆေးတံကြိုးကို ဖွာရှိုက်ရင်း ကုတင် ခေါင်းရင်းနားရှိ
 ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ပြောချင်တာတွေကို မောင်ပင်းမောင်လဲ သိပြီး
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေဟာ မောင်ဝင်းမောင်ကို သမက် ဆို
 ပေမည် သား ဖိုတဲ့ သဘောထားခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ဝင်းမောင်
 အထိတဲ့...”

ကိုဝင်းမောင်သည် ပက်လက်ပင် နားထောင်နေ၏။
 “မောင်ဝင်းမောင်နဲ့ မလေးတို့ နှစ်ဦးသား ကိုယ်တွင်းခေး
 ထဲမှာ ဖေဖေ ဝင်တော့မပါချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်
 စလုံးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလဲ ကြည်ကြည်မြို့မြို့ ပျော်ပျော် ရှင်ရှင်
 မရှိကြ။ ကိုယ်ခန္ဓာတွေကလဲ နှစ်ယောက်စလုံး ပိန်ချိုးသာကြန့်
 ဖေဖေမြင်ရတာ တော်ဘော် စိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်”
 “ဒီတော့ ဖေဖေ သားကို တောင်းပန်ချင်တာက ဖေဖေရဲ့
 တဦးတည်းသမီးလေး အသက်ကို ဆယ်စေချင်တယ် မောင်ဝင်း
 မောင်ရယ်...”

အဘိုးကြီး အသံမှာ တုန်ယင်လာသည်။ ကိုဝင်းမောင်သည်
 ထိုနေရာထက်လျှင် စက်အရပ်ကလေးသို့ ဖြုတ်ဆန် ကုတ်
 ပေါ်တွင် ငုတ်တတ်လေးထိုင်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ကျွန်တော့အသက်ကိုရော မကယ်ချင်ဘူးလား...”
 သူသည် ထိုခေးချွန်းကို ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်၏။
 “ဖေဖေက သားရွှေစိုးထမ်းလာတာကို မြင်ချင်တာပေါ့
 မောင်ဝင်းမောင်...”

“ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော့အကြောင်းတွေကို တေးမိခင်
 ယောက်ျားဘန်မဲ့ ဝိုင်းတောင်ငိုချင်တယ်။ ဒီလိုသာ ဆက်နေရရင်
 ကျွန်တော်လဲ တဖြေဖြေခွဲနေမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့...”

သူသည် ကုတ်မုဆင်းကာ စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဗူးထဲမှ
 စီးဆက်တလီကို ယူညိုသောက်ရင်း ပြတင်း အနားသို့
 ထထား၏။

“ကျွန်တော် စိတ်သိပ်ထိခိုက်တယ် ဖေဖေ၊ အထူးသဖြင့် ဟို
 တလောက မလေးခေးတဲ့ ‘ပန်းပဒုမ္မာ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ဖတ်ပြီး
 အဲဒါက ရူးချင်တယ်...”

အဘိုးကြီးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ နား
 ထောင်နေ၏။

“ဖေဖေ ဖတ်ရသလား...”

“ဖေဖေ ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ရတယ်...”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာလဲ သူ့ဆိုလိုချင်တာ ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ်
 ပါတယ်။ ဘယ်လိုဘဲ အချစ်နဲ့ စကားလုံး လှလှလေးတွေနဲ့
 ဖွဲ့ထားပေမယ့် သူ့ဆိုလိုချင်တာက တိုင်းပြည်ကိုထူထောင်ရာမှာ
 လူတွေရဲ့ တဦးချင်း အကျင့်စာရိတ္တ ထိန်းသိမ်းစားမှု ထူထောင်
 လို့ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ သူ့စားစိတ်ဖိုက်ဖိုက် တိုင်းပြည်အချစ်
 တဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်အာဏာ၊ ငွေအပေါင်းအသင်းတွေ
 က ဖျက်ခတ်တဲ့ အကျင့်ပျက် သူ့ သိက္ခာလဲကျ၊ သူ့ လူထုနဲ့လဲဝေး၊
 တာ သူ့ရေးသားတဲ့စကားလုံးက ‘ပန်းပဒုမ္မာ’ဟာ ရေခဲမြေကြီး
 နဲ့ ကင်းကွာနေလို့ မရသလိုဘဲ နိုင်ငံရေးသမားဟာလဲ လူထုနဲ့
 မကင်းကွာရဘူးတဲ့။ ရေဝေးလို့ မြေကွာရရင် ပဒုမ္မာကြာဟာ
 နွမ်းသလို နိုင်ငံရေးသမားဟာလဲ လူထုနဲ့ဝေးရင် သေတာဘဲတဲ့’
 ဟင်း...”

သူသည် စကားလုံးများကို အရည်ကြီး ရွတ်ဖတ်လိုက်ရ၍
 မောသွားပုံရ၏။ စကားကို ဝေတ္တရပ်ခင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါဒါဟာ ဖေဖေ ကျွန်တော်ကိုရေးတာ၊ ကျွန်တော်ကို
 ရေးတာ ဖေဖေရဲ့။ သူကတော့ အင်မတန် ဘန်စင်တဲ့ စာရေး
 ဆရာမကြီးပေါ့လေ။ အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်နိုင်တဲ့ သူပေါ့
 လေ။ သူ့ ပရိသတ်က သူ့ကို ဝိုင်းပြီးဩဘာပေးချိန်မှာ ဒီက
 စောင်က သေတော့မယ်ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဒီဘဝကို ဘာလို့
 ထောက်ရသလဲဆိုတာ ဖေဖေအသိဆုံးပေါ့...”

သူသည် စီးကရက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆောင်ချပစ်လိုက်

ကာ ဆိုတာပေါ်တွင် ဝုံးကနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် ကြီးမားသော စိတ်ရကွဒဝဒနာကို ခံစားနေရသော သူ့နယ်ရှုပ်ကလေးကို ယခုလို တွေ့ရပြန်တော့လည်း တကယ်ပင် စိတ်ထဲမှ အရတောက်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့လက်မျှားနှင့် မျက်နှာကို အုပ်လိုက်ရင်း အထက်ပြင်းစွာ ဂျှူလိုက်၏။

“ဖေဖေအခု စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လို ကောင်လဲဆိုတာ ဖေဖေ အသိပါဖေဖေ ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာလဲ ဖေဖေရဲ့။ ငွေဆိုတဲ့မြားချက်လဲပါတယ်။ အစူးဆိုးမြားချက်က ဖေဖေ့ထမ်းကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလဲ ဖေဖေ့ အပေါ်မှာ အဖေလိုချစ်ပြီး အဖေလိုတဲ့ စကားပြောပါရစေ...”

“ပြောပါသား... ဖေဖေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လွတ်လွတ် လပ်သပ်ကြီး ပြောပါသား... ဖေးဖေဟာ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောချင်လို့ သစ်ကိစ္စတွေအရေးတကြီး ရှိတာတောင် မပြန်တဲ့စောင့်နေတာ...”

သူသည် စကားကို အားယူ၍ ဆက်ပြောပြန်၏။ “တကယ်ဆို ဖြစ်သင့်တာက သူဟာ ငါ့အဖေရဲ့ ဂုဏ်ကို ဆယ်ခဲ့သူပါလား။ သူ့တသက်တာမှာ သူ့အင်မတန် တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပြီး ငါ့ကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ငါ့အဖေအိတ်ထဲ အထည့်ခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို သူ အစဉ်သတိထားသင့်တယ်။ ခုတော့ ဒီစာတွေကို ဖေဖေ့ထမ်းဆောင် အရင်စရေးဘယ်၊ ကျေနပ်လေ ဟိုနှစ် ထထုံလာတုန်းကလေ မြဖေတို့လူစုနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးဘယ်၊ သူတို့က ပြောတယ်...”

ခင်ဗျားက ပွင့်ပြောလိုလားတဲ့၊ ခင်ဗျား မိန်းမ ရေပုံးက ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို အသေးစိတ် တစ်ပြု အရှက်ခွဲ နေသလိုတဲ့၊ သစ္စာမဖောက်ချင်ပါနဲ့ ကိုဝင်းမောင်တဲ့...။ ဖေဖေ စဉ်းစားကြည့်... မြဖေဆိုတဲ့ အကောင်က နိုင်ငံရေးသမားဆိုတဲ့ မင်းသားခေါင်းကိုဆောင်းပြီး လူသားစားနေတဲ့ ဘီလူး၊ မမြရိုက်၊ သူခိုးဂိုဏ်းက အကောင်၊ ကျွန်တော် ကို ဒီလိုပြောရက်တာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အသိနာသလဲ...”

အဘိုးကြီးသည် အထက်ပြင်းစွာ ဂျှူလိုက်၏။ မြဖေသည်လည်း သူ့တပည့်တယောက်ပင်တည်း။ “ဟင်း...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ထက်ပြင်းချလိုက်၏။ “နောက်တာဖြစ်လို့ ကျေနပ်အလုပ်က ထွက်လဲ ဆိုတော့ ကျနော်တို့ အတွင်းဝန်ချုပ်နဲ့ တချိန်က ကျနော်တွေတယ်... သူ့ကျွန်တော် ကို တော်တော်လေး ချစ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ကို ခေါ်ပြီးအတွင်းဝန်လေးထားပေးတယ်။ မလေးမေ့စာအုပ်ထွက်ပြီးတနေ့ စကားပြောရင်းက ဒီစာအုပ်အကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ သူကတော့ စာအုပ်ကို ချီးကျူးတာပါတဲ့၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မလဲ၊ ထင်တာဆက် ပြောပြန်သလဲဆိုတော့...”

“ခုလို တိုင်းပြည်ဟာ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး တိုင်ရတဲ့အထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အပြစ်ချည်းဘဲလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ စင်စစ် အကိုကြီးလဲ နိုင်ငံဝန်ထမ်း တယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်တာ အစိုးရဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ လုပ်အားကို အပြည့်အဝ မရဘူးတဲ့၊ နို့... တီစီအက်စ်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကိုဘဲ ကြည့်တဲ့၊ တို့များကလဲ မင်းတို့နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ပါတီ

အာဏာ လက်ကိုင် ငွီနေလို့ အစိုးရဖွဲ့နေရတာ၊ ဒို့အပေါ်မှာ နေရတာ၊ တကယ်လုပ်ငန်းသဘောတွေမှာ မင်းတို့ဟာ ဥပဒေ ရေးရာလဲ မကျမ်းကျင်ဘူး၊ ဘာပညာအခြေခံမှလဲ မရှိဘူးဆိုပြီး ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရင် ကွယ်ရာက ဝန်ကြီးကိုတောင် ဒို့ကလဲ သရော်ချင်တာဘဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားကလဲ မင်းတို့ ဘီစီအက်စ် ဆိုတာတွေဟာ ယန္တရား အဟောင်းကြီးပေါ်မှာထိုင် ဘယ် အစိုးရပြုတ်ပြုတ် ဒို့မပြုတ်ဘူးတဲ့၊ ခိုင်မြဲမှုကိုအားကိုးပြီး ဘာမှ တီထွင်ချင်တဲ့ အကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊ တိုင်းပြည်အတွက်လဲ ဘယ်တုန်းကမှ အနစ်နာခံလာတဲ့ အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်ကွဲ့.....၊ ၊ တို့မျှားဘက်ဆဲလဲ တချို့ နယ်တွေမှစ အာဏာရ နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အမွှေးခံ ဘက်လိုက်ပြီး လုပ် လာတဲ့ အရာရှိတွေ ရှိလာတော့ တို့လောကလဲ ပျက်စီးသွားတာ ဘဲတဲ့.....” သူ့ပြောတဲ့စကားအဲဒီနေရာရောက်လာတော့ ကျနော် လေ ဖေဖေ ချန်းချပြီး ငိုချင်တယ်....၊ သူကတော့ ကျနေတဲ့ အဖြစ်ကို သိချင်လဲသိမယ်၊ မသိချင်လဲ မသိဘူး၊ ကျနေတဲ့စိတ် ထဲမတော့ ကျနော်နဲ့လုံးသားကို အုပ်နှံ့ဆွနဆသလိုဘဲ၊ နောက် တော့ မလေးမကိုတောင် ကြိုတင်အကြောင်းမကြားသားဘူး နယ်ကို ဒီစီအဖြစ်နဲ့ ပြောင်းရမယ်လုပ်တုန်း ကျနော် ကျန်းမာ ရေးကို အကြောင်းပြုပြီး ထွက်လိုက်တယ်”

ဦးကျော်ခေါင်သည် အကြိမ်ကြိမ်ပင် ကြီးစွာသော သက် ပြင်းကြီးများကိုချရင်း အသက်ရှူလိုက်၏။

“ကျနေတဲ့ပြစ်မှုတွေကို ကျနော် ဘာနဲ့ ဆေးကြောရမလဲ.... တခုစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ဖေဖေရဲ့...အဖေလုပ်တဲ့လူက ကျနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ဖြစ်အောင် နဖူးကြီးဘယ်တယ်၊ သမီးလုပ်တဲ့သူက ဒီနွား ပြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို လူသိရှင်ကြား ဖော်ထုတ်တယ်၊ အဲဒီ

အဖြစ်ကို ကျနော် ရင်မနာဘဲနေပါမစား....ကျနော်ရူးချင်တယ် ဖေဖေရာ....

သူသည် လက်ကြီးနှစ်ဘက် ရူးပေါ်ဆောင်ကာ သူ့လက် ဝါး ပေါ်တွင် မျက်နှာကိုအပ်လိုက်၏။

“ဖေဖေဟာ သားအကြောင်းကိုရော၊ သမီးအကြောင်းကို ရော၊ လေ့လာပြီးမှ ဒီအခန်းထဲဝင်ခဲ့တာပါ... အခြေအနေတွေ အားလုံး ဖေဖေနားလည်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်ခြင်းရဲ့ပင်မ တရားခံတ ဖေဖေပါဘဲ၊ ဒါကိုလဲ ဖေဖေထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါရ စေ မောင်ဝင်းမောင် ရယ်... မောင်ဝင်းမောင် အခု ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားဘန်မဲ့ ချွန်းချင်ချင်အောင် စိတ်ဓုက္ခ ဝေဒနာကို ခံစားရသလို ဖေဖေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ သမီးလေးမွေးနေ့က ငိုမတတ် ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်....”

အဘိုးကြီးသည် သူ့ ဆေးတံကြီးကို ဖွာရှိုက်ပြီးမှ ဆက် ပြော၏။

“ဖေဖေ တခု ရှင်းလင်းပြောပြချင်တာက မောင်ဝင်းမောင် စိတ်ထိခိုက်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဖေဖေ သမီးလေးဟာဖြင့် လုံးဝအပြစ် မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဘာ....” ကိုဝင်းမောင်သည် အဘိုးကြီးအား ရုတ်တရက် ခေါင်းမော်လိုက်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဖေဖေ ရှင်းပြပါရစေ... မောင်ဝင်းမောင်ဟာ သမီးနဲ့လက် ထပ်ပြီး ဖေဖေနဲ့ မောင်ဝင်းမောင် ဆက်သွယ်မှုတွေကို ကိုယ် မယားပေမဲ့ လုံးဝ ပြောမပြသလို ဖေဖေဟာ သမီးလေးကို ဖေဖေ ကိစ္စတွေ အတွင်းရေးတွေ ဘာမှ မသိစေခဲ့ရပါဘူး... ဖေဖေရဲ့ ကိစ္စတွေ အတွင်းရေးတွေ ဘာမှ မသိစေခဲ့ရပါဘူး... ဖေဖေရဲ့ ကိစ္စတွေ အတွင်းရေးတွေကိုတောင် ဟိုတနှစ် သူ့မွေးနေ့ကတဲမောင်ဝင်း

မောင်နဲ့ နှစ်ယောက် အတူ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကိုတော့ မောင်ဝင်းမောင် ယု စတင်တယ်....”

ဦးကျော်ခေါင်က ခဏ ရပ်လိုက်၏။

“ဒီတော့ မောင်ဝင်းမောင်က မေးတဲ့ အကြောင်းရှိတယ်။ ဒါဖြင့်ရင် သူ့ ဝတ္တုထဲမှာ ကျနော်တို့ အဖြစ်တွေကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ဖော်ပြထားလိုက်တာ လိုက်ကြည့်နသလားအောက်မေ့ ရတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်...။ ဟုတ်တယ်... ဖေဖေ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေမယ်။ တို့တိုင်းပြည်မှာ အဲဟိုအချိန်အခါက စပြီး ဒီနေ့ထိ ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်တွေဟာ မောင်ဝင်းမောင်နဲ့ ဖေဖေ နေတဲ့ မော်လမြိုင် ရခိုင်တစ်ခုထဲက ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နယ်တိုင်း လိုလိုမှာ ဖေဖေတို့လူတွေက နယ်ရှင်ပယ်ရှင်ကြီးတွေလို ကြီးစိုး ပြီး ထင်တိုင်းချယ်လှယ်ခဲ့ကြတာဘဲ။ ဒါတွေကို မောင်ဝင်းမောင် အနယ်နယ် လှည့်လာတဲ့ အရာရှိ တယောက်အနေနဲ့ သိပြီးပါ။ သမီးဟာလဲ မောင်ဝင်းမောင်နဲ့အတူ အနယ်နယ်လိုက်လာခဲ့ဘူး တဲ့ သူဘဲ။ ဒီတော့ ဖေဖေတို့ကိစ္စတွေဟာ အာဏာဆိုတဲ့အခါနဲ့ ကြောင့် လူတွေက မဖော်ထုတ်ခဲ့တာကို၊ တိုင်းပြည်က မသိ ချင်အဆုံး အကြောင်းတွေပါ။ အိုးပင်စီဆရက် open secret လူတိုင်းသိတဲ့ လျှို့ဝှက်တွေပါ။ သမီးဟာလဲ စာပေသမား တယောက်ဆိုတော့ ကြည့်တတ်တော့ မြင်တတ်တာ ဘဲ။ ဥပမာ သား ရခိုင်ပြည် ပြေစမ်းသွားရတုန်းက ဟော....သူ့ အဖို့တော့ ဝတ္တုထဲပစ်ရတာတယ်။ ရခိုင်ရဲ့ အောက်တန်းစားလူထုဟာ ဆန် စားစရာ မရှိဘူး။ ငွေရှင်ကြီးတွေက ဆန်တွေကို ပါကစွတန် ထက် မိုးထုတ်တယ်။ အစိုးရအရာရှိကြီးတွေကို ငွေရှင်ကုန်သည် တွေက ဓာတ်ထိုးတော့ ရခိုင်ဆင်းရဲသူလေး သူ့ ဝတ္တုဟာ ဖေးဖေဖြင့် ရင်နင်သွားဘဝဘဲ။ သူ့အဘို့က မောင်ဝင်းမောင်

အနယ်နယ်လှည့်လို့ အတွေ့အကြုံများလေလေ ဝတ္ထုအောင်းတွေ ရလေလေဆိုတာမျိုး ပြစ်လာတယ်....”

ကိုဝင်းမောင်သည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဆိုပါတော့လေ... ဖေဖေ ငမိုး ဝတ္ထုကောင်းတွေ ရေးနိုင် ဘို့အတွက် ကျနော်က လူဖြစ်ပေးရသပေါ့....”

“ဒီလိုလဲ မဆိုလိုပါဘူး... သို့သော် သထုံ လာတုန်းကလဲ အနယ်နယ် သွားခွင့်ရတာ မောင်ဝင်းမောင်ကြောင့် ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို သူဖော်ထုတ်ပြောပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ပေးနေကမှ ဖေဖေနဲ့ မောင်ဝင်းမောင် ဘယ်လို တွေ့ကြုံဆိုကြုံ ဖြစ်ကြတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖေဖေ ပြောပြလို့ သမီး သိသွားတယ်”

ကိုဝင်းမောင်သည် ခေတ္တတွေ့ရှိ စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဖေဖေ သိပ်ပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ တရားခံ ဖေဖေ အပေါ်မှာ သား ဘယ်လိုဘဲလုပ်လုပ် ဖေဖေ ခံပါမယ်... အပြစ်မဲ့တဲ့ သမီးလေး အပေါ်မှာတော့ အမျက် ပြေပါတော့ မောင်ဝင်းမောင်ရယ်။”

ဤနေရာတွင် အဘိုးကြီးသည် မျက်ရည်များသည်လာသော် ထည်း ကိုဝင်းမောင်စိတ်ထဲတွင် မှ ယခင်ကတည်းက အပြောပါ ဖန်အမှုအရာကောင်းသော ဦးကျော်ခေါင်ကို စိတ်ထဲထဆနား စိတ် နည်းပါးနေလေသည်။

“ဖေဖေလဲ ဖေဖေ ဘဝကို ပြန် စဉ်းစားမိပါတယ်... ဘာမှ မရှုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်စည်းစိမ် ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ဖေဖေ နေနိုင်ပါရက် စနဲ့ ကြီးရှုပ်မိလေခြင်းလို့ သဘောရပါတယ်။ ဖေဖေမကြာခင် ဒီကြီးတွေကို နိုင်အောင်ဖြစ်မယ်။ သမီးလေးနဲ့ ပြန်နေမယ်။ ဒို့ များ အားလုံးဟာ ပုထုဇာ်တွေပါသားရယ်။ မကောင်းမှု အကု သို့လ်ကို ပြုမိကြမှာဘဲ။ ပြုပြီးတဲ့နောက်သိရင် နောက်ထပ် မပြု

အို ထိန်းသိမ်းရမှာတဲ့၊ ပြုပြီးတဲ့နောက် အကုသိုလ်အတွက် ခုလို မမေ့နိုင်မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေတော့ မောင်ဝင်းမောင်မလဲ အခု ဒုက္ခရောက်၊ သမီးလေးလဲ စိတ်ဆင်းရဲ၊ နှစ်ယောက်လုံး ရေတိမ် နှစ်ကြေရင်ဖြင့် ဖေဖေရူးရတော့မယ် သားရယ်....”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ယခုထကြိမ်တွင်မူ အရှူးကြီး ပမာလို ပင် သားမက်ဖြစ်သူအား တောင်းပန်ရှာသည်။ ကိုဝင်းမောင် စိတ်ထဲတွင်တော့ သူ့ဘဝကိုသူ လူဖြစ်ရုံးပြီဟု နာကြည်းနေသူ ပီပီ မျက်နှာကြောကြီးများကလည်း လျော့၍မရပေ။

“ဖေဖေ အေးအေးဆေးဆေးဘဲ ပြန်ပါ။ ကျနော် ခုထိတော့ အခုလိုတဲ့နေရတာ စိတ်ချမ်းသာသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ....”

“ဟင်း....”
ဦးကျော်ခေါင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“စိတ်ဝေဒနာဆိုတာ တော်၍သထုဝန်တော့ ကုသိုမရဘူး ပေါ့လေ... ဒါပေမယ့် ဖေဖေမတော့ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းကို ယခင်ကထက် သားတို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ဘို့မှာခဲတယ်၊ကဲ... သားလဲ ညဉ့်နက်လှပြီ အိပ်ခါတော့ ဖေဖေသွားမယ်....”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

ညဉ့်သုံးယံခါ လေပြေလာ... လေပြေလာ အေးရွေ ရင်မှာ... လာနီးခမျှလဲ ခုဖြေ မပျော်နိုင်ဘူး ဘုန်းမဲ့ ကိုယ်ထူး... မဖူးသာ... မဖူးသာ... လွမ်းတာက ပွား... ရှင်နတ်များဆို... ဆို မှဘဲကို၊ ဆိုဦးပိုင်ရက်ကယ်ငေး... သေလုပ်ပြီ... ကြေလုပ်ပြီဆိုတာ ပြုမလာသေး လွမ်း တာက ဆွေး... လေးမယ်ငယ်ကဲ...

မလေး၏ သီချင်းသံသည် အနည်းငယ်တုန်ယင်လာ၏။

“ရေးမှမဟန်...လေး...ဆိုကြရေး ပန်းပါတီ လမ်း တယ်မမြင်....”

အသံကို ဆက်၍ ထိန်းတာ ဆက်လက် သီဆို သွားသော မလေးမေကို ကြည့်ရင်း စီးလိုက်၍တီးနေသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မှာ မျက်ရည်ဝေ့လာ၏။ ဖြူလွှာသော ဆင်စွယ်ထောင် စန္ဒယား လှေတံပေါ်တွင် မလေး၏ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် လက်ချောင်းလေး များသည် လှပစွာလှုပ်ရှားနေ၏။

“ရွှေပင်လယ် ဆီးဘည်သို့၊ နိုးမယ်မထင်၊ သုံးခွေကြော့ရှင်... တုန်းသာမမြင်လေး....”

ပတ်ပျိုးမှာ ဆုံး၍သွားလေသည်။ မလေးမေသည် သဖြန်ကို မဆက်တော့ပေ။ ဤနေရာတွင် ရပ်လိုက်တော့သည်။ နောက်ပတ် တွင် ထိုင်နေသော အဖေရှီရာသို့ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ဖေဖေ ဖေဖေ ဆန္ဒအတိုင်း ဖေဖေ နင်ဖန်ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ တီးပြပါဆိုလို့ မလေးတီးပြတာ၊ ဒါလောက် ဆို ကျေနပ်ပါတော့....”

မလေး၏ ကြီးစား၍ ပြုံးနေသောအပြုံးကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဦးကျော်ခေါင်သည် ရင်ထဲတွင်ဆို၍သွား၏။

“ကျေနပ်ပါတယ် သမီးလေး... မမြဲရွှေက သမီးဟာ စန္ဒယား မြတ်ထားတာ အတော်ကြာပြီဆိုလို့ ခုလောက် ပြန်ပီး ထက် ထွက်သွက်နဲ့တီးနိုင်တာတောင် ဖေဖေအံ့ဩနေတယ်....”

မလေးမေသည် ယခုအခါတော့ သွားလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်၏။

“မလေး သွားအိပ်တော့မယ် ဖေဖေရာ... ကိုးနာရီတောင် ကျော်သွားပီ....”

“ကဲကဲ သွားတော့...”

မလေးမေ့ အပေါ်တက်သွားလျှင် ဦးကျော်ခေါင်သည် တပျော်တပေါ့ငေးကြည့်ပြီးမှ ဒေါ်မြရွှေဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“မမြရွှေ နက်ဖန်မနက် ကိုယ်ပြန်တော့မယ်၊ ဒုလိုဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး နားထောင်ချင်လို့ပါကွယ်၊ ဘာညာနဲ့ သူ့ကို စန္ဒယား ခဏခဏတီးပါစေ၊ ပြီးတော့ မမြရွှေ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေ တီးပြပါဆိုပြီး ပျော်စရာတွေ တီးခိုင်းနော်... တော်ကြာ သူတီးချင်တဲ့ ‘ရှစ်စုံရွက်ကြာ’ တို့ မြောင်အိမ်တော်တွေ ဆိုတီးနေမှ ပိုခဏ္ဍာရောက်မယ်...”

“စိတ်ချပါ... ကိုကျော်ခေါင်ရယ်”

လှေကားပေါ်တက်သွားသော မလေးမေ့မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်သော သူတို့အိပ်ခန်းနှစ်ခုအတွင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသော ကိုဝင်းမောင်အား ပက်ပင်းသွားတိုးနေလေသည်။

“ခဏ စန္ဒယားတီးနေတာ မလေးလား” ကိုဝင်းမောင်က လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဆိုတာလဲ မလေးဘဲ” မလေးသည် လင်ကို အကဲခတ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“မလေးအသံ ကြားသားဘဲ၊ ဘာလဲ သားအဖနှစ်ယောက် ထမုက်ခပြပတ်ပျိုးတတ်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးကြီးဆိုက အချစ်ကို ပြန်ချော့ကြအုံးမလို့လား...” မမြောင်လင့်သော မျက်နှာထားမျိုး၊ မမြောင်လင့်သော အသံမျိုးကို လင်သည်ထံမှ ကြားလိုက်ရလျှင် မလေးမေ့သည် အတော်စိတ်ကုန်သွား၏။ သူ့ အခန်းတံခါးတွင် နံရံကိုမှီကာ လက်ပိုက်ရင်း ဘာကိုမျှ မမြောင်လင့်တော့ဟန်နှင့် မလေးက ပြောပြ၏။

“ဒီမှာကိုကို... ကုန်းဘောင်ခေတ် ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ နန်းမတော် မမြလေးဟာ သူ့ချစ်လင် သခင် ဘုရားကြီး ဆီက အချစ်ကိုရယူလိုချင်လွန်းလို့ ရှစ်စုံရွက်ကြာတော့ ချစ်သူမျှကိုစတုနဲ့ ဘယ်လိုဘဲတေးသီပြီးတောင်းခံပေမယ့် အချစ်အစား ဝါးရင်းဒုတ်ဘဲ မမြလေးရခဲ့တယ်၊ မလေးသိပါတယ်၊ စုံစုံမူနေတဲ့ မြေထဲမှာ သူ့ချစ်သူအမိန့်နဲ့ မမြလေးဟာ မြေဖြူပိခံရတယ် ဆိုတာကိုလဲ မလေးနားလည်ပါကွယ်၊ မလေးဒါဘဲ-ပြောရအောင်”

မလေးမေ့သည် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဝင်ပြောကာ ချာကနဲ သူ့အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။ “ကိုဝင်းမောင်ကလည်း မလေးမေ့ကို ကျောခိုင်းကာ သူ့အခန်းရှိရာသို့ မြေထဲပြင်းပြင်းနင်း၍ ဝင်သွားတော့၏။

★ မေခင်မောင်ခင် ★
(၆) စာပေ =
မျိုးစိမ်းကုန်း (ပရ) လှိုင်ဝင်း
ပု သိမ်မြို့။

ဝတ္ထုအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော စကော့ဇွေး အနောက်ဘက်တန်း မိုး စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်ခိုင် အတွက် မှာမူ အမှတ်မထင် ကောက်ယူရရှိသော ဗလားစာအုပ်မှာ သူ့ စာတိုက်ပဟေဠိဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်တမ်းအနေသော ပိုးဘောင်ထဲလေးနှင့် တူသည့် မိန်းမငယ်ကလေး၊ ဤစာအုပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ပေ။

ယခုတလော သူသည် နေ့လယ်ဘက်တွင် ဘယ်ကိုမှမသွား၊ သူ့စာအုပ်ဆိုင်တွင် လာရောက်ဝယ်ယူသော မိန်းမများကို သတိထား ကြည့်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ ပိုးတောင့်တဲလေးကိုမူ မတွေ့ရပေ။

ဆိုင်တွင် ဖင်မြနေသော ဆရာလုပ်သူ၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဗိုလ်ပုကတော့ သဘောကျ၍ နေလေသည်။ ယခင်အချိန်အခါ များက စီးပွားရေးဖြစ်၍ ဖိစီးစီး ဆိုင်ထိုင်လုပ်ပါရန် ပြောလျှင် သူ့ကို အော်လွှတ်၏။ နိုင်ငံခြားမှ စာအုပ်များကိုသာ ဆိုင်ပေါ်ရောက်အောင် တင်ပေးသည်ထ လှ၍ သူသွားချင်ရာ သွားအာ သူဖတ်ချင်သောစာအုပ်ကို တနေကုန်ဖတ်နေလေသည်။ ဗိုလ်ပုကသာ အစစ အရှုံးအမြတ် ဝင်ငွေတို့ကို မိန်းမဘယောက်သဖွယ် ထိန်းသိမ်းသိမ်းသိမ်း အုပ်စီးနေရ၏။ တနည်းအားဖြင့် သူသည် ကိုကျော်ခိုင်အပေါ်တွင် ဆရာလိုလေးစား၍ ရဲဘော်လိုချစ်၏။ ဝိရာဇဝင်တွင် မေ့ချန်မရနိုင်ခဲ့သော ဘီအိုင်အေ ခေတ်ကထဲအမျိုးချစ် တပ်မတော်တွင် လက်တွဲသားခဲ့ရသူမို့ သူ၏ အထက် ဗိုလ်တယောက် အနေနှင့်လည်း သူ့မြတ်နိုးခဲ့၏။ အော်...တို့တုန်း တချစ်ခဲ့သည် ဆိုသည့် “ရဲဘော် ရဲဘက်ချင်း” ချစ်သည် ဆိုသည့် အချစ်ကလည်း သန့်ရှင်းခိုင်မာလှသည်တကား...။

“ဆရာခေ... ဝိနေဓရာ ဆရာ့ မပိုးတောင့်တဲလေး လာသေးလား...”

ဗိုလ်ပုသည် ဆိုင်သိမ်းပြီးစ တညနေတွင် မေးလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် သူ့ဝယ်လာသော ထမင်း ငါးဆုပ်ဟင်း တခွက် နှင့် ဆယ်နှစ်မျိုးကြော်ကို ပန်းကန်များနှင့် ထည့်ကာမြင်ရင်း မေးလိုက်၏။ အရက်တပုလင်းလည်း ပါခဲ့လေသည်။

“မလာဘူး မောင်... သူ့ငယ်မလေး... လဲ ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ကိုကျော်ခိုင်သည် စားပွဲတွင်လာထိုင်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်၏။

“လမင်းကို ရင်ခွင်ပိုက်လိုသူရဲ့ မိုက်ခဲ့ပုံ...”
ဗိုလ်ပုသည် သီချင်းကိုညည်းရင်း သူ့ရှေ့တွင်အရက်တဖလဲနွက် ထည့်လိုက်၍။

“ဟင့်အင်း... ငါမသောက်တော့ဘူး ဗိုလ်ပု၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မပိုးတောင့်တဲနဲ့ တွေ့တဲ့နေ့ ညနေက မင်းအကြိမ်ကို ခေါ်လာ တယ်မို့လား။ အဲဒီညဉ့်ကထဲအ ငါ့ဘဝကို ငါ့ပြင်ဘို့ စဉ်းစား လိုက်တယ်”

ဗိုလ်ပုသည် သူ့ဆရာမုက်နွက်ကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။
“ပြီးတော့ အမိဋ္ဌာန်လဲ လုပ်လိုက်တယ်...”

“ဘာအမိဋ္ဌာန်လဲ ဆရာ”
“ငါ့ရဲ့ မပိုးတောင့်တဲလေးကို မတွေ့မချင်း အရက်မသောက် တော့ဘူးလို့...”

“တကယ်...”
ဗိုလ်ပုသည် အတော် အံ့ဩသွား၏။ သူ့ဆရာသည် ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့တပ်မတော်ကထဲက အရက်သောက်လျှင် ဟန်တော နှင့် ထည့်ကာ ဝက်ဝက်ကဲ့အောင် သောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...”
“ကြည့်သေးဘာပေါ့ကွာ...”
သူသည် ဒါပင်ပြန်ပြောကာ အက်ဆေး၍ ထမင်းစားတော့ ထည့်။

“ထမင်းစားပြီးရင်တော့ ငါကမ်းနားဘက် လမ်းရွှောက် ထွက်အုံးမယ်”

“ထွက်လေ... ဆရာဟာ ဟိုတုန်းအတော့လဲ ဆိုင်မှာကိုမထိုင်ဘူး၊ ခုတော့လဲ ဆိုင်မှာချဉ်းကပ်နေတယ်...”

“အေးကွယ်... ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြော၊ တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ တသက်မှာ တခါဘဲ ဖြစ်ကြတယ်လို့ စာအုပ်တွေထဲ ငါဖတ်ရတယ်၊ ငါဟာ ဒီမပိုးတောင့်တဲ့လေးကို တကယ်ကိုဘဲ ဖွဲ့ဖွဲ့မြဲမြဲ ချစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ မင်းကတော့ ပြောမယ်၊ ပိုအဆောင်ပြုလေးနဲ့ တူတောင် ပိန်တဲ့မိန်းမကိုများ ဆရာ ဘာချစ်လဲ မေးမှာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း သူ့ကို မြင်လိုက်စေချင် တယ်...၊ ဘာစာ ချစ်စရာအောင်းမှန်းလဲ မသိဘူး”

သူ့ ဆရာက တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားစား ပြောလာသော အခါတွင်မူ ဗိုလ်ပုသည် သူ့ ဆရာ အချစ်အတွက် သူ့ပါ ပါဝင်၍ စဉ်းစားလာ၏။

“တခုတော့ရှိတယ် ဆရာ... ဆရာ့အဖြစ်အ နောက်တော့... ဝတ္ထုတခုလို ပြဿနာ ဝင်လာစေချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ ဆရာ့ မပိုးတောင့်တဲ့လဲ တွေ့ရပီဆိုပါတော့၊ တွေ့တော့ မေးကြည့်တော့ အဲဒီ ဗယာစာအုပ်ပိုင်ရှင်ဟာ ခင်ဗျားလား မေးကြည့်တော့ ဟိုက ဟုတ်တယ်လို့ ပြေရင်ဖြင့် တော်သေးတာပေါ့၊ ဆရာ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ စာအုပ်ပိုင်ရှင်နဲ့ ဆရာ့ ချစ်သူ မပိုးတောင့်တဲ့ဟာ တယောက်ထဲဖြစ်နေတာကို၊ အဲဟိုက ကျမ စာအုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဆရာ့မှာ ပြဿနာဘဲ...”

“စာအုပ်ပိုင်ရှင်ကိုဘဲ ဆရာချစ်တာလား၊ မပိုးတောင့်တဲ့ကိုဘဲ ဆရာချစ်တာလားဆိုတာ သေသေချာချာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ဗိုလ်ပုပြောသလိုပင် တဖြူဖြူ စားရင် တွေးနေတော့သည်။

ညဉ့်ဦး ဆိုသော်လည်း နေရောင်များမှာ မပျောက်သေးပေ။ သူသည် ဆူးလေဘုရားကြီးကို မျက်နှာမူ၍ ဘယ်ဘက်၊ နှုတ်လက်ပောင်းပေါ်တွင် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကပေရေလားလမ်းပေါ်မှ ညဉ့်ဈေးဆိုင်တန်းများ ပဖျက်သေး၍ ဆူဆူညူညူ အသံများ သူတို့နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ မြန်မီပီပီရုံးကြီး ဘေးသို့ ရောက်လျှင် သူ့ နောက်တွင် မာစီဒီးကားကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်၍ ကားပေါ်ထဲ လူက အသံကျယ်ကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကျော်ခိုင်... ကိုကျော်ခိုင်...”

“ဟင်... ကိုဝင်းမောင်...” သူသည်လည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ မှန်တံခါးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုဝင်းမောင်သည် ဘယ်ဘက်သို့ အသာတိုးတာ မှန်တံခါးကို အသာဖွင့်ပေးရင်း...

“စအားရှေ့မနေနဲ့ တက်စမ်း၊ ကြာရင် ပုလိပ်ဖမ်းအုံးမယ်...”

သူသည်လည်း ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် ထားပေါ်တက် ထိုင်လိုက်၏။ ကားသည် ဝီးအနဲ ထွက်သွား၏။

“ကိုယ်တိုင် မောင်းသလား၊ ရခိုင်ဘာမခေါ်ခဲ့ဘူးလား...”

“မခေါ်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ လူတိုက်ကျွတ်ကျွတ် အဝသောက်ရတာပေါ့ဗျ၊ စတင်ပေးတယ်ကို လိုက်ခဲ့ဗျာ...”

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူးဗျ...”

“ဘာ... ဟန်တွေ ပန်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တိုက်နိုင်ပါတယ်...”

“သိပါတယ်... ခင်ဗျား သူဌေးထမက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော် ကြားပါတယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ လူပျိုအဖြစ် နယ်ပိုင် တွေ နယ်ဆင်းသွားတယ်ဆိုတတ်က အစပျောက် အနုပျောက် တယ်ဘဝဆောင်နေလဲ....”

“သူငယ်ချင်းခေ အစပျောက်နေလို့ တယ်ဘဝဆောင်နေ နေ၊ ကျွန်တော် အကြောင်း၊ ကျွန်တော် မိန်းမအကြောင်း၊ ကျွန်တော် အလုပ်အကြောင်း တာမှ ခင်ဗျားမမေးဖို့ တောင်း ပန်ပါရစေ....”

သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့် ကိုကျော်ခိုင်က အံ့အားဝင့် သွား၏။

“ခင်ဗျားက အရက်ဂျိုးကပ်နေတဲ့သူကများ....”

“အေးပေါ့ဗျာ...ဟိုတုန်းကလုပ်တာ၊ ခုကျွန်တော် မိဋ္ဌာန် ထခုထားလို့....”

ကိုဝင်းမောင်သည် ကားမောင်းရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ ဝေပို့ပို့သောက်တယ်....”

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ပိန်လွန်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်းမာရေး တော့ သတိထားပေါ့....”

“ဆေးကြတော့လဲ၊ အေးဘာပေါ့ ကိုကျော်ခိုင်.... ကဲ.... ကျွန်တော်လဲ စီညတော့ မသောက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား တယ် သွားချင်လဲ....”

“ပန်းဆိုးဘန်းထိပ် တံတားဘက် လမ်းခရောက်ရင်း လေ ညှင်းခံမလို့၊ ဆိုင်မှာ တနေလုံး ညောင်းလို့....”

“အဲ...ကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ စကားပြောကြတာပေါ့....”

ကိုဝင်းမောင်ကားသည် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ချိုးကာ.... ကုန်းတံတားကြီးနားတွင် သွား၍ရပ်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်း နှစ်

ယောက်သည် ဘောတံတားကြီးပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ လမ်းခလျှောက်နေကြသည်။ အနောက်တွင် အလင်းရောင်မရှိတော့ ပေ။ လဆန်းဆယ်နှစ်ရက်လသည် ကောင်းအင်တိုင်လင်းသာ၍ ရေဂယက်များသည် တောက်ပလာကြ၏။

နှစ်ယောက်သားသည် စကားပြောကြမည်ဟု လာကြသော် လည်း ဤညိုမမှောင်စ ဆည်းဗျာတွင် အမှောင်တခြမ်းငွေ့ထောင် တခြမ်းနှင့် လက်ကာ လက်ကာ ပြူးပျံသွားသော ရေဂယက် လေးများကို တွေ့ကြသောအခါ နှစ်ယောက်သား စကားမပြော နိုင်ကြ၊ ညင်သာသော လေပြေ လေညှင်း များသည်လည်း ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာကြ၏။ လေညှင်းများသည် ဇာတ်လမ်းပြောင်း၍ ကုလားခွဲကဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်အား ဟိုဘချိန်က ဇာတ်လမ်းခောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တီးတိုးပြော ကြ၏။ သို့သော် ဤလေပြေ လေညှင်းများသည် ဟိုဘချိန်က လေညှင်းများကဲ့သို့ အညာမြေ လွင်ပြင်မျှ ဆီမှ တိုက်ခတ်လာ သော ခြောက်သွေ့၍ အေးမြ ညင်သာသော လေညှင်းများ မဟုတ်တော့၊ ပင်လယ်က ဖြတ်လာရ၍ စိုစွတ်သော ရေခို၊ ရေငွေ့များပါသည့် လေညှင်းများ ဖြစ်သည်ကို သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က သတိထားမိ၏။

“ကျွန်တော် တာကို သတိရနေတယ်ထင်လဲ....”

ကိုဝင်းမောင်က ကိုကျော်ခိုင်ဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်စဉ် တွင် သူ့မျက်လုံးဝယ် မျက်ရည်စများ ၃၀ နေသည်ကို ကိုကျော် ခိုင်က သတိထားမိ၏။ ကိုဝင်းမောင်စိတ်သည် မိန်းမငယ်လိုပင် လွမ်းဆွတ် တုသုတတ်ပပကော။

“ခင်ဗျားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာတော့

တပ်ထဲကို မဝင်ခင်တည အင်းဝက စထွက်လာတဲ့နေ့ကို သွား
သတိရတယ်”

“အဲ... ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျနော်လဲ အဲဒီညကို သတိရနေ
တယ်...”

ကိုဝင်းမောင်က ဆို၏။

“တနေ့တုန်းက ကျနော် ဆိုင်မှာ ဒီလိုဘဲထိုင်ရင်း... ထန်း
ရွက်က အမှောင်တခြမ်း အလင်းတခြမ်းနဲ့ လက်နေတော့ ဒီလိုဘဲ
အမှောင်တခြမ်းနဲ့ အလင်းတခြမ်းဖြစ်နေတဲ့ မြင်ခင်းမျိုး မြင်ခဲ့
ဘူးပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလဲ တော်တော်လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်လို့
တွေ့မိတယ်။ ခုတော့မှ ဟိုနေ့ညလိုဘဲ ထပ်တူဖြစ်တဲ့ ရေဂယက်
တွေကို တွေ့ရမှ အင်းဝရဲညကို တပ်အပ်သတိရတော့ဘယ်...”

“အင်း...”

ကိုဝင်းမောင်သည် စီးအရက်တလိပ်ကို ဖွာရှူလိုက်ရင်း မှုတ်
ထုတ်လိုက်၏။

“ခေတ်အလဲ အမှောင်တခြမ်း၊ အလင်းတခြမ်းဘဲနော်...
ကျနော်တို့ဟာ ဒီလိုဘဲ ဒီဆည်းဈာချိန်ကြီးမှာ ဘယ်လောက်
အကြာကြီး နေရမလဲ မသိဘူး ကိုကျော်ခိုင်။ အင်းဝက ထွက်တဲ့
ညကလေ ဒီလိုဘဲ ဆည်းဈာချိန်လေးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော်
ဧကန်တိဖြစ်ငယ် နှစ်ခုစုံတဲ့နေရာမှာ ထိုင်စကားပြောကြသေး
တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ထန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ဟာ ကျနော်တို့
အပေါ် မိုးလို့...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ကဲ့ကွာလာခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ
အတွင်းတွင် သူ့အား ချစ်ခင်စွာဖြင့် တမ်းဘ နေတတ်သော
သူ့သူငယ်ချင်းအား ထူးခြားသလိုကြည့်နေ၏။

“ခဲပြန်တွေ့တဲ့အချိန်ကတော့ အမှောင်ဘက်ကို နဲ့နဲ့လှနေပီ။

ဒါပေမယ့်လေ လဆောင်လေးရှိနေလို့ ကျနော် အားတက်ပါ
တယ်...”

ကိုကျော်ခိုင်၏ ဆို၏။

“ကျနော်ကတော့ အားတွေလျော့နေတယ် ကိုကျော်ခိုင်
ရေ... ကျနော့် ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မျှော်စင်က ကျနေသလိုဘဲ”
သူသည် ကိုကျော်ခိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြော၏။

“ဘယ်နဲ့ ကိုဝင်းမောင်ရယ် မာဖီဒီးစီးပြီး ထုထူးတော့
ခင်ဗျားဘဝက စအော့ဈေးနောက်က စာအုပ်ဆိုင်ပေါ် ထိုင်နေ
တဲ့ ကျနော်လိုအကောင်၊ ပလက်ဖောင်း ပေါ်က ကျနော်လို
အကောင်ရှိ ဘဝထက်များ မျှောင်ကျရသေးသလားလို့...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားဘာမှမသိဘူး မျှောင်အတိ
ကျနေတယ်။ ဒီမျှောင်ထဲက ကျနော်တို့ထွက်ဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး။
ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော်လေ အင်းဝက စထွက်လာကြတဲ့ညလို အား
သစ်တွေ တက်စရာလဲ ကျနော့်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့
ကျနော် အင်မတန်ထိန်းသိမ်းကြတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ထိန်းသိမ်းမှုဆိုတဲ့
ကြည်လင်တာတွေ သန့်စင်တာတွေလဲ ကျနော့်မှာ မရှိတော့ဘူး။
ကျနော်လေ အစုံလုံ အစုံပျက်စီးခဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ကျနော့်ကို
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကျနော့်လူထုကိုတောင် ကျွန်တော်သစ္စာဖောင်း
ခဲ့တယ်။ ကျနော်ဘီစီအက်စ်မောင်ခင်က ကျနော်ဆက်ဆံတဲ့နိုင်
ရေးနယ်ပယ်က လူထုကို ကျနော် ပြန်တောင်မကြည့်ချင်ဘူး...”

ကိုဝင်းမောင်၏ စိတ္တလူနာသည် ရုပ်မှာ ကိုကျော်ခိုင်
စိတ်ကို ချောက်ချား၍သွားစေလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း စိတ်
တွင် တစ်ခုခု ထိခိုက်စရာရှိနေပြီကို သူ့သတိထားမိ၏။ ဘာကိုမှ
မမေးချဘူးဆိုတော့လည်း သူ့မှာ မေးဖို့ ခက်နေတော့သည်။
သူသည် ကိုဝင်းမောင်ထက် အသက် အနည်းငယ် ငယ်ရုံ မက

မေးဖွားလာသော ဇာတိမှာစည်း ကိုဝင်းမောင်က တံတားဦး မြို့ဖြစ်၍ သူက အညာကျေးလက်မှ ကျေးဇတာသားလေးဖြစ် ခါ။ မန္တလေးအမျိုးသားကျောင်းတွင် လာရောက် ဆိုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျနော့အဘိုးတော့ ကိုဝင်းမောင်ထံ... ခင်ဗျား ကျနော့ ထက်ကြီးတော့ ခင်ဗျားကိုဘဲ ဟိုကထဲက ကျနော်ကြည့်ပြီးအား တက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အင်းဝမြစ်ငယ် ကမ်းဘေးမှာ တွေ့တဲ့ ည တုန်းက ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားလုံးကို သတိရ သေးသား...”

“ဘာပြောခဲ့သလဲ...”

“ခင်ဗျားက လေ... ကိုကျော်ခိုင်တဲ့... ဟောဒီ ဧရာဝတီမြစ် ကြီးဟာလေ... ဇော်ဂျီမြစ်နဲ့ ပန်းခလောင်းနှစ်ခုပေါင်းပြီး ဝင်စီး လို့ အဟုန်နဲ့စီးသွားနိုင်တာတဲ့။ အခုလဲ အားသစ်တွေ ကြာနေတဲ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းတော်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ အညာသားခလေး နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းလိုက်ရင် တပ်မတော်ကြီးဟာ အဟုန်နဲ့ တိုးတက်လာရမယ်တဲ့...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ကိုဝင်းမောင်သည် ရင်မျှားပင် ဖြန်းဖြန်းကွဲမတတ် ခွက်ထိုး ခွက်လန် ဖက်ဖက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။ အနားမှ လူများ ဝှင်းသွားချိန်ဖြစ်၍ တော်ပါသေး၏။ သို့သော် သူ့ မျက်နှာသည် အခြေခံကိုက် ရယ်မောပျော်ရွှင်သော လူတယောက်၏ မျက်နှာ အခြေခံမျိုးမဟုတ်။ သက်မဲ့ လူတယောက်၏ မျက်နှာလို မျက် နှာအ မျက်နှာသေကြီးနှင့်ဖြစ်လေသည်။ ကိုကျော်ခိုင်မှာ ခုတ် တရက် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူကတော့ ရယ်သံ ဆုံးလျှင် ကိုကျော်ခိုင်ပရီးကို အားပါးတရပက်ရင်း အရက်မူး သမားကြီး လို တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောလိုက်၏။

“ခုတော့...ခုတော့... အားလုံး ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး...၊ ကျနော့စကားလုံးတွေ ကျနော်မေ လိုက်ပြီ သိလား ကိုကျော် ခိုင်၊ အခုလေ ဇော်ဂျီက ပူးပေါင်းပြီး စီးစီး၊ မစီးစီး... ပန်း လောင်းမြစ်အတိ စီးဝင်လာလာ၊ မလာလာ... ဧရာဝတီ မြစ် ကြီးဟာလေ သူ့ဟာသူ အဟုန်နဲ့ဆက်စီးသွားနိုင်နေပြီဗျာ... ရူး လိုက်ကြတာတွေလေ၊ ဟေ ဟေ... တကယ်တော့ ကျော်ခိုင်တို့ ဝင်းမောင်တို့ ဆိုတာတွေဟာ အရူးခလေးနှစ်ကောင်ပဲလား...” ကိုကျော်ခိုင်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူပြောဟန်ဆိုဟန်မျိုးကို ကြည့် ရင်းဘာကယ်ပင်စိတ်မှကောင်းသေးရှလားဟုသိသလဖြစ်သွားမိ၏။

“အခု ခင်ဗျားကတော့ ဈေးနေ့ကန်မှာဘဲလား...”

“ဟုတ်တယ်... တပ်ဖျက် ခါစကလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးဘူးဗျာ... တပ်ဖျက်ခါစကတော့ ကျနော့ဆိုင်က လူပေါင်းစုံ ဘဲ...၊ စုလွန်းတော့ ကျနော့ခေတ်ခါတလေ လူမိုက်ခေါင်း လို့ ဖြစ်နေသေးတယ်...”

“ကျနော် ရောက်လာသေးဘယ်လေ...”

“ဖေးဗျာ... ရဲခောက်တွေထဲလဲ ကောင်းတာထက်... ဆိုးတာ ထက်တော့ ဒီတုန်းက ကျနော့မှာ လူဆိုးဗိုလ်ကြီး တယောက်လို ဘဲ။ နောက်တော့ ကန္တာစာချုပ်အရ ဗမာ့တပ်မတော်လဲ ပြန်ဖွဲ့ ရော၊ တချို့ ကိုလဲ တပ်ထဲပြန်သွင်းပေး၊ တချို့ကိုလဲ ကောင်း စားတဲ့ နိုင်ငံရေး ဘမားအဖအဖွဲ့ အလုပ်သွင်းပေးနဲ့ လူရှင်းသွား တာတဲ့။ အဲဒီမတိုင်ခင်တော့ ကျနော့တို့ စာအုပ်ဆိုင်လေးဘာလဲ ဝိုင်းနှိုက်စား၊ ကျနော်က သတင်းစာတိုက်တွေ လိုက်အာမခံ ပေး၊ တချို့ စီးပွားရေး ဘမားအဖအဖွဲ့ အာမခံပေးနဲ့ ရဲခောက် ရလေးတွေလဲ သတင်းစာ ရောင်းသူတရား၊ တကြီးစီးပွားရေး ဘာလေးလုပ်စားပေးဗျာ...”

“ကျနော် အညာလွင်သွားတော့ ခင်ဗျား တပ်ထဲပြန်ရောက်
သေးတယ်ဆို...”

“ခဏပါဘဲ... ရန်ကုန်အစိုးရ ဖြစ်နေတုန်း ဗိုလ်မှူးသော်လင်
ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်... “ကိုယ်လူတဲ့... လူတွေမှာ ဘယ်လို
အသက်ရှူရမယ် မသိနိုင်တဲ့အခါ... ခင်ဗျားက စာအုပ်တွေ
ဖင်ထဲထိုင်မနေစမ်းနဲ့၊ လိုက်ခွဲအုံး” ဆိုလို့ တပ်ထဲ ပြန်လိုက်ရသေး
တယ်၊ သောင်းကျန်းမှုတွေ အနယ်ထိုင်ချိန်ကျတော့ ကျနော်
သူ့ကိုပြောပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်”

“တပ်မတော်ထဲဘဲ ဆက်နေလိုက်ပေါ့ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်”

“ခက်တယ်ဗျာ... တနေ့ကတောင် ဗိုလ်မှူးသော်လင် လာ
သေးတယ်၊ သူက အနီဝတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာ
တာကိုးဗျ... “ဘယ်နှယ်ကိုအက်ဂါစနိုးတဲ့” ကျနော့်ကို နှုတ်ဆက်
သွားသေးတယ်...၊ ကျနော့်ကိုလဲ သူတို့ကရူးတယ်ထင်မှာဘဲ...၊
ခက်တာက ဝါသနာတို့ ယုံကြည်ချက်တို့ရောက်ချင်တဲ့ ပန်းတိုင်
တို့ဆိုတာက တယောက်နဲ့တယောက် ဘယ်တူမလဲလေ၊မတူပေမဲ့
သစ္စာတရားကို စောင့်ထိန်းနေရင် လူချင်းဝေးဝေးပေမဲ့လဲ နီးနီး
နေကြရသလိုပါဘဲ၊ ကျနော်လေ အင်္ဂလိပ်စာတွေဖတ် အရေး
အသားကျင်နဲ့ ကျနော်ဖြစ်ချင်တဲ့ အက်ဂါစနိုးလို ကမ္ဘာလှည့်
စစ်သတင်းထောက် ဘယ်တော့ဖြစ်မလဲ မသိဘူးဗျာ၊ ကျနော်ရေး
ချင်လိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေလေ... အင်္ဂလိပ်လိုကို ရေးချင်တာ...”

ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့ စကား ဆုံးလျှင် တချက် ထပ်၍
ရယ်ရင်း...

“ခင်ဗျားလဲ လူရူးပါဘဲ... ငတ်တာဘဲ ဇောင်းပါတယ်လေ
ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မိန်းမယူပြီလား”

“ဘာလဲ... မှအက်ဂါစနိုး ရှာနေတာလား”

“ဆိုပါတော့လေ... အေးဗျာ ဘာလိုလို့နဲ့ ကျနော်တောင်
လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ခင်ဗျားတော့ မပြည့်စေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်... သုံးဆယ် ခုနစ်နှစ်ထဲမှာ...”

“ကျနော့် မွေးနေ့ကျရင် ... ကျနော် ခင်ဗျားကို လာ
ခေါ်ပယ်...၊ ခင်ဗျား ကျနော့်အိမ် လိုက်ခဲ့ရမယ်... ကိုအောင်
ဝင်းနဲ့လဲ တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ...၊ သူ့အ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သူ
Family Doctor (အိမ်အမြဲတန်းဆရာဝန်) ဖြစ်နေတယ်
လေဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ အများ အမြင်မှာတော့ အဖော်
ကောင်းစားနေတဲ့ သူဌေးသမက်ပေါ့။ ကဲ... လာ သွားစို့...”

“ဘယ်... ကိုအောင်ဝင်းလဲ”

“တက္ကသိုလ်ကိုပြန်နေပြီး ဆေးဘက်လိုက်သွားတဲ့အောင်ဝင်း
အပုလေ...၊ သူကဖြင့် ခင်ဗျားအကြောင်း တပြောပြောနဲ့ -
တခါတောင် သူငွေလိုလို ခင်ဗျား စာအုပ်ဆိုင်လေး ဝင်နှိုက်ရ
သေးတယ်ဆို...”

“အော်... သူလား၊ သူ ခဏခဏ လာပါတယ်။ ကြာပါပြီ
ငွေယူတာ၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ် ဝမ်းသာတာဘဲ၊ ဒီည ခင်
ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ...”

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တယောက်ပခုဲ တယောက်ဖက်၍၊
ကားရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့နောက်တွင်မူ ရော့စတီ
ဖြစ်ဝသည် လမင်းငွေရောင်အောက်တွင် တလက်လက်တောက်ပ
နေသော်လည်း ရေများအမှု ခွဲနှစ်အတိဖြစ် နောက်ကျီနေ၏။
ရော့စတီသည် စတင်စီးဆင်းလာကတည်းက မြစ်ရိုးတလျှောက်
လွင် ကြည်လင်ပါလျက်နှင့် ဤမြစ်ဝတွင်မူ ဘာကြောင့်များ
ရေအစဉ် နောက်ကျီ၍ နေပါသနည်း။

(၂)

“ဟလို...ဒေါက်တာအောင်ဝင်းလား”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် တဘက်မှ မိန်းမသံတသံကြားရ၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

“မလေးခမ စကားပြောနေတယ်လေ၊ အော်...တခုလောက် အကိုအောင်ဝင်း အကူအညီကို မလေး လိုချင်လို့...”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ပြောလေ...မလေး”

“ဟိုဒင်း...သိချင်းခရီးဆရာ တယောက် နဲ့ များ မသိဘူးလား...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းမှာ တယ်လီဖုန်းကြီးကိုဝင်ကာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့မှာ စိတ္တဇဝေဒနာသည်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရန် ဦးကျော်ခေါင်ထံမှ တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်၏။ မလေးခမသည် ဘာကြောင့်များ သိချင်းခရီး ဆရာကို လိုချင်ပါလိမ့်။

“ဟင်...သိသလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် တဘက်မှ မလေးခမ အသံကြောင့် အစတွေးကို ဖြတ်လိုက်ရင်း...

“သိပါတယ် မလေး...သိပါတယ်...”ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“သိရင် နက်ဖန်နေလယ်လောက် မလေးတို့အိမ်ကို ဦးပေးပါ။ မြန်မာ သိချင်းနိုင်တဲ့ လူကိုမှ လိုချင်တယ်နော်...”

“စိတ်ချ...မလေး၊ မလေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟဲ...ဟဲ...ဒေါက်တာကလဲ အခု တယ်လီဖုန်းထဲမှာ မလေးပြောတဲ့ စကားသံတွေဟာ မရှင်ဘူးလား၊ ပေဖေက မသွားခင် စ မှာသွားတယ်၊ စိတ်ကို ပြော ရမယ် တဲ့၊ ပျော်ပျော်နေ... အပြင်လဲထွက်၊ စန္ဒယားလဲတီးဆိုလို့ မြန်တီးနေတယ်။ ပေဖေသွားမဲ့ညကတောင် ညဉ့်သုံးယံခါ တီးပြလိုက်သေးတယ်...”

တကယ်ပင် မလေးခမအသံထည့် ဆည်းလည်း သံလေးလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားချိုချိုသာသာလေး ကြားရ၍ ဒေါက်တာမှာ စိတ်ချမ်းသာသွားလေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် မလေး...ကျွန်တော် ဆေး တွေထက် မလေးတို့ ကိုယ်ကို မလေးတို့ ကုဖို့ မလေးရဲ့စိတ်ကတဝက်လောက် လိုတယ်နော်...”

“ကျေးဇူးတဲ့ ဒေါက်တာ...”

တဘက်မှမလေးခမသည် တယ်လီဖုန်းကိုချ၍ သွားလေသည်။ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းမှာ ချက်ခြင်းလိုပင် စဉ်းစားရင်း ဆေးကျောင်း ညှော်ခဲပွဲတခုတွင် သိခဲ့ရသော နွေယားဆရာ ကိုတေဇကို ထိတိရ၏။ ထိုသို့သည် နွေယား တီးဆတ်ရုံမက သိချင်းလည်း စပ်တတ်၏။ ယခုတလော မြန်မာ ဇာတ်ထား များ၏ နောက်ခံသိချင်းများ၊ တီးလုံးများကို သူသွင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် နွေလယ်တက်တွင် စန္ဒယားဆရာကိုတေဇထံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုတေဇကလည်း သူသွားရမည့် သူမှာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ မသေပြုဆိုတော့လည်း အတော်ပင် ဝမ်းသာ အားရနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန်ကို ထက်ခံလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် သူ့အားနှင့်ပင် မလေးခမတို့အိမ်သို့ ကိုတေဇအား လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။ သူကမူ အရေးကြီးသောလူနာတယောက်ရှိ၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ကိုတေဇကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဆီးကြိုလက်ခံ၏။ ကိုတေဇသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်ကြီးကို အသာအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ညွှန်ခန်းရှိ ဆိုဖာများသည် မြေထုတ်စီမံစိမ်းစိမ်းအောက်ခံတွင် စကားဝါပန်းလို ရွှေထုတ်ပွင့်ခက်များ ဆက်ကာ ဆက်ကာ နွယ်ယှက်ထားသောအစပြင် ဖုံးအုပ်ထား၏။ အခန်းဆီးဝါပြေပြေမှာ တခါတရံ ရှည်လျားသော တံခါးမကြီးများမှ လွင့်ပါး၍ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေသူများစား အပါးယို၍ စားဖန် ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြူဆွတ်သောကြာပန်းများကို ဖလံပြာဆိုးကြီးကြီး ပက်ပက်တွင် ရေထည့် အရိုးချိုး၍ ရေတွင် မြှောက်ထားသောကြောင့် မျက်စိပယာဒတမျိုး ဖြစ်၍နေလေသည်။ မကြာခင်ပင် သူတွေ့မြင်ရန်လာသော စာရေးဆရာ မသပြေသည် လှေကားမှဆင်းကာ ညွှန်ခန်းသို့ဝင်လာ၏။ လှေအား ထဝက်ကို ညွှန်ခန်းမှလှမ်း၍ မြင်နေရလေသည်။

“သီချင်းရေးဆရာ ကိုတေဇဆိုတာပေါ့ ဟုတ်လား...”

မလေးခမသည် သူ့အသံစူးစူးလေးနှင့်မေးကာ လှေကားမှ နုလျှောက်လာရင်း ကိုတေဇနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းက ကိုတေဇအကြောင်း ပြောထားပြီးသားပါ။ မလေး ကိုတေဇ ဆီက အကူအညီလိုချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့် သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... စာရေးဆရာ မသပြေဆိုတာ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ။ အခုတွေ့ကြရတာကို မလေးခမကနေခဲ့တဲ့ အသိအမှတ်ပြုပါ။ ကိုတေဇဘေးက ထိုင်နေသူက... ကျေးဇူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဒေါ်မြရွှေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဆီက ဘာအကူအညီ လိုချင်လို့...”

မလေးခမသည် ခေတ္တခဏမျှ စဉ်းစားရင်း ဆိုဖာပေါ်မှ အသာ ထလိုက်၏။ ဆိုဖာနောက်ပက်တွင် အသာ ခေ့ကံတို့ ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း တစုံတခုကို စဉ်းစားနေပုံ ခေ့ကံတို့ ကိုတေဇအဖို့တွင် ဤမျှ စားသွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်၏ ပထမလုံးထဲမှ ထွက်၍လာသော အင်အား ကြီးလှသည် စားလုံးများ၊ စကားလုံးများပိုင်ရှင်ကိုကြည့်ရင်း စန့်နုအား မမျှသလို မတန်သလို အံ့ဩနေလေသည်။

“မလေးကို သီချင်းတပုဒ် စပ်ပေးခေချင်လို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ စပ်ပေးပါမယ်၊ ဒေါ်လေးခမ လိုချင်တဲ့ စာသားတွေပါ ပေးပါလေ...”

“မလေးခမတဲ့ ခေါ်ပါ” သူသည် အတေးနှင့် မြုပ်နေသလို ခေတ္တခဏမျှ တွေ့စဉ်းစားရင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ ပြောပြနေ၏။

“သီချင်းရှဲ့ စာသားအ စီလိုဖြစ်စေချင်တယ် ကိုတေဇရယ်၊ အဝေးစကြာဝဠာ လေဟာပြင်မှာ လမင်းကြီး သာသနာလာတာကို အမြဲတမ်းကြည့်နူးပြီးကြည့်နေတဲ့ လူသားတေးယောက် ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ သူဟာ လမင်းကိုငေးမျှော်ရင်း လမင်းရှဲ့ကောက်ပ ကြည့်လင်ပုံ၊ အေးမြချမ်းငြိမ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး လမင်းဆီ ရောက်လိမ့်နိုးနိုး ကြွေးစားလိုက်တာ အခါအခွင့်သင့်ပြီး သူ့အိမ်ထဲသားတဲ့ အချိန်မှာ လမင်းကို သွားနိုင်တဲ့ ယာဉ်တခု ဖြစ်လာပြီး သူဟာ လမင်းဆီကို ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ့ရောက်သွားတော့ လမင်းရှဲ့

မိမာန်ကြီးဟာ အင်မတန်ငြိမ်သက်ပြီး မီးငြိမ်းတဲ့ ရွှံ့မီးခတာင် ကြီးခတဲ့ အတိအကျသားနဲ့တဲ ကမ္ဘာအိုကြီးဘုရား ဖြစ်နေပါရော တဲ့...” သူထင်သလို ဘာမှ သာယာကြည်နူးစရာမရှိဘူးပေါ့လေ”

မလေးသည် ဆိုဖာပေါ်လက်ထောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပင် သူ့ စကားကို သူ့ စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီ စကားရိုပုံပြင်လိုတဲပေါ့၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကြားဘူးနဲ့တဲ မိန်းကလေးဘယောက်ဟာ...”

လှေကားထိပ်တွင် သယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေသော ကိုဝင်းမောင်သည် အောက်ထပ်ညွှန်ခန်းတွင် မလေး ပြောနေသော စူးရှစကားသံကို ကြားလိုက်၏။ အထူးသဖြင့် တစ်မိန်းတော်ကျိုးတယောက်အား ‘အချစ်’ စကားလုံးများ ပါသော အကြောင်းပြောနေ၍ သူ့ စိတ်ထဲတွင် တမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လှေကားဘဝက်တိုင်အောင် ဆင်းသက်၏။ သို့သော် သူ့ လှမ်းကြည့်စဉ်တွင် ညွှန်ခန်းထဲဝယ် သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ မလေးမေဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော သူ့ မသိသည့် ယောက်ျားတယောက်နှင့် ဒေါ်မြရွှေကို မြင်လိုက်၏။ မလေးမေသည် ယောက်ျားတယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေခြင်းမဟုတ်ဟု သိရကာ၊ အပေါ် ပြန်ထက်သွား ပြန်သည်။ မလေးမေကမူ သူ့ စကားကို ဆက်ပြောမြဲ ပြော၏။

“အချစ်ဆိုတဲ့ကမ္ဘာဟာဖြင့် အင်မတန် သာယာကြည်နူးလို့ အချစ်ပန်းပွင့်များဟာ မေတ္တာရေယာဉ် ဝန်ချိဆန်ချိ မျောလို့၊ ငှက်လေးမျှ တောင် အချစ်ကမ္ဘာမှာဖြင့် မေတ္တာသူ့ကို တေး လုပ်ပြီး ဆိုကြဘယ်လို ကြားဘူးနဲ့တဲ အဲဒီ ချစ်ကမ္ဘာဆီ ရောက်အောင် မိန်းကလေးမှာ ကြိုးစားလိုက်ရတာ”

မလေးသည် မိနေရာတွင် ခေါင်းလေးကိုမော့ကာ ပပ်ငေး ငေးနှင့် လက်ဖက်များပါ၊ ပါလာဏာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ရောက်သွားတဲ့ တနေကျတော့ အင်မတန် သွေ့ခြောက် တိတ်ဆိတ်ပြီး ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ပူပူနွေးနွေး အနွှေ့အရိန်တွေ အားလုံးသေနေတဲ့ မီးတောင်ဟောင်းကြီးတွေသာ ရှိနေတဲ့ကမ္ဘာ ဖြစ်ရောတဲ့”

သူသည် စကားကို ဤနေရာတွင် ဖြတ်လိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက် ကို ပိုက်လိုက်၏။

“ဘယ်နှဲ့လဲ အကိုတေဇ၊ မလေးမေစကားလုံးတွေဟာ စာဆို တွေအနေနဲ့တော့ ကြမ်းကောင်းကြမ်းနေမလား”

ကိုတေဇသည် ကြည်လင်သော မလေးမျက်လုံးများကို ကြည့် ရင်း စိတ်ထဲတွင်တော့ အတော်မကောင်းဖြစ်၍ သွားလေသည်။ အကြောင်းသိသူ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မှု သက်ပြင်းရွှေလိုက်၏။

“ဒါတော့ မလေးမေပြောလိုက်တာဟာ အကြမ်းဖျင်း သဘောကိုး၊ ကျနော်တို့က ကျနော်တို့အတတ်ပညာနဲ့ ကျနော် တို့ နိုင်တဲ့စကားလုံးနဲ့ သိချင်းကိုတော့ ခြယ်လှယ်သွားမှာပေါ့”

မလေးမေသည် သူ့လက်စွာ ဆိုဖာပေါ်ပြင်ထိုင်ရင်း -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်... အနုပညာဆင်းချင်း တူကြပေမင် ဘာသာရပ်ချင်းက မတူကြဘူး ဆရာရဲ့၊ ဂီတ သက်ဏ စကားလုံးကို မလေးရဲ့ စာရေးဆရာ စကားလုံးတွေက မလွမ်းမိုးချင်ဘူး ဆရာကိုတေဇ၊ မြန်မာပီပီ တီးလုံးနဲ့သာ အသံထွင်းပြီး သီးချင်းကို ရေးခဲ့ပါဆရာရယ်၊ မလေးကို အဲဒီ သိချင်းတက်ပေး မလေးကိုယ်တိုင် စီးမယ်၊ ဆရာ့ကို မလေးဘယ် လို ကတော့ရမလဲ...”

ဆရာ ကိုတေဇသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ကျနော်လဲ စာဖတ်သူပါဘဲ၊ ကျနော်မြတ်နိုးတဲ့ စာပေရှင်နဲ့ ခုလိုတွေ့ရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုဘဲ ကျနော့်မှာ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်ပါဘူး မလေးမေရယ်...၊ ကျနော်တို့အနုပညာသမားတွေဟာ ကိုယ်ခံစားချင်တာကို ခံစားချလို ကိုယ်မြတ်နိုးတာတခုကို ပူးဇော်ပသရရင်ဖြင့် တာအခကြေးငွေကိုပု ပမက်မောတူးဆိုတာ မလေးမေဟာ အနုပညာရှင် တယောက်အနေနဲ့ သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆောရီးဘဲဆရာ မလေးကို အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ မလေးလေ ဆရာ့ပညာကို အစစား တန်ဖိုးမြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်...”

သူသည် ဒေါ်မြရွှေဘက်သို့ လှည့်မေးရင်း မြောလိုက်၏။ ဒေါ်မြရွှေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မလေးက လေးစားပါတယ်၊ ဒီနေ့တောင် ဆရာ့ကို မလေးကိုယ်တိုင် ဆရာ့အိမ်ကို လာဆင့်တာပေါ့...”

အပေါ်တွင် ပြေးညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်နေသော ကိုဝင်းမောင်သည် မလေးမေပြောနေသော ထိုစကားသံကို ကြားပြန်တော့လည်း မျက်လုံးကြီးပြူးစား လည်ပင်း ကြောကြီးများ ထောင်လာ၏။

“ခုကလော ဒေါက်တာက အပြင်မထွက်နဲ့အုံးဆိုလို့ ဆရာကိုတေ့ကို ယခုလိုပင့်ခေါ်တာ မလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ...”

ကိုတေ့သည် မလေးမေ၏ စကားလုံးများအတွက် ကျေနပ်၍ သွား၏။

“ကိစ္စခံရပါဘူး မလေးမေ၊ ကျနော် စိတ်ကြိုက် လက်ကြိုက် သိချင်းကို အချိန်ယူစပ်ပါရစေ၊ တယ်တော့ ပြီးသော်လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြီးတဲ့အချိန်ကျရင် ဒေါက်တာအောင်ဝင်းကနေ တဆင့် မလေးမေဆို ကျိန်ပြီး ကျနော်လာခဲ့မယ်...”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာဘဲဆရာ၊ ကဲ... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဆရာနဲ့ မလေးတို့ တခုခုစားကြရအောင် စီစဉ်ပါအုံး၊ ပြီးတော့ မလေးတို့ဒီရိုင်တာနဲ့ ပြန်ပို့ပါမယ်နော်...”

ထိုနေ့က ဆရာကိုတေ့ပြန်မှပင် ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့အခန်းရှိရာသို့ သူဝင်သွားတော့သည်။

(ဂ)

တူမကြီး မလေး...

ကြီးကြီးညွန့် စာရေးလိုက်ပါတယ်၊ ထူးလဲထူးဆန်းဝမ်းသာစရာလဲ ကောင်းလို့ အကြောင်းကြားခြင်းဘဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တူမကြီးရဲ့ မွေးနေ့တုန်းက ကြီးကြီးညွန့်ပြောတဲ့ စိန်လက်စောက်ဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ပြန်ရတယ်၊ ကြီးကြီးကိုးကွယ်တဲ့ ရွှေဘိုက ဆရာတော်ဘုရားက ဆေးပေးလိုက်တယ်ဆိုပြီး လူတယောက်စက္ကူတူးရှည်ကိုး လာပေးတယ်၊ ချက်ခြင်းဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ကြီးကြီးမှာလဲ ဘာမှမမေးမိဘူး၊ နောက်ပွင့်ကြည့်တော့ ကြီးကြီးရဲ့စိန်လက်စောက် ပြန်နေတယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ပြန်ရပြီမို့ ကြီးကြီးလဲ တယ်သူ့ မှမပြောဘူး၊ အရှည်အရှည်လဲ မဖြစ်ချင်ဘူး။

တူမကြီးအတွက်သာ ဝမ်းသာစရာ ဆောင်းတယ်၊
ကြီးကြီးညွန့် နောက်တခေါက် ရန်ကုန် လာဖြစ်ရင်
စိန်ဘာဘူကြီးဆီမှာ ကြိုက်တဲ့စိန်လုံးခလေးတွေ ရွေးပြီး
တူမကြီးသက်ကောက်လုပ်ကြရအောင်။

ကိုကျော်ခေါင်းနဲ့ တွေ့ရင်လဲ တူမကြီးလက်အောက်
လုပ်မိအကြောင်း ပြောလိုက်မယ်။

တူမကြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ။

ကြီးကြီးညွန့်။

မလေးခမမှာ စာဆုံးသောအခါမှ ဟင်းချိုနိုင်တော့သည်။
သူ့အဖေသည် သူ့ထံတွင် ပေးသွားသော ကတိအတိုင်း ယခုလို
ဆောင်ရွက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့အလွန်ပင် ကျေနပ်၍သွား၏။
အဖေလုပ်သူ၏ အပြစ်အတွက် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲမှုမှာ မခပြ
ပျောက်နိုင်သော်လည်း ယခုလောက်ဖြစ်လာသည်ကိုပင် သူသည်
ကျေနပ်ရပေတော့မည်။

သူတို့ တခေတ်သည် အမှန်တော့ ဇောက်ထိုး မိုးမျှော်လို
ခေတ်ကြီးအလုံး ပျက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူတေးသင်မိ၏။
ဘယ်သူက ဘယ်လိုများစ၍ ဤခါးပြတိုက်၍ရသော ပိုက်ဆံနှင့်
နိုင်ငံကိုထူထောင်ရမည်ဟူသောအတေးအခေါ်သည် လူအတော်
များများခေါင်းသို့ ဘယ်လိုဝင်လာပါသနည်း။

စီးပွားရေးစံနှစ် ကျပ်တည်းမှုကြောင့် လူအတော်များများ
အကျင့်ပျက်ပြားလာကြခြင်းအတွက် ခေတ်ကိုရော စံနှစ်ကိုရော
ပခုံးထမ်း၍ပြင်ရမည့် နိုင်ငံရေးသမားများကိုယ်တိုင်က ဓားပြ
များကို အကာအကွယ် ပေးလာသောအဖြစ်၊ ဓားပြဆန်လာ
သော နယ်ရှင်ပယ်ရှင်ကြီးများအား အကာအကွယ် ပေးလာရ

သောအဖြစ်မျိုးကို ကြုံလာရသည့်အတွက် မလေးခမသည် သူ့
ခေတ်ကို အတော်ပင်ယူကျူးမရဖြစ်မိပေသည်။

စံနှစ်တခုကို ပြောင်းလဲ ထူးထောင်ရာတွင် ပင်ကိုယ်အကျင့်
စာရိတ္တကို မပြောင်းလဲနိုင်သမျှ၊ သန့်ရှင်းခြင်မြတ်သော ထိန်း
သိမ်းမှုကို ဦးဆောင်သူတို့ကိုယ်တိုင် မထိန်းသိမ်းနိုင်သမျှ ကျွန်
ခေတ်သည် ဘယ်သောအခါမှ အမှောင်ထုမှ လွတ်ကင်းနိုင်ပါ
မည်နည်း။

မလေးခမသည် ကြီးကြီးညွန့်ထံမှ စာကို အသားပင် ခေါက်
က ၈ ဝေပဲ့အံ့ဆွဲထံသို့ တည့်လိုက်၏။ သူ့ဖေဖေကိုသာ သူဘတ်နိုင်
သလောက် အင်အားခလေးနှင့် အသာ ဆွဲခေါ်ရမည် ဖြစ်လေ
သည်။ သူသည် တစ်မိမိမိ တွေးခင်း မြတ်စွာတုရားသခင်၏
ဂေံလာ တရားကို သတိရမိ၏။ ဘုရားသခင်သည် မင်္ဂလာတရားကို
ဟောရာတွင် ပါပမကောင်းမှုမှ၊ အာရတီ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း
သည်၎င်း၊ ဝိသုတီ အထူးသဖြင့် ရှောင်ကြဉ် ခြင်းသည်၎င်း
ဂေံလာမည်၏ ဟူ၍ ဝိသေသပုဒ်ကို တည့်ဟော၏။ ငယ်စဉ်ကမူ
“ဝိရတီ အထူးသဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ခြင်း” ဆိုသောပုဒ်မှာ ပိုများ
နေသေး ဟု သံသယဖြစ်မိသည်။

ဖေဖေ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါမှ ထိုအပုဒ်သည် မပိုပေ။
ဖေဖေ အဖြစ်ကို ကြည့်လျှင် ဖေဖေသည် ရုပ်သမားရုပ်ဝါဒီတို့
၏ အလိုအားဖြင့် မကောင်းမှုကျူးလွန်ဘူးမလို့၊ စားဝတ်နေရေး
အားလုံး ပြည့်စုံ၏။ သို့သော် မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်စဉ်
ဖေဖေသည် နဖူးတွင် ခွေးတွင် တွေ့သောအခါ အထူးသဖြင့်
ဝေးစွာ မခရှောင်ကြဉ်နိုင်သောကြောင့် ပစ်တိုင်းထောင်ရှုပ်ကြီး
မှုန်ပေါ်လျှင် ကြီးရွယ်အာ စုံးစုံးစံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“...အောက်မှ မောင်တေဇ ရောက်နေပြီ”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအသံမှာ သူ့အတွေးကို ရပ်သွားခစေ၏။
“အော်...ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ညှော်ခံသားပါအိုး ဒေါ်
ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မလေး ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး၊ မြန်မြန်ချိုး
ပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အောက်သို့ ဆင်းသွား သွားခြင်း သူသည်
ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ ကမန်းဘတန်းရေချိုးပြီး အင်္ကျီ
လက်စကအပြု၊ လုံချည် ထုံးဆန့်၍ ဆောင်ပြောင်လေးကို ဝတ်
ကာ အောက်သို့ဆင်းလာ၏။ စိတ်သောစ ပျာပါဒတို့ကြောင့်
သာ ပိန်ချုံးနေသော်လည်း ပင်ကိုယ် ဖြူသောအသားနှင့် ငယ်
ရွယ်နုပျိုသေးသော မလေးမေဟန်ပန်များသည် သူ၏ ရိုးသား
သော အပြင်အဆင်ထဲမှာ ပေါ်လွင်၍ လှပနေလေသည်။ သူ
လှေကားပေါ်သို့ ဆင်းအလာတွင် အခန်းဝတွင် မားမားကြီး
ရပ်ကာ စူးစိုက် ကြည့်နေသော ကိုဝင်းမောင်ကို မလေးမေ
မတော့ပေ။

“အော်...ကိုတေဇ ချောက်နေမှကိုး၊ ကဲ...စန္ဒယားခန်းထဲ
တခါထဲကြပါ၊ သီချင်းကတော့ ပြီးပြီနော်”

ကိုတေဇသည် သူ့ကို မတ်တတ်ရပ်ကာ ဆီးကြို၏။

“ပြီးပါပြီ မအေးမေ...သီချင်းသားကိုရော တီးကွက်ကိုပါ
မသေးမေ ကြိုက်မကြိုက် မသိရတာ...”

“လာပါလေ...တီးပြပါအိုး၊ မလေး ထိတ်ရအော် တာနဲ့
ဖမ်းသူထားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စန္ဒယားခန်းထဲသို့ဝင်သွားချိန်တွင် ခိုင်း...
ခိုင်းနှင့် အပေါ်ထပ်မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဆင်းလာသော
ကိုဝင်းမောင်ကို ညှော်ခန်းဘွဲ့ ကျန်ရစ်သော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက

တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ညှော်ခန်းစသို့ အထာပြေးထွက်
လာကာ သူ့ကို ပြုံးပြီးရှင်ရှင်ကြို၏။

“အော်...မောင်ဝင်းမောင် စီနေ့ မောင်တေဇ မလေး စပ်
ခိုင်းတဲ့ သီချင်းအသစ် စပ်လာတယ်၊လာလေကွယ်...နားထောင်
ရအောင်...”

ကိုဝင်းမောင်သည် လှေကားဝမှ စန္ဒယားခန်းသို့ တချက်
မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်၏။

“နားမထောင်ချင်ပါဘူး...ကျနော် အပြင်ထွက်မလို ဆင်း
လာတာ၊ ညစာလဲ စောင့်မနေနဲ့၊ ကျနော် သူငယ်ချင်းကို
ကျနော် တမင်းကျေးမလို...ထူးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ ကိုတေဇအား သက်ပြင်းလေး ချကာ
နောက်မှ ကြည့်ရင်း ကျန် ရစ်တော့သည်။ မလေးမေတို့ မှီရာ
စန္ဒယားခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ကိုတေဇသည် စန္ဒယားကို
အသံမေး၍ နေလေသည်။

ကိုတေဇသည် သီချင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဆို၍ ညက်ညော
စွာ တီးပြ၏။ စန္ဒယားသံသည်ပြိမ်ညောင်း၍ မြန်မာဆန်ဆန်
ပြေပြေပြစ်ပြစ် ထွက်လာသောအခါ မလေးမေ၏ မျက်လုံးများ
သည် တောက်ပလာကြလေသည်။

“နှစ် လ တာရှည် x ခရီးနှင့်ခဲ့ပါသည် x ယုံကြည်
မြော်မှန်း ချစ်ပန်းပွင့်ရာ ဤကမ္ဘာ...ဤကမ္ဘာရောက်
ပြန်တော့လဲ ကံမဲ့သူမှာ...ချစ်သက်ချမ်းခမြို့ ချစ်ဝတ်
မို့ အငွေသော်မှ ရှာ၍မတွေ့နိုင်ပါ x x

ထိုအပိုဒ်ရောက်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ မျက်နှာမအောင်း
ရှာပေ။

“အမှောင် လွှမ်း၍ လာလမ်းကိုပင် မယ်မမြင် X
အို...သခင် သနားရင်ဖြင့် နှလုံးသား တနေရာက နေ
ခြည်ဖြာ...ကြည့်သာ ထွန်းစေချင် X X

မလေးကမူ ခေါင်းခေး တညိတ်ညိတ်လှုပ်ရှင်း သီချင်းဆိုး
သည့်အထိ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သီချင်းဆိုးမှပင်
သူသည် ပင်သက်လေး ဂျူလိုက်သည်။

“သီချင်းက မလေး ထင်တာထက် တီးကွက်ရော အလိုက်
ရော ညက်ညောတယ် နော်... မလေးလိုချင်တဲ့ ကမ္ဘာသေ ဆိုတဲ့
စကားလုံးတွေ မပါဘူးနော်၊ အေးလေ... မီးငြိမ်းတောင်တွေနဲ့
ပြည့်နေတဲ့ ထက်ရှိဆိုလို့ မနေနိုင်တဲ့ ကမ္ဘာသေကြီး ဆိုတာ
တွေ လောဇာဝတ်ပညာ စကားလုံးဘဲနော်... ဘယ်လာစကား
လုံး ဆန်းမလဲ...”

ကိုတေလသည် စန္ဒယား အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“မပိတ်နဲ့အေးလေ ဆရာ... မလေး ဒီသီချင်းကို ကြိုက်တယ်၊
ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဆရာ တခြားကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် ပထမပိုဒ်ကို
ဒီနေ့ဘဲ မလေးကို တက်ပေးသွားပါယ်”

“ကျနော် အားပါတယ်...”

“မလေးတို့အိမ်မှာ လူလဲ နဲ့တယ်... နေ့လယ်စာရော ညစာ
ရော ဆရာ ဒီမှာ စားနို့ တာဘဲ၊ ဒါနဲ့ အဆင်ပြေရင် မလေး
ယေးကျားနဲ့ ဆရာကို မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်...”

“ကျနော်လဲ မိတ်ဆက်ပြစ်ချင်ပါတယ် ဗျာ...”

မလေးသည် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဘက် လှည့်လိုက်ကာ ပါးပေါ်
တမည် ကြံကာ ရှိသေးသည်။

“မောင်ဝင်းမောင် မရှိဘူး မလေး... ခုနတ် အပြင်ထွက်သွား
တယ်...” ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်၏

“အော်... မလေးက အပေါ်မှာ ရှိတယ်ထင်လို့၊ တနေနေ
တွေ ဆုံကြပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာ တွေသွားတာပေါ့၊ သူ
ကောင်းကောင်း နေမအောင်းလို့သာ အရင်က သူ့လဲ စန္ဒယား
ဝါသနာ ပါပါတယ်”

ထိုနေ့မှာ မလေးမေသည် တနေ့လည် တနေ့လုံးသီချင်း
တက်နေ၏။ ညနေစာကိုမူ ကိုတေလက မအားလပ်ခို၍ မကျွေး
ရပေ၊ ခပ်စောစောပင် ပြန်၍ ပို့လိုက်ရလေသည်။ တပတ်အ
တွင်းမှာ လိုလိုပင် မလေးသည် သူ၏ သူ့ဖာသာ နာမည်ပေး
ထားသော ကမ္ဘာသေ သီချင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး တီးတတ်
၍သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်ဆိုကာ တီးနေလေသည်။
ကိုဝင်းမောင်ကမူ မလေးမေက ထိုသီချင်းကို စုတီးပြီဆိုလျှင်
အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ အမြင်ကိုထွက်သွား၏။ ကိုတေ
နှင့်လည်း မျက်နှာချင်းကိုဆိုင်ပေးဘို့ အခွင့်မသာခဲ့ပေ။

တန်ဆောင်မုန်း လဆန်းစတွင်မူ မလေး ထမင်းစားနေစဉ်
ကိုဝင်းမောင် ဝင်လာ၏။

“ကဲ... ကိုကို... မလေးနဲ့အတူတူ ထမင်း ဝင်စားလား...”

“မစားချင်သေးပါဘူး၊ မနေ့က ဒေါက်တာအောင်ဝင်းက
ဖိတ်စာပေးလိုက်တယ်၊ မလေးအိပ်ရာပေါ် ထားခဲ့တယ်၊ နက်
ဖန်ည သူ့ မေးခွန်း သူတို့အင်းယားအိမ်မှာ လုပ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ
လာပါတဲ့...”

မလေးသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခုတလော စန္ဒယားဆီ စိတ်ဆုတ်နေတယ်ဆို
နေကောင်း နေတာနဲ့ ဒေါက်တာအောင်ဝင်း ဆီတက်ဖို့
မဆက်မိဘူး၊ သွားကြတာပေါ့... သူ့ မေးခွန်းလက်ဆောင် ကိုကို
တာပေးချင်လဲ...”

မောင်ဝင်းမောင်သည် သူ့ကိုမကြည့်၊ နံရံကြီးကိုသာ ကြည့်ရင်းမှ

“ခင်ဗျားဖာသာ ခင်ဗျား ပေးချင်တာပေး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒေါက်တာ ကို ဝဲကျုပ်မကုသူး၊ နက်ဖန်လဲကြည့်သာ ပြောလိုက် ကျုပ်မလိုက်ချင်ဘူး...” အေးတိအေးစက်ပင်ပြောတာ အခန်း ပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

မလေး မသည် စားလက်စ ထမင်းပန်းစာနံ့ကိုပင် ခွဲပစ်လိုက် ချင်လေသည်။

( )

ဒေါက်တာအောင်ဝင်း မှူး မှူးမှာ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့် ကျော် ထရက်နေ... သူ့မှူးနဲ့ကို ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ကျွန်းခြံ : ဘက်လည်း ရင်းချင်း နှီးနှီး မိတ်ဆွေစုကိုမိတ် နှီး ကျွေးခြင်းဖြစ်၏။သူဝါသနာ ပါသည်အတိုင်း ကို ဇာနည်မိ မှာ ပါဝင် လေသည်။ နဲ့နဲ့ကျကျနှင့် နှီး သောမှူး ခလေးဖြစ်လေ သည်။ ညဉ့်စာ စားပွဲ : ဘက်တစ် နှစ်ခင်း ကျင်း၍ ကျွေး၏။ ဘရက် ဝါး မှာ ခြံထဲတွင် ဝင်းဝင်းပပ သာလျှင် ဖုမ်းလှမ်းရှိ အင်းလျှားကန် ခေပြင်မှု ပြော ပြော နည်း ဆောင်ဦး၏ ရှေ့ ခြေ

နှင်းမှန်းများကိုသယ်ယူလာ၍ လေ၏အတွေးမှာ အေးမြမြ ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ထိုမှူးခန့်ပွဲသို့ ကိုကျော်ခိုင်မှာ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ်ထောက်ထား ၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းများ ပိတ်ခေါ်ရာသို့ သွား ခဲ့၏။ လူထူထူ များများနှင့် ဇာတော့အကြံ နည်းလှမ်းသော ကြောင့်မိတ်ဆွေများနှင့်ပင်အဆက်ပြတ်သလို သူ့မှာဖြစ်နေလေ သည်။

မိတ်ဆွေဟောင်း ဆွေဟောင်းများ အတော်များများ ပြန်တွေ့ ရ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြည်ကြည်လင်လင် ပျော်ပျော် ရှင်ရှင် ဖြစ်၍လာ၏။ ထမင်းစားနေဆဲတွင် သူငယ်ချင်းများထဲမှ အဆို ဝါသနာပါ အတီး ဝါသနာ ပါ သူများ ပါ တယောက်ပြီး စယောက်ဆိုကြ၊ တီးကြ၏။ ဟန်ကျ ပန်ကျတော့မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့် အချင်းချင်းဖြစ်၍ ဤဖရိုဖရဲ မသိုမသိပ် ပွဲလေးစပင် ပျော်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ထမင်းပွဲ သိမ်းပြီး ချိန်တွင်မူ တီးခိုင်းဆီမှ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းအသံ ကြား သ၏။

“ယခု ဆိုမိသကတော့ ကျနော်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ကိုကျော်ခိုင်ပါ ခင်ဗျား...၊ ကဲ ကိုကျော်ခိုင်ကြပါ...”

ကိုကျော်ခိုင်မှာ မနေသာတော့ပေ။ သူသည် အနုပညာကို ဖြတ်နိုး၍ စာပေကို ဝါသနာကြီးခဲ့သော်လည်း သီချင်းများကို စပျင်းပြေ ညည်းဘတ်သည်ကလဲ့၍ ဟန်ကျ ပန်ကျ မဆိုဘတ် ပေ။ သို့သော် လူစိမ်းပါသည်ပုံ မဟုတ်သောကြောင့် တီးခိုင်း ရှိရာသို့ သူထလာ၏။ ပရိသတ်က သဘောကျစွာနှင့် သူ့ကို လက်ခုပ်ခိုင်းတီးကြ၏။

သူသည် ပါးစပ်ထဲရှိရာကို ဟစ်ဆိုလိုက်၏။

x လယ်သောသူ ကပိုကရိုပါ။ ရုပ်ချောသူ မဖြူမညိုပါ။
ဗူးဝင် ဆောက်မှာ တေးချိုဖွဲ့ကာ... လယ်တောထဲမှာ
ယာတော ထဲမှာ... အပျင်းပြဲဘယ် ကောင်းလိုက်ပါဘိ
ရုပ်ချောသူ ကညာမေရယ်... ဗာလာလေ လိုက်ခဲ့တော့
အညာမြို့ မောင်တို့နေတဲ့ တော...ရွာ...x

ဝေါ...ကနဲ ရယ်လိုက်သော အသံများနှင့်အတူ သူ့ကိုဝိုင်း
လက်ခုပ်တီး၏။ ကိုအောင်ဝင်းအမှု ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေ
တော့သည်။ “အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သီချင်းဘဲဗျာ” ဟု သူ့ကို
ထပ်မံဩဘာပေးလိုက်၏။ သူသည် တီးဝိုင်းနှင့် မနီးမဝေး စားပွဲ
တခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ စားပွဲတွင်တော့ သူ့သိသူများ
မပါပေ။ သို့သော် သူ့ကို ဆီးကြိုကာ လီးမှော်ရည်နှင့်ညှော်၏။
တီးဝိုင်းသိပ္ပံ ဧကိတ်တာအောင်ဝင်း အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ယခု ဆိုပြီး တီးမဲ့ သူကတော့... ကျနော် မိတ်ဆွေရင်း
တယောက်ပါဘိ။ သူ့ အမည်က မလေးမေတ်... သူ့ဆိုမဲ့ သီချင်း
က ‘ကမ္ဘာသေ’ တဲ့ ခင်ဗျာ... ဒီသီချင်းဟာ ဓရဒီယိုတွေ ဘာ
တွေမှာ အသံလွှင့်ဘူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သီချင်းစာသားကို
မလေးကပေးပြီး၊ ဝီးကွက်နဲ့ အသံသွင်း သီချင်းပင်သူကတော့
ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီး စန္ဒယား ကိုတေတေ။ ကဲမလေးမေ
ကြပါ...”

ပရိသတ်သည် တခဲနက် ဩဘာပေးလိုက်၏။ စန္ဒယားရှိရာသို့
ထလာသော မိန်းမငယ်ကို တွေ့ရလျှင် ကိုကျော်ခိုင်သည် ‘ဟင်
ဆနဲ အသံထွက်အောင်ပင် အော်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သူ၏
‘ဟင်’ သံမှာ လက်ခုပ်သံတွင် မြုပ်သွား၍ တော်ပါသေး၏။

မလေးမေဆိုသူမှာ သူ့ဇာလ အတန်ကြာ စောင့်စားမြော်

လင့်၍ ရှာဖွေနေခဲ့သော မပိုးဘောင်တဲလေးပါတစား။ မပိုး
တောင်တဲလေးသည် ထိုညဉ့်တွင်လည်း သာ၍ပင် ပိုးကောင်
လေးနှင့်တူ၏။ ပြုသွတ်နေသော အောက်ခံတွင် အနက်လုံးလေး
များ ကျကျပြောက်ထားသော လုံချည်ကို ဝတ်ထား၍ အပေါ်
တွင်မူ စိန်ကတ္တီ ပါအနက် အင်္ကျီကိုဝတ်ထား၏။ သူ့ကိုယ်တွင်
အနက်နှင့်အဖြူမှလွဲ၍ ဘာအရောင်မှ မရှိပေ။ ဘယ်ဘက်ရင်ပတ်
ပေါ်တွင်မူ ပူးငုံကစာ နှင်းဆီအဖြူတပွင့် တွေ့ရ၏။ စန္ဒယားဘက်
ထိုင်၍ အသံစမ်းနေစဉ် မလေးမေ၏မျက်နှာကို မီးရောင်အောက်
ဝယ် သူလှမ်း၍မြင်နေရ၏။ ပတ်ကိုယ်ဖြူသည်ဘက် စိန်ကတ္တီ ပါ
အနက်က အရောင် ဟပ်ထားသောကြောင့် သူ့မြင်စားသော
ဏဉ်တိဖြူဖြူမှာ လှပစွာ ပေါ်လွင်နေရုံမက မျက်နှာသွယ်သေး
မှာ ဝင်းပနေတော့သည်။

ကိုကျော်ခိုင် ရင်များသည် စန္ဒယားသံနှင့်အတူ မြူးကြ၍
ရန်လာသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ချစ်သောသူကို တွေ့ရလေပြီ။
ကာလအတန်ကြာ မြော်လင် ရှာဖွေခဲ့ရသော ချစ်သူကို လစာခံ
နှုန်းမြေ၍ ဂီတသံဖြိုးဖြိုးခေသော ညဉ့်ဦးတွင် တွေ့ရပြန်တော့
လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုင်းချား
ကြွလာသည်။ ချစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရင်ဖိုသည့် ဤလို
အချိန် လှိုင်းမျိုးသည် သူ့အရွယ်မထက်သည်မှအစ ကသက်တာ
တွင် ယခုအချိန် ပထမဆုံး လှုပ်ရှားထကြွလာခြင်းဖြစ်၏။
ကိုတေတေ အသံသာ၍ နူးညံ့သောစည်းကို အနားတွင် တီးခတ်
၍ ပေး၏။

မလေးမေ အသံမှာ ငြိမ်သက်၍ အေးချမ်းစွာ ပေါ်လာ
သောအခါ ကိုကျော်ခိုင်သည် အသက်ပင် ဂျုံရမှန်း မသိသလို
ငြိမ်ငြက်နေမိ၏။ အမှန်တော့ မလေးမေ အသံသည် ထိုမျှ

ကောင်းလှသည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်... ကိုကျော်ခိုင်အဘို့ ချစ်သူ အသံသာတည်း။ သိချင်းသားအရာ၊ တီးလုံး တီးကွက်သံရောမှာ ပရိသတ်ကို လှမ်းမိုးလာ၏။

“ကျနော်ထင်နေတာက သူ့စာသာရေးတတ်တယ်လို့ ထင်တာ... ဒီလို အဆိုနဲ့အတီး နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး...”

ကိုကျော်ခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သူက ဘေးမှ မိတ်ဆွေအား ပြောလိုက်၏။

“စာရေးဆရာတယောက်လုံးပေးတဲ့ စကားလုံးကို ကိုတော့ အသက်သွင်းလိုက်တဲ့ နောက်မှဗျာ... မကောင်းဘဲ နေတော့မလား...”

ဘေးမှ မိတ်ဆွေက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အမွှာခေမာဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြောနားလိုက်ရင် ဒီသိချင်းဟာ အပြစ်ဆိုရောတကွက်မှ မရှိဘူးဗျာ...”

အနားက လူများသည် သိချင်းကို ဝေဖန်ကြရင်း သိချင်း ဆွဲဆောင်ရာသို့ မြောပါလိုက်သွားကြ၏။

“ဆို... သခင် သနားရင်ဖြင့်...”

ဆိုသော အပိုဒ်တွင်မှ မလေးမေ အသံသည် အနည်းငယ် တုန်သွား၏။ ကိုကျော်ခိုင် ရင်ထဲတွင် မူ ဆိုသွားကာ တံတွေးကို မနဲမျိုချမိပေတော့သည်။

မလေးမေသိချင်းသည် ပြီး၍သွားပေပြီ။ လက်ခုပ်သံသည် တခဲနက်ပေါ်လာ၏။ နောက်တယောက် သိဆိုရန် ထလာ၏။ ကိုကျော်ခိုင်အဘို့ နောက်တယောက်ကိုရော့ တီးဝိုင်းကိုရော့ ပရိသတ်ကိုရော့ အားလုံး မေ့သွား၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မလေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မလေးမေသည် တီးဝိုင်းနားတွင် မိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော မိန်းမငယ် တယောက်နှင့်

စေတူထိုင် စအားပြောကာ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ခုံတန်းလျားတခုဆိုသို့ ထလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခုံတန်းလျားတွင် မည်သူမှ ရှိပေ။ ခုံတန်းခနက်တွင်မူ တင်းနစ်ကုတ်ကို အာရုံစားသော သံဇောများကို နှယ်ယှက်၍ တစ်နေသော တိုက်ပန်း အပြုများ ထည့် ပြီးပြီးဝေစော ပွင့်နေ၏။

ကိုကျော်ခိုင်သည် ကြာရှည်ဟန်မလုပ်နိုင်၊ မလေးမေမှီရာသို့ ထလာ၏။

“ကျနော်ကို ဒီခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ...”
“အော်...”

မလေးမေသည် သူ့ကို မော်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။
“ထိုင်နိုင်ပါတယ်... ရာသီဥတုအ အေးပေမည် မလေးမှာ ရောဂါ အခံရှိနေတော့ အဲဒီလို လူထူထူကြပ်ကြပ်ထဲမှာ ကြာကြာထိုင်နေရင် အသက်ရှူတာမဝဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီခန့်ရုထလာတာပါ...”

မလေးမေသည် သူ့အသံ စူးရှလေးနှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖွင့်သူ့ကို ပြန်ပြောနေ၏။ သူ့နားထဲတွင်တော့ စကော့ဈေးစာအုပ် ခိုင်တွင် ရှောင်တခင်တွေ့ရစဉ် ကြားလိုက်ရသော အသံစူးစူးလေးကို ပြန်၍ ကြားယောင်လာ၏။

“မလေးမေ သိချင်းအတော့ ကျနော် စိတ်ကို သိပ်လှုပ်ရှားစေတာတဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

သူသည် ခပ်ခွာခွာထိုင်ရင်းမှ...
“အနားက လူတွေကလဲ အတော်ကြိုက်တယ်၊ တမ္မာခေမာဆိုတဲ့ နာမည်သာပြောင်းလိုက်ရင် အပြစ်ဆိုရောခိုင်းလို့အတော် ပြောကြာတယ်...”

သူသည် မျက်လုံးများကိုမလေးမမမျက်နှာမှမခွာဘဲပြော၏။
“ဟုတ်ပါရဲ့ခန့်... ဒီစကားလုံးက လောကဓာတ်ပညာ ဆန်
လိုက်တာ၊ ကျမ ပေးတဲ့ နံမယ်ကြီးပါ...ဟုတ်ပါတယ်လေ...
ဒီနံမယ်ကို မသုံးတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီကနံမယ်က....”

“ကျော်ခိုင်ပါ....”

မလေးမသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုကျော်ခိုင်... ခန့် လာ သိချင်းဆိုတာနော်....”

“ဟုတ် ပါ တယ် ဝင် ဗျာ... အဆိုက ကောင်း လွန်း တော့
ပရိသတ်တော့ ခုနတခဏ အတော်နားဆင်းခဲ့သွားမယ်”

ကိုကျော်ခိုင်သည် သူ့ ဟာသူ့ ရယ်မောလိုက်၏။ တကယ်
ဆိုတော့လည်း စိတ်ထဲတွင် ထိုညဉ့်ဦးမှာ ရွှင်ပျိုမြူးကြွရွှီ နေ
လေသည်။

“ဆို... ကိုယ့် မိတ်ဆွေတွေချည်းဘဲဟာ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်”

မလေးမ စကားသံမှာ မိတ်ဆွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို ပြောပြ
နေသလို ဖော်ခွဲလှ၏။

“မလေးမလေ ခန့် ကိုကျော်ခိုင် သိချင်းသံကိုကြားရတော့
စိတ်ထဲမှာ အညာ မြင်ကွင်းလေးကို ကျက်ခနဲ ပေါ်လာတာဘဲ၊
အညာဟာ သွေ့ ခြောက်ပေမင် တယ်ပြီး သာယာတယ်နော်....”

သူ့အညာကို မလေးမက ချီးမွမ်းဆောပနာ ပြုပြန်တော့
လည်း သူ့ မျက်နှာသည် ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ရွှန်းရွှန်းစိုနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဝင်ဗျာ အထူးသဖြင့် ပဲခောက်ခါးခါးတွေမှာ နှင်းမွန်
ကျစလရောင်ကလဲ ရွှန်းရွှန်းပပ သာတဲ့ အချိန်နဲ့ဆိုတော့ သိပ်
ပီး သာယာတာဘဲ၊ ဒီလိုအချိန်မှာတဲ ကျနော်တို့အညာခေလေ
မှာဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း ချစ်ရေး
ကိစ္စတွေ ကြွယ်တစ်ကြပပါတယ်....”

သူသည် ဘာရယ်မဟုတ် မြူးစနဲ ပြောလိုက်ပြီး ရိုင်းများ
သွားလေသလား ဟူသော အထင်နှင့် မလေးမမျက်နှာကို
စိမ်းကြောင်ကြောင် မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်မိ၏။ မလေးမ
မျက်နှာကမူ သူ့ စကားလုံးအတိုက် ဘာမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိပေ။
ပရိသတ်ကို ကြည့်မိကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... မလေးလဲ အညာကိုကြိုက်တယ်၊ ဘာပြောပြော
အနုပညာ တေးဂီတ စာပေထို့ဆိုတာတွေဟာလဲ ပတ်ဝန်းကျင်
အလှအပ သာယာတာလိုက်ပြီး စိတ်ကူးစိတ်ဆန်းစလဲ ကြွယ်ဝ
တာ ထင်ပါရဲ့ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်...တကယ် တကယ် နှင်လား
ငါလား ကြီးစားပြီဆိုတော့ အညာက ထွက်တဲ့ စာပေသမား
ထို့ ဝိတသမားတို့က ပိုပြီး ပြောင်မြောက်သလိုဘဲ....”

“မလေးမမကလဲ ကျနော်အညာသားမို့ ကျနော် အကြိမ်
လိုက်ပြောပြနဲ့ပါပြီ...ဟဲဟဲ”

သူသည် မျက်နှာပိုး ဆတ်မရသလို ပြောလိုက်၏။
“တ ကယ် ပြော တာ ပါ ကို ကျော် ခိုင်... မလေးမကတော့
သိချင်း တပုဒ် ရလာရင် ဆိုကြည့်၊ စကားလုံးကို အရသာခံ
ကြည့်တတ်တယ်...၊ ကျောင်းတန်းစာလဲ မြန်မာကဗျာ သင်ပြ
စား ဆို၊ အိမ်ထောင်ရင် စကားလုံးကို တလုံးစီ အရသာခံ
တွေးတတ်၊ ငယ်ငယ်က သင်ရတဲ့ ကဗျာတွေကလဲ ‘ပုပ္ပါးနတ်
တောင်’ စာအုပ် မလေးမအသစ်စဲတဲ့ ‘နှမလက်လျှော့ နေလေ
တော့’ တို့ ‘ရှင်သာရခိုင် တန်ဆောင်လော’ တို့ ဆိုတာတွေဟာ
အညာသား ကဗျာတွေချည်း ခေးဘာမို့လား၊ လူ့ဘဝ ဆင်းရဲ
သား လုပ်စား ကိုင်စား ဘဝကို သရုပ်ဖော်တဲ့ ကဗျာဆရာကြီး
ဆိုတဲ့ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာဟာ အညာသားဘဲမို့လား...”
“ဒါကတော့ မလေးမရယ် ... အဲဒီတဖန် ရွှေမြို့တော်

အဖြစ် ဘုရင်တွေ နန်းစိုက်ခဲ့တာက အညာဒေသ များတာကို၊ တယောက်ဆို ... ဆိုသလောက် နန်းတော်ထဲ ဖောက်လှားတဲ့ မမြလေးကျတော့အော အောက်ပြေက ဟင်္သာတသူ မဟုတ်လား မလေးမေ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...မလေး ပြောတာက မြင်ခင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ သဘာဝ သာယာပုံဟာ စာဆိုရဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းကို ပြီးကြွသားဖို့ အညာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြီးရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်လို့ ပြောတာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ဒါတော့လဲ ကျနော် ဝန်ခံပါတယ်” မလေးမေသည် သူ့ မျက်နှာကို ရဲရဲပင် စေ့စေ့လေးကြည့်ကာ ဆက်ပြောပြန်၏။

“ခုခေတ် စာဆိုထဲမှာဆို မြို့မငြိမ်းတို့၊ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်တို့ကို ကြည့်ပါလား၊မလေးဖြင့် သူတို့သေသွားတာကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ သူတို့ သီချင်းလေးတွေ၊ စာသားစကားလုံးတွေဟာ ဘယ်လို ကောင်းမွန်း မသိဘူး၊ အညာဟာ သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတာတဲ၊ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်ရေးတာ ‘ရွှေမင်းဂ’ ထိုတဲ့ သီချင်းလေးများဆိုရင် မိဂွာဟာ မလေး မျက်လုံးထဲမှာ ထင်းခနတာတဲ၊ ရွာသူတွေရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ စလေ့ သနပ်ခါးနဲ့ လေးတွေတောင် ထင်းလာသလိုတဲနော်...”

မလေးမေသည် စည်းစိမ်ရှင်ပီပီ အနုပညာ အရသာကို သူ့အစွမ်းကုန် ခံစားရသမျှ သူ့ယခုလို ပွင့်လာဆွေးနွေးရတော့လည်း စိတ်မှာ ပေါ့ပါး၍လာသည်။ သူ့ ရင်တဲတွင် ကိုကျော်ခိုင်သည် သူ၏ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းကြီးလို ဖြစ်လာလေသည်။ အိမ်တွင် နေစဉ်နှင့်အမျှ ခံစားနေရသော ကိုစိတ္တဇ၏ အရှိန်ဟပ်မှု

ဝေဒနာမှာ တခဏ ဆိုသလို မလေးမေတွင် ပျောက်၍ နေလေသည်။

ကိုကျော်ခိုင်အဖို့တွင်တော့ ဆိုစရာမရှိတော့ပေ။ သူ့အနှစ်နှစ် အလလက တောင်တလာခဲ့သော ညဉ့်ဦးမှာ ဤလို ညဉ့်ဦးသာ တည်း။ တခါက အကြိုင်ကိုပြောခဲ့သလိုပင် သူ့အပေါ်ဘုင်ထိုင် ခေချင်သူက သူ့ ချစ်သူဖြစ်ရမည်။ ယခု သူ့ ချစ်သူက အပေါ်ဘုင် ထိုင်နေပါပေစော။ သာစေချင်သော လမင်းက လပြည့်ကျော် တရက်နေ့မို့ သူတို့ခေါင်းထက်တွင် ရွှန်းရွှင်း ယသာ၍နေလေပြီ။ တိုက်ခေချင်သော လေပြေ လေညှင်းကလည်း သူတို့ခတင်တသလို အညာဆန်သော လေညှင်းများ၊ အေးမြခြောက်သွေ့၍ နှင်းမှန်သယ်စ ဆောင်ဦးလေ မဟုတ်ပါလော။ မိုးဦးလေလို စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်း၍မနေပေ။

မလေးမေကိုယ်မှ သင်းယုံ သောကိုယ်ရန်က သူ့နှလုံးဘားကို ကြည်လင်အေးမြစေလေသည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ပရိသတ်ကို မေ့ကာ သူနှင့် မလေးမေသာ ဤလမင်းအောက်တွင်နှစ်ယောက် တည်းရှိသည်ဟုပင်ထင်သည်။

မလေးမေသည် သူ့ စကားကို ဆက်ပြောနေ၏။ “ခုတလော ခေတ်စားနေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ နေချင်တယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းခရာ မြို့မငြိမ်းခရားတာတဲ၊ အချစ် သီချင်းဆိုလဲ သူ့ရေး ဘာတွေဟာ စကားလုံးသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ သိပ်ထိခရာကိ တာတဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျနော်သိပ်ကြိုက်တာတဲ...”
“အဲဒီ အထဲမှာလေ... နှလုံးဘားအစစ်နဲ့ ချစ်တာတွေကို အမှန်တကယ်...” ဆိုတဲ့ အပုဒ်ကိုမလေးမေတခဏဆိုမိတယ်...
မလေးမေသည် အချစ်အကြောင်းကို ပြောရာ၌လည်း ရဲရဲ

ဝံ့ဝံ့ ပြောပါလားဟု ကိုကျော်ခိုင်အထင်၏။ စင်စစ် မလေးခမသည် အချစ်ရေးရာ၌ ရှက်သွေးဖြာတတ်သော အပျိုတယောက် မဟုတ်သည်ကို ကိုကျော်ခိုင်မသိပေ။

“အဲဒီအပုပ်ကိုဆိုပြီးတိုင်း မလေးတေးတေးခင်းတယ်နဲ့လုံးသားအစစ်နဲ့ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ဟာလေ Sexual Feeling တကော နဲ့ ယှဉ် တဲ့ ကာ မဂုဏ် အချစ်ကို ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မလေးဆင်တယ်...။ နှလုံးသားက လာတယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ဟာ ကရုဏာအချစ်မျိုး ဖြစ်ရမှာဘဲနော်...”

“ဟုတ်ပါဘယ် မလေးခမရယ်...။ အဲဒီကရုဏာဆိုတဲ့မေတ္တာမျိုးကတော့ အမူကင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ တကော ရာဂနဲ့ ယှဉ်တဲ့အချစ်ကတော့ သူ့ပင်ကိုယ်ကိုပူ လှောင်ခြင်း ဆိုတာတစ်ခု ပါသတားကိုး...”

“မလေးဆိုလိုချင်တာက တကောရာဂနဲ့ယှဉ်တဲ့အချစ်က ‘ရုပ်’ ဆန်တာပေါ့။ နှလုံးသားကလာတဲ့ ကရုဏာချစ်ဆိုတာက ‘စိတ်’ ဆန်တာပေါ့နော်။ တို့သေ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်ကရုဏာချစ်က စိတ်ထဲမှာဘဲ အရသာခံပြီး အေးမြငြိမ်အေးသွားတယ်။ Sexual Feeling တကောဆိုတာကတော့ နဖူးခွေး ခွေးခွေး ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် တွေ့လိုက်ရမှ ဆန္ဒက ငြိမ်သွားသယောင်ထင်ရတာမျိုး တကယ်တော့ငြိမ်းအေးခြင်းမဟုတ်ပူလှောင်ခြင်းဘဲမဟုတ်လား...”

ကိုကျော်ခိုင်မှာ ထိုမျှ ပွင့်လင်းသော စကားလုံး များကို မလေးပါးစပ်မှ ကြားရသောအခါ “ဟင်း...” ကနဲ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိ၏။ စင်စစ်မတော့ မလေးခမ၏အိမ်တွင်းခရီးအဖြစ် နေထိုင်ရပုံကိုသာ ကိုကျော်ခိုင် သိရလျှင်တော့ ကိုကျော်ခိုင်သည် မလေးခမ၏ စကားလုံးများကို အံ့ဩမည် မဟုတ်ပေ။

မလေးခမသည် လိုကျော်ခိုင်ရင်ထဲမှဟင်းကနဲသက်ပြင်း ချယ်ကို ကြားရသောအခါ သူ့စကားလုံးများသည် သိပ်များပွင့်လင်းသွားသလားဟု စိုးရိမ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်...သူ့ရင်ထဲတွင် ဆန့်ရှင်းခန့်သည်အ တကြောင်း၊ သူသည် ထိုညဉ့်ဦးတွင် စိတ်အတန်ပေါ့ပါး၍ စကားပြောလိုစောင်းနေလေသည်။

“ရုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မလေးပြောခဲ့တဲ့ အချစ်ကတော့ တယ်တော့မှ လိုက်လို့မဆုံးဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အတောမတတ်နိုင်ဘူးနော်...”

မလေးသည် ခပ်ညည်းညည်းခင်း ပြော၏။

“မလေးဟာ စာရေးဆရာဆိုတော့ စိတ်ကို သိပ်ဦးစားပေးတာဘဲ...”

မလေးပါးစပ်က ထူသည် စာရေးဆရာ ဟူ၍ ဖွင့်ဟပြောဆိုသောအခါ ကိုကျော်ခိုင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလာရပြန်သည်။

“ဒီလိုဆို...တလောက စာအုပ်မေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျားလား...” ဟု မေးလိုက်ချင်လာပြန်လေသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားကမရဲပေ။

“ခါပေမင်လေ...လူတယောက်ဆိုတာ ဖြစ်လာပြီး လူ့ဘဝ ရှိပြည့်စုံမှုဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာစေ့ စိတ်မှာစေ့ ညီညီမျှမျှရှိမှ ညီညီမျှမျှ အစာကျွေးနိုင်မှ ပြည့်စုံတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်နိုင်မှာနော်...”

မလေးစကားများသည် ဘယ်ကိုမျိုး ဦးတည်၍ နေပါသနည်း။

“မလေးရဲ့ စကားတွေကလဲ ဟိုစေ့ကံ၊ စီစေ့ကံနဲ့မလေးလဲ ကိုယ်ပြောချင်တာကို ထိရောက်အောင် မပြောပြတတ်သလိုဖြစ်နေတယ်...။ ဆိုလိုချင်တာက မြို့မငြိမ်း သိချင်ထဲပါသလို နှလုံး

သားအစစ်နဲ့ ချစ်တာကို မလေး သိပ်ဦးစားပေးပေမယ့် တကယ် နဖူးခေတ္တ ချားခေတ္တမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရှိဆန္ဒကို ပြည့်ဝသွားတဲ့ ရုပ်ဆန် တဲ့အချစ်မျိုးကို ပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ လူသားတွေပီပီ တောင့်တလာ ကြပြန်တယ်။ အဲဒီ စိတ်ကူးယဉ် ပေါက်လာတာနဲ့ 'ဇာတ္တိသေ' သိချင်းကိုစပ်တာ၊ သိချင်းထဲပဲ သလို ရောက်သွားတဲ့ ကမ္ဘာက စိတ်ကူးထဲ မြော်မုန်းထားသလိုမဟုတ်၊ သက်ရှိဆို တာမှမနေ နိုင်၊ စိတ်ပိုညာဉ်ဆိုင်ရာ ဆိုတာကလဲ ချစ်သက် ချစ်ငွေ့တောင် မရှိဘူးဆိုတော့ မလေးစိတ်ထဲ ဒီဇာတ္တိကို ကမ္ဘာသေလို့ နာမယ် တပ်မိတာတဲ့။

မလေးမေသည် ပထမခေတ် အိပ်မက်သူလို စကားပြောနေ သော်လည်း သူသည် သတိပြန်ရသလို သူ့စကားစကို ရပ်ပစ် လိုက်၏။ မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားသည်ကို ကိုကျော်ခိုင်ကသတိ ပြုမိလိုက်၏။ မလေးတွင် 'ဆတိ' ဟူသော အထိန်းအချုပ်သဘော ပြန်လည်ရှိဝင်လာ၏။ သူပြောသော အချိန်သည်အဏာလညဉ့် အခါ လမင်းကလည်း ရွှန်းပေ သာချိန်တွင် မိမိအပါးဝယ် တခါမှမမြင်ဘူး။ မကြုံဘူးသော တစ်ခါမီးယောကျ်ား တယောက် အား ထိုမျှပွင့်လင်းသောတဏှာရာဂ အချစ်နှင့် ဇာရုဏာအချစ် များအကြောင်းကို သရုပ်ခုံစာ ဖော်ပြဆွေးနွေးဘို့ မသင့်ပေ။ မလေးမေသည် သူ့အား အထင်များသေးသွားလေပြီလား ဟူ သောအကြည့်နှင့် ကိုကျော်ခိုင်ကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ကိုကျော်ခိုင် သည် သူ့မျက်နှာအား လေးစားမြတ်နိုးသော မျက်လုံးများနှင့် ပင် ငေးမျှော်ကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။ မလေးသည် မျက်လုံးများကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းရင်း သူ့ဘဝကိုသူ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ထဒဂံပဟန် စိတ်လွတ်သွားသည်အပင် အခတော်လေး သူ၏မိန်းမ လူနန္ဒာအား ထိုခိုက်သွားသည်ဟု သူထင်၏။ အမှန်တော့ ငယ်

ရွယ်နုနယ်သူပီပီ သူ့တွင် မှတ်သိပ်ခဲ့ရသော ဆန္ဒအချစ်ကိုသူမရ ရှိခဲ့။ သူ့ချစ်လင်ထံမှ သူမရနိုင်သော ဤကာမဂုဏ် အချစ် အကြောင်းကို စင်စစ်တော့ ဆွေးနွေး နွေးနွေး၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောချင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မပြောသောအချိန်၊ ပြောနေသောသူ၊ ပြောသော အကြောင်းအရာများသည် ပြော သင့်ပြောလိုက်၊ ပြောအပ်သော အချိန်၊ ပြောအပ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ အခါအခွင့်မဟုတ်သည်ကို သတိရလာသောအခါတွင် သူသည် စကားကို ဆက်မပြော တတ်တော့။ စကားကြောင်း ကလည်း တိုးလို့တန်းလန်း အဓိပ္ပာယ်မပြည့်မစုံ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဘုရားသခင်တန်ခိုးခတ်ပေတဲ။ ဤနေရာတွင် ကိုကျော်ခိုင် ဇာတ္တိ မိန်းမကျမ်းကျေသူ ဖြစ်မည်။ မလေးမေတို့ အိမ်ထောင် ရေး အတွင်းကိစ္စများကို သိသူဖြစ်လျှင် ယခုအချိန်သည် မြူးဝ တွင် ငါးစောင့်ဖမ်းသလို မလေးမေလို ငယ်ရွယ်သူအား ချက် ကောင်း ကိုင်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်၏။ မလေး၌ အမှား ပေါင်း အမြောက်အမြားကို ကျူးလွန်နိုင်လေသည်။ တော်ပေ သေး၏။ ကိုကျော်ခိုင်သည် အခြေအနေကို နားမအည် သေးခဲ့ မက သူ မလေးအပေါ်တွင်ထားသော အချစ်သည် နှလုံးသား အစစ်နှင့် ချစ်သောအချစ်ထက် မပိုသေး၍ နှစ်ဖက်လုံးတွင် အန္တရာယ်ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။

မလေးမေသည် သက်ပြင်းကြီး ယခုမှချကာ လမင်း ရိုဏ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဝေ့လာ၍ ထက်ကိုင်ပုဂံနှင့် တို့လိုက်၏။ ကိုကျော်ခိုင် ရင်ထဲတွင်တော့ ဝေလေးမေသည် သူ့စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ဆက်လက် ၍ ပြောစေချင်သေးသည်။ မလေးတို့ စကားပြောတာ ဒီနေရာမှာဘဲရပ်ဖို့ စောင်းပြီ

ထင်ပါရဲ့၊ မလေးရွဲစကားတွေဟာ ကိုကျော်ခိုင် အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေမလား မယ်ဘူးနော်...”

မလေးမေသည် ကိုကျော်ခိုင် မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြော လိုက်၏။

“ဘာလို့ အထင်သေးရမလဲ မလေးမေရယ်... ကျနော် လေး လေးစားစား နားထောင်နေတာပါ။ ဘာမှလဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အကြောင်းတွေ ပါမလားသေးပါဘူး...”

“ဒါပေမယ့်... ယောက်ျားတယောက်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မဆွေးနွေးသင့်ဘူးပေါ့...”

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ မလေးမေ တွေ့ကြုံတဲ့အချိန်ဟာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပေမယ့် ကျနော့် ရင်ထဲမတော့ အနှစ်နှစ် အလယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တယောက်လို ထင်ထားခဲ့ လေတော့၊ မလေး ဆွေးနွေးတဲ့အ ကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မလေးကို ကျနော် အထင်မသေးပါ ဘူး၊ မလေးလဲ ကျနော့်အပေါ်မှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းလို ရင်းနှီးတဲ့သဘောသာရှိရင်ဖြင့် မလေးစကားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆက် ပြောပါ...”

“ကိုကျော်ခိုင်ကို မြင်မြင်ချင်းဘဲလေးစားပါတယ်၊ မလေး စကားတွေကိုတော့ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး...”

မလေးမေသည် ခေါင်းလေးကို ငုံ့လိုက်ကာ ဖြေးညှင်းစွာ ရမ်းခါလိုက်ပြီးမှ...

“စင်စစ်မတော့ မပြေမပြစ်ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတခုခု ဟာ သူ့ သက်ဆိုင်ရာ လူနဲ့ တင်ပြပြောဆို ဆွေးနွေး နွေးနှီး တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆိုရင် လိုချင်တဲ့ဆန္ဒတွေဟာ ပြည့်တက်ပါတယ်၊ တင်ပြပြောဆိုထိုက်တဲ့ သူနဲ့ကလဲ ခုလို အခွင့်အရေးဘဲလဲ မဆို

တည်း၊ အခု အခွင့်အရေးရလို့ ပြောပြနိုင်တဲ့ အခွင့်ရတဲ့ လူနဲ့ ကျတော့လဲ ဒီအကြောင်းတွေ လာဆွေးနွေးဖို့ မတော်ပြန်ဘူး၊ စာရေးဆရာကြီး ရူးဆိုသူက လူဟာ မေးသကထဲက အခွင့်အ ရေး ကိုယ်စီနဲ့ မွေးလာကြတယ်ဆိုပေမယ့် မလေးကတော့ ကိုယ့် ရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးတင်ပြဖို့ အခွင့်မရတော့ လှဖြစ်ရှုံးနေတာဘဲ၊ လူတွေဟာ ထင်ကြတာဘဲနော်၊ ကားရယ်၊ ဝှေရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ အဝတ်ရယ် စားသောက်ဖို့အားလုံးဖုလုံနေရင် လောကီနိဗ္ဗာန်ကို ချောက်နေပြီလို့၊ မလေးမှာပေ... ဆိုခဲ့တဲ့ ဝှပ် ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအားလုံး ပြည့်စုံတယ်၊ လောကီနိဗ္ဗာန်ကိုမလေး ချောက် နေတယ်လို့ ကိုကျော်ခိုင် ထင်ထား၊ လောကီနိဗ္ဗာန် ဆိုတာဘာလဲဆိုတာ မလေးဆွေးနွေးချင်လိက်တာ...”

“ဆွေးနွေးပါလေ မလေးရယ်၊ ကျနော်မှာတော့ မလေး နဲ့ ဖြစ်ချားဖြစ်နိုင်ရင် တညလုံးတောင် ဆက်ပြီး ပြောချင်ပါ တယ်...”

“ဝမ်းနဲ့ပါတယ် ကိုကျော်ခိုင်ရယ်၊ ဒီနေရာတွင်တဲ ရပ်ကြ ပါစို့၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်၊ ဘာကို လိုချင်တယ် ဆိုတာကို တင်ပြနိုင်တဲ့ လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးတဲ့နောက် အဲဒီ ကား၊ ဝှေ၊ အိမ်၊ အဝတ်အစား ဆိုတာတွေဟာ ဘာမှ မသား ယာတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်...”

မလေးမေက နေရာမှထလိုက်၏။

“ဟောဗျ... တကယ်ဘဲ သွားတော့မယ်” ကိုကျော်ခိုင်ပါ မြီးစနဲ့ ထ ရပ်လိုက်၏။

“ကောင်းခန်းမှာမှ မလေးက ကောင်းစကို ရပ်လိုက်တာကိုး”

“ဒီလိုလဲ ကျမ ဝတ္ထုမဆန်ချင်ပါဘူး၊ ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်တွေ က ဒီဦးကြီးတွေနဲ့ တူနေလို့၊ ရုပ်ကို တယူသန်နေတဲ့ သူတွေကလဲ

ရှုပ်မှရှုပ်၊ ဒီ အစားအိမ်၊ ဝေအဝတ်အစားဆိုတာတွေတဲ့ ပူဇော်နေတာတဲ့။ အဲဒါကို လောကီနိဗ္ဗာန်ဆိုပြီး အသဲအမဲ လိုက်နေကြတာတဲ့။ 'စိတ်' တယူဆန်နေတဲ့ လူတွေကလဲ မီးနတ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ ဗြဟ္မာတေ့လို စိတ်ဆိုမှစိတ်။ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ လူ့ဘုံက ခန္ဓာ ခိုတဲ့ ရှုပ်နဲ့၊ မနောဝိညာဉ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပူးပေါင်းဖြစ်နေတဲ့ ပုထုဇဉ်လောကဘုံဆိုတာ သတိမပြုမိကြလေတော့ တနေ့ ဒုက္ခတွေ့ရမှာပါတဲ့။ သွားတော့မယ်....

မလေးမေသည် သူ့အပါးမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားပြီး အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့သည်။

ကိုကျော်ခိုင်သည် ခဏတော့ မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ ကျောက်ရှုပ်ကြီးလို ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ကြုံမှကြုံရလေခြင်း။ မလေးမေထသွား၍ အထီးကျန်ခဲ့ရသော ရင်ဟာခြင်းမျိုးကို သူသည် တခါမှ မကြုံဘူးထလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ့စားပွဲ ရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းပြန်လာရင်း စောစောက တွေ့ခဲ့သော မိတ်ဆွေတယောက်ကို လှင်းမေးလိုက်၏။

“ကျနော်နဲ့ စကားပြောတဲ့ မလေးမေက စာရေးဆရာ ဆိုတော့ သူ့ကလောင်နံမယ် (Pen name) က တာလဲဟင်” အရက်ခွက်လေးတခွက် ကိုင်ထားသော မိတ်ဆွေ တယောက်က “မသပြေ” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူသည် စားပွဲမှ ခွာလာစပြီး တယောက်တည်း မီးရောင်များနှင့်ကင်းရာ ဓာမ်းစပ်ဘက် ဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ဓာမ်းစပ်သည်ငြိမ်သက်၍ လံ ရောင်မှတစ်ပါး အခြားအထင်းရောင် မရှိပေ။ သူသည် ခြေပစ် လက်ပစ်ပင် သစ်တပင် ရင်းတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ပင်စည်ကိုမိုလိုက်၏။

“ဒီညကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ်ခေ့နိုင်ပါ့မလဲ.... ခဏေးမေ

ရယ်.... စကားလုံးတွေအလဲ ဝေဝေဆာဆာပြောတတ်လိုက်တာ၊ အဓိပ္ပါယ်တွေကလဲ အများကြီးတဲ့။ မင်း ဝတ္ထုတွေကိုလဲ မင်း ဟာ ခုလိုဘဲ ကောင်းခန်းမှာ ရပ်ခဲ့တယ်ထင်ပရဲ့ မင်းကိုပရိသတ် စာစွဲဘာ၊ ခုလဲ.... စကားလုံးတွေကို ဆောင်းခန်းမှာ ရပ်ခဲ့ပြီး မင်းစာတော့ ပြန်သွားပြီ၊ ကျော်ခိုင်မှာတော့ အထီးကျန်....”

သူသည် လ၊ မင်းကိုမော်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ တတုတ်တုတ် ပြောနေမိ၏။ နောက်တခါ ပြန်လည် တွေ့ကြုံ ဆိုသည်မှာ အခွင့်အလမ်း ဆိုသည်းဘို့ မလွယ်ကူလှပေ။ အေးအေးဆေးဆေး မှပင်ခေါက်တာအောင်ဝင်းနှင့်တွေ့ဆိုကာ မလေးမေအကြောင်းကို မေးယူရန် သူ့စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော်.... တယ်သောအခါ ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံကြရပါမည်နည်း။ သူ့အမှတ်မထင် ဆိုခဲ့သော သီချင်းလိုပင် သူသည်မလေးနှင့်အတူ ဝါပွင့်များ ဝေးဝေးပြုနေသော ယာခင်းများဆီသို့ ပြန်သွားလိုပါသည်။

အပျင်းခပြဘွယ်ဆောင်းသော ဤအညွှကျေး၏ ယာခင်းများဆီသို့ မလေးသည် အတူ လိုက်ပါမည်လော။ မလေးသာ လိုက်ခဲ့ရင်တော့ သူ့စာအုပ်ဆိုင်ကို စွန့်ကာ မလေးနှင့် အတူ ဝါပွင့်များဆီသို့ပြန်မည်။ ဤယာတောတွင် မလေး မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ခဲ့သော စိတ်၏လွတ်လပ်မှုနှင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ သာယာမှုတို့ကို မလေးအား သူပေးချင်ပါတိတော့သည်။

မလေးခမသည် အတော်လေးညှိနက်သည်အထိ ပြန်မလာ ပြန်တော့လည်း ကိုဝင်းခမင်စိတ်ထဲတွင် နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ် လာပြန်သည်။ မနေ့ကတော့လည်း မလေးခမနှင့် ယှဉ်တွဲကာ ဘယ်ပွဲလမ်းကိုမှ မသွားချင်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မလေးခမတယောက်တည်း ဒေါက်တာအောင်ဝင်း မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားရန် ပြောခဲ့၏။

ယခု မလေးခမအပြန်ညှိနက်ပြန်တော့လည်း စိတ်သည်းစာ မသိုးမသန်ဖြစ်လာ၏။ ဝရံဘာဘက်သို့ ထွက်ကာ မျှော်ကြည့် မိ၏။ ခြံကြီးသည် လှရောင်အောက်တွင်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို စန္ဒယားကိုတေဇမှာ ကိုအောင်ဝင်းမိတ်ဆွေ တယောက်ဖြစ်ရာ ကိုခေတပပါလာလျှင် မလေးခမသည် စန္ဒယား တွင် ကိုတေဇနှင့် ယှဉ်တွဲကာ သူ့အလွန်မုန်းတီးသော ကမ္မာ သေ သိချင်းကြီးကို သိဆို နေပေတော့မည်။

ဒီလို ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲက မကျေနပ်၊ သူသည် ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်နားမလည်သလို မလေးခမကို တွေ့ပြန်တော့ လည်း မျက်နှာချင်းမှ မဆိုခံချင်၊ ရက်ရက် စက်စက် ပြောဆို လိုက်၏။ ဒါပေမယ့် တခြား ယောကျ်ားဘယောက်နှင့် အချစ်

အကြောင်းများကို သိဆိုတူးမှုတ် နေတော့လည်း သူမကြိုက် နှိုင်းပေ။

မလေးခမသည် ငယ်ရွယ်သေးသူဖြစ်သည်ကို သူ့သတိရလာ ၏။ စင်စစ် အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဆိုသည်မှာ ငယ်ရွယ်တုန်း ရွှင်ပျူတုန်း၊ ထန်မာတုန်း၊ လတ်ဆတ်ကြဲတုန်း အရွယ်တွင် အာ သဝေဝါ မဆင်းနိုင်သေးသော ပုထုဇဉ် မိန်းမငယ် တယောက် အား သူ့ပစ်ပယ်ထားသည်မှာ အချိန်ကာလကြာခဲ့ပြီ။ မလေးခမ သည် ပြင်ပတွင် ကာမဂုဏ် ဆန္ဒများရှာဖွေသောပါလျှင် သူသည် ဆက်မတွေးရုံသလို ရပ်သွား၏။

စင်စစ် ဖြစ်ဆင်သည်က သူသည် မလေးခမနှင့် ပြေပြေလည် လည် အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးသင့်၏။ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ရန်အတွက် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းစရာ သင့်၏။ သူ့ဦးနှောက်သည် ထိုကဲ့သို့အတွေးများ မပေါက်လာ ပေ။ ဦးနှောက်အာရုံကြောများက အနေအထားမကျ ဖြစ်နေ သည် ထင်သည်။ ဝှန်းရုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် ဝရံတာမှ အထိပြန်ဝင် ကာ ကုထင်ခေါင်းရင်းရှိ လူခေါ်လေ့ထက် နှိပ်လိုက်၏။ သူ့အ တွက် အစဉ်ပြုစုရသော မောင်ပန်မှာ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင် လာ၏။

“ဆရာ ဘာလိုချင်လို့ လဲ...”
“ထုံးစံအတိုင်း ရေခဲရယ်၊ ဝီဂေါရယ်၊ ဆော်ဂါရယ် ယူခဲ့၊ ပြီးတော့ ဝရံတာမှာ လာချစမ်း...”

သူသည် ဝရံတာရိုရာသို့ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညှိနက်လေလေ ပို၍အေးလာ၏။ သူ့ဖာသာ ဘယ်လိုထည့် ၍ ဘယ်လို သောက်နေမှန်းမသိ၊ နောက်ဆုံး ပက်လက်ကုလား

ထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်၍ သွားလေသည်။ သူနိုးလာချိန်တွင် အသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။

“ကိုကို...ဘယ်နှယ် အပြင်မှာအိပ်နေလဲ၊ လာလေ အိပ်ရာ ပေါ် သွားရအောင် နော်...”

မလေးမေ၏အသံမှာ သူ့ နားထဲတွင်ပေါ်လာ၏။ သူ့ မျက်လုံးကိုလည်း ဖွင့်မရ၊ ခေါင်းကိုလည်း ထူမရ၊ မလေးမေသည် သူ့ ခေါင်းကို လက်မောင်းရင်းနှင့် ပေ့ ချီလိုက်၏။

“ကိုကို အသားတွေထဲ ခြစ်ခြစ်တောက်လို့ ပူလိုက်တာ... ကိုတခင် ဂျှင်းကြားက မပါ၊ အိပ်ရာထဲပို့ ရအောင်...”

“သွား... သွား... ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ ငါ့ဖာသာ သွားမယ်...။ မင်းဒီအိမ်ကြီးကို တယ်တော့မှပြန်မလာနဲ့၊ မိလေးမေ မင်းမရှိ တာဟာ ဆောင်းတယ်...”

ပါးစပ်ဆာသာ ရွာလေးအားလေးနှင့် ပြောနေသည်။ သူ့ ခေါင်းကို လုံးဝထောင့်ပေး

“ကဲ... ကိုတခင်ရယ်... မြန်မြန် မပါ...”

သူ့ ကိုယ်ကြီးသည် မလေးမေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို တခင်တို့ အကူအညီနှင့် ကုတင်ပေါ်ထောက်သွားတော့သည်။

မလေးမေကတော့ ခေါင်းဘောက်နေ၏။ သူ့ အပါးမှမခွာ၊ အဖျားတိုင်းလိုက်၊ ညဉ့်ဝတ်အနွေးထည်အင်္ကျီကို ဝတ်ပေးရင်း မျက်ရည်ကလည်း မျက်လုံးထဲမှ စီးကျနေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်... ဒေါက်တာအောင်ဝင်း မွေးနေ့ကို များ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလားမသိဘူး၊ မလေးတော့ ညဘုန်း ချင်းဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်လိုက်ချင်တယ်...”

“မနက်စောစောဆက်တာပေါ့... ဒီည ငန်းဆေးလေးတခွက် အသာတိုက်ထားပါ၊ ဗမာဆေးအ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး...”

“သွားယူပါအုံး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အဖျားက တရားနဲ့ရှိတယ်” မလေးသည် ကိုဝင်းမောင်နဖူးကို အသာလက်နှင့် စမ်းကာ စိတ်မှာ မပြိမ်နိုင်ဘဲလို အစိုးရိမ်လွန်နေလေသည်။

“သွားစမ်း... မိလေးမေ၊ ငါနဲ့အတူအိပ်ချင်လို့ ငါ့အခန်း ထဲကိုလာတာလား၊ ထွက်သွားလိုက်... ခုချက်ခြင်း ထွက်သွား တဏှာရှုမ ‘Go away’”

သူသည် ရွာလေး အာလေးကြီးနှင့် ဆက်ဆံအပ်ပြန်သည်။ မလေးမေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အော်သည်ကို တယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တော့၊ ဇီးကင်းလောက်ရှိသော ငန်းဆေးကိုသာ သူ့ ပါးစပ်ထဲဝင်အောင် အတင်းတိုက်ကြတော့သည်။

မလေးမေသည် လေးနာရီကြာတခါ အဖျားတိုင်းရင်း အနား မှခွာ၊ အပူမှာ မနက်နှစ်ချက်တံ တွင် တရားလေးသို့ရောက်လာ ၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် တဟင်းဟင်း ညည်းကာ တုံးထိုးဘား ထလို ဖြစ်နေတော့သည်။ မလေးမေကတော့ နာရီကို တကြည့်ထဲ ကြည့်နေ၏။ ငါးနာရီ ထိုးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် အိပ်ရာက ထ၍ပင် လိုက်လာ ပေသည်။

“ညက မွေးနေ့အပြီးမှာ အိမ်က ကျနေတဲ့ ငန်းသည်လဲ သိမို့ သရီ ဖြစ်လို့ ဒပ်ဖရင်မှာ ပို့ရအုံးမလားလို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်” လှေအားတက်ရင်း ဒေါက်တာအောင်ဝင်းက ပြောလာ၏။

“အော်... မပြုအုန်းအ နေ့ခေ့ လစေ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ... ခလေးက သူ့ အဖေနဲ့ ဇနီးနှစ်ယောက် မွေးချင် တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ညက မိုက်နဲနဲနာတယ်၊ နောက်တပတ် ထိုရင် တော့ မွေးမှာဘဲ”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် အရွှန်းဖောက် ပြောရင်း ကိုဝင်းခမောင်အခန်းထဲသို့ ပင်လိုက်၏။ သူထင်သလို မပိန်ညော့၊ မလေးသည် ပုပန်ကြီးလှသော မျက်နှာနှင့် လင်အပါးမှမခွာ ငုတ်တုတ်ကြီးထွေရ၏။ သူသည် နားကြပ်ကိုယူရင်း ကိုဝင်းခမောင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်၏။ ညက မလေးမေ တညလုံး ယူထားသော အဖျား ဒီဂရီဖယားကိုလည်း ကြည့်လိုက်၏။

“မလေး... နမိုးနီးယား ဝင်နေတယ်။ ပြုစုတဲ့သူ လိုတာပါတဲ့ ကျနော် ဆေးထိုးခဲ့မယ်။ သောက်ဆေးလဲ ပေးမယ်။ ဆရာမ ဒေါ်ရစ်ကို ကြည့်တို လွှတ်လိုက်မယ်။ မလေး ညက တညပုံး မအိပ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... မောင်အောင်ဝင်း၊ မင်းနုမစ မသောကမို့ လား...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“ဒါမျိုးတွေတော့ မလုပ်နဲ့ မလေးရယ်... မလေးကလဲ ချိနဲ့နဲ့ ရယ်... အခုလဲ နေ့စော ညစော ဆရာမ လွှတ်ပေးမယ်။ မလေး ကောင်းစောင်းနား၊ ငွေကုန်ပြီး မလေး နောက်ထပ်လိုက်ပြီး မပင်ပန်းစေချင်ဘူး”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် ဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်ရင်း မလေးခမကို ပြောလိုက်၏။

“ညက တညလုံးလဲ သတိမရှိဘူး၊ ညည်းလဲ သိပ်ညည်းတာနဲ့ မလေးစိတ်ပူပြီး အနားကမခွာတာ...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း ပြန်သွားပြီး ကိုဝင်းခမောင် ကို ကြည့်ရှုရန် ဆရာမထောက်လာ၍ မလေးမှာ သူ့အိပ်ခန်းသို့ မြန်စာ အနားယူနိုင်တော့သည်။

စာအားချေး၍ ဆရာမတည့် နှစ်ယောက် အထွက်မှာထည်း

ပြဿနာ မဖြေနိုင်ပေ။ သူ့ဆရာသည် ညက အတော်ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာ၏။ ယခုမနက် မိုးလင်းတွင်လည်း တခုခုကို တွေးနပုံ ရ၏။ အိပ်ရာထ နေမြင်၍ ဆော်ဖီကို ကိုကျော်ခိုင်သည်ဆိုင်ဖွင့် ပြီးမှပင် စားပွဲပေါ်တွဲဲ သောက်နေမိသည်။

“ညက ဆရာလဲ ညဉ့်နက်လိုက်တာ...” ဗိုလ်ပုကဆို၏။

“ညဉ့်နက်ဆို ကိုအောင်ဝင်းက ငါကန်ဘေး ထိုင်နေတာ သေလို့တော်ပါသေး၊ သောက်တဲ့ခိုင်းတခုကလဲ ညဉ့်နက်ပေလို့ တဲ၊ နို့မို့ရင် ငါတော့ ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းရမှာ...”

“ဘယ်အဖြစ် ထောက်နေလို့လဲ...”

“ဘယ်အဖြစ် ထောက်နေလို့မှ မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ပုရေ၊ ညက အောင်လယ်ကန် အနီးမှာ နတ်သမီးကို တွေ့ခဲ့လို့...”

“ဘာ... အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဘာတွေ သွားထုလား...”

“နေပါအုံး... နေပါအုံး... ကိုယ်ပြောတာတ ညက လေးခမ နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်...”

“မလေးခမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“မင်း ပြောပြောနေတဲ့ သပြေလေ၊ သူဟာ ငါ့မို့ စောင့်တဲလေး ဖြစ်နေတာကို...”

“ဟာ...”

ဗိုလ်ပုသည် အတော်ကလေး ဝမ်းသာသွား၏။

“အင်း... ပြောပါအုံးဆရာ...”

“ပြောစရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ သူနဲ့ တွေ့ရတော့လဲ အာစေး ထည့်ထားသလိုတဲ့၊ သူ့မျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး သူ့ပြော တာကိုဘဲ နားထောင်နေချင်တယ်၊ သူ့ပြောတာတွေကလဲ စိတ် ဝင်စားစရာထောင်းတယ်”

“ဗလာစာအုပ် အကြောင်းဆရာ...”

“အဲဒီစခန်းတော့ စေ့ထက်ဘူး၊ ငါလဲ မေးမလို့ မေးမလို့ လုပ်ရင်း မမေးဖြစ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာလေးဟာ ဖွေးဖွေးနုနုနဲ့ သေးသေးသွယ်သွယ်လေး တောက်ပနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးဟာ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားကြောင့်သာ တောက်ပနေရှာတယ်။ သောဏတော့ ဇာင်ပုံမရပါဘူး...” သူ့သည် ထက်ပြင်းလေး ချပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ပထမတော့... စိတ်အား တက်တက်ကြွကြွနဲ့ သူ့စကား ကြောင်းကို ဆက်မဆွေးနွေးတော့မလိုဘဲ ပီးတော့မှ စကားကို ဝေ့ပြီး ရုပ်ပေါ်လိုက်တယ်။ ငါ့မှာတော့ စပ်တင်... ကြီး...”

“သူ့ထဲ ဘာတွေပြောလဲ...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် လူပျိုပေါက် သူငယ်လေးတယောက် ရည်စားစာ တူးချရေးပြီး အလွတ်ကျက်သလို ပြောပြလိုက်၏။

“နလုံးသား အစစ်နဲ့ ချစ်ကြတယ် ဆိုတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ထုဂန့်ယှဉ်သော အချစ်နှစ်ခု အကြောင်း ကို သူ့ခွဲခြားပြီး ပြရင်းတ မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး စကားလုံး ပြောင်းလိုက်တာပဲ။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်လာတဲ့ လူသားတယောက်အဖို့ နှလုံးသား အစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ အရေးကြီးသလို... ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဆန္ဒဆိုတဲ့ ထုဂအချစ်ဟာလဲ ကျေနပ်အောင် မရရှိ ကြရင် ပြီးပြည့်စုံခြင်းအဖြစ်ကို မထောက်ဘူးပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို အခြေတည်ပြီးမှ လူ့ဘုံရှိ လောကီနိဗ္ဗာန် ဆိုရာမှာလဲ ရွပ်ကြီးဘဲ လဲ မပြီးဘူး။ စိတ်ကြီးဘဲလဲ မပြီးဘူးဆိုတဲ့ သဘော သူ့စကား ကြောင်း ပြောင်းလိုက်တယ်...”

“အမလေး သရာဇယ်... ဒီနေရာမှာ သူ့စကားကိုဘဲ နှင်းပြီး ဆရာ လိုက်အုံးတော့ လမ်းကြောင်းက ပြူးနေတာဘဲ၊ အာဟာ

ညအခါ ဆွေးနွေးတဲ့ အကြောင်းထဲ အချစ်အကြောင်း ဆိုတော့ ဒါကိုများ ဆရာ ဘာမှ အသုံးမချခဲ့ဘူး...”

“အိုကွာ... မင်းကလဲ တော်တော် ပေါ့ပေါ့တော့တာဘဲနော် သူ့ကို အထင်သေးလို့ မရဘူးကွဲ့။ သူလဲ ဆွေးနွေးရင်းက ရပ် ပစ်တယ်ဆိုတော့ သတိရှိတဲ့မိန်းမတယောက်ဘဲ၊ ကိုယ့်အဖို့မှာလဲ အဲဒီဆွေးနွေးဆဲ တဒဂ်မှာ ‘ငါ့သူ့ကို ချစ်သာ နှလုံးသား အစစ်နဲ့ ချစ်တာဘဲလား၊ ဖုဂန့်ယှဉ်တဲ့အချစ်ဘဲလား’ ဆိုတာ တွေးလိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ် မေးလိုက် ဖြစ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဇာလကြာကြာ မြှော်လင့်ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ချစ်သူကို မမြှော်လင့်ဘဲ မြူးကနဲ တွေ့ချိန်မှာ ဘာကစပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး... သွေးလန့်နေတာပေါ့ကွ...”

“ဒါနဲ့များ ခုထိ လူပျိုကြီးဖြစ်ရသေး၊ အဖြစ်တောင်နဲတယ်” ဗိုလ်ပုသည် သူ့ကို ဒီလိုဘဲ ဝေဖန်မည်ဆိုသည်ကို သူဘိ၏။

“ပြီးတော့လဲလေ... သူက အညာကိုချစ်တယ်တဲ့၊ အညာက စာတွေ အကြောင်းလဲ ပြောသေးတယ်။ ကေးခါဘုတန်းလေ၊ မလေးကလေ... မလေးကလေးနဲ့ သူ့နှာမယ်လေးကို ထဲထဲ ပြော တာလဲ ကိုယ် သိပ်ချစ်တာဘဲ”

“အင်း... ခုမှ ချစ်နေချစ်နေ နောက်တခါ ပြန်တွေ့ဘိတောင် ဆရာ့ဟာ ခပ်ခက်ခက်...”

“ကိုယ်... ဒေါက်တာအောင်ဝင်းနဲ့ တနေ့နဲ့ ချိန်းပီး တွေ့ မယ်။ သူ့ဆီကို သွားတော့မယ်... တခုဘဲ မလေးမေကို ကြည့်ရ တာ ခပ်ထည်ထည်ဝါဝါထဲဆာဘဲ... ဒီတော့ သူ့ဟာ ကိုယ့်ကိုဘဲ ချစ်နိုင်တယ်ဆိုအုံးတော့ သူ့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အညာကျေးတော့လို့ လိုက်ပါ့မလား နော်... ကိုယ်ဟာ ကောလိပ်ညာ မတောက်

ထခေါက်တော့ သင်ဘူးပါရှဲ့၊ ကိုယ့်မှာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အဖေ့
ယာခင်းတွေကို ပြန်လုပ်မယ်ဆို သူ ကျေနပ်ပါ့မလား...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ထိုင်ရာမှတ၍ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ
စဉ်းစား၍ တတုတ်တုတ်ပြောရင်း ဆိုင်ခန်းကျဉ်းအလေးထဲတွင်
ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ မြင်နေရသူ ဗိုလ်ပု အဘို့
ရယ်လည်း ရယ်ချင်၏။ စိတ်လည်း သူ့ ဆရာအတွက် ပျက်မိ၏။

“ညကလဲလေ...ကိုက ‘ရုပ်ချောသူ အညာမေရယ်...လာလာ
လေ လိုက်ခဲ့တော့ အညာမြို့ မောင်တို့နေတဲ့ တော...ရွာ” ဆိုတဲ့
သီချင်း ဆိုလိုက်သေးတယ် ဗိုလ်ပုရ...”

“အဲဒါလောက်ဆိုလိုက်ရုံနဲ့ ဆရာက သူ့ကို ချစ်နေတယ်လို့
မိန်းကလေးတယောက်က သိမယ်၊ အဲဒီမှာ စောင့်နေ...ခိုးချင်
လိုက်တာလဲ ပျာလို့၊ လက်နှေးလိုက်တာလဲ ချာလို့...”

ဗိုလ်ပုက သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်လိုက်သည်ကို
သူသည် အပြုံးမပျက်ပင် နားထောင်နေ၏။ ဘယ်လိုပင် ပြော
ပြော ညက ချစ်သူနှင့်တွေ့ခဲ့သော အရက်ဆီခွက်အိမ်တွင် သူ့
နှလုံးသားဝှမ်းသည် နှစ်၍ စိမ်းခဲပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

“မလေးဆန္ဒကတော့ သူ့ဒါလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နေ
မကောင်းဘူးဆိုတာ တံတားဦးဆာ သူ့အမေဆီကို အကြောင်း
ကြားသင့်တယ် ထင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး...”

မလေးမသည် ဒေါ်မြရွှေအား သူ့ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်
လိုက်၏။

“ဆောင်းပါတယ်...ဒေါ်ဒေါ်ကြီး စီစဉ်လိုက်မယ် စိတ်ပု
စရာ အခြေအနေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး မလေး...”

“အဖျားကျသွားပြီး သိပ်အားနဲ့နေတာဘဲ...”

“ဆရာမ ရှိသားကို မလေးက ည ည ထ ထ မသွားတာ
ကောင်းဘယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအထင် မလေးလဲ အတော် ပိန်
သွားသလိုဘဲ...”

မလေးမသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကိုဝင်းမောင် အခန်းထဲသို့
ဝင်သွား၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် အဖျားကျပြီဖြစ်၍ နှစ်နှစ် ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်နေပုံရသည်။ ဆရာမသည် ကုဘင်ဘေးတွင် ငြိမ်သက်
စွာပင် သိုးမွှေးစောင် တထည် ထိုး၍ နေလေသည်။ သူသည်
ခြေသံမကြားအောင် ဖွင့်နင်းရင်း ကုတ်ဘေးတွင် ခူးခောက်
ထိုင်လိုက်၏။ မျက်တူး ဟောက် ပက် နှင့် ချိုင့်ခွက်နေသော

မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မလေးခမ ရင်ထဲတွင် ဆို၍လာသည်။
မေးခကြားကြီးများမှာ ခေါ်ထွက်နေသည်ထင်ရအောင် ပါးသား
မျှားကကျနေ၏။ မပြတ်သောက်နေသော အရက်ရှိဒဏ်၊ အစား
မိသောဒဏ်ကို အထော်ခံလိုက်ရဟန် ရှိပေသည်။ ဟတတဖြစ်နေ
သော နှုတ်ကလည်း ဟောက်ပက်လိုဖြစ်နေရသည့်အထဲ နှုတ်ခမ်း
မွှေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေပေသည်။

“ကိုကို... ကိုကို... မလေးအပေါ်မှာ ထားလိုက်ရတဲ့ အငြိုး၊
ဖြစ်လိုက်ရတဲ့ ဒေါသတွေ၊ မလေးထားတဲ့ စေတနာကို မသိရင်
နေပါစေတော့၊ ဆယ်ပုံတပုံလောက်များ မလေးကို တုံ့ပြန်ရင်
မလေး သေပျော်ပါပီ ကိုကိုရယ်...” သူသည် လင်သည့်မျက်နှာ
ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှပြောမိ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲဝယ်
မျက်ရည်များ ဝေ့၍လာပြန်သည်။ သူသည် သူ့လည်တွင်ဆွဲ
ထားသော ဆင်စွယ်ကိန္နရာ ရုပ်လေးပေါ်သို့ လက်ကို ညှစ်သွား
စွာ တင်၍ ထားကာ ပွတ်တပ်နေမိ၏။ ကိုဝင်းမောင် ရင်မတ်
ပေါ်တွင် ဟင်းလင်းပွင့်နေသော စောင်ကို အသာလေး ဆွဲယူ
ပြန်ခဲ့ကာ နေရာမှ အသာထသ၏။

မလေးမျက်နှာကို ကြည့်နေသော ဆရာမသည် မလေးခမ
အပြင်ထွက်လျှင် ထွက်လိုက်လာ၏။

“ကိုကို နိုးလာလို့ ရေခန်းပတ်တိုက်ရင် မတိုက်ခင် ပါးသိုင်း
မွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးလေးတွေ ရိုတ်ပေးပါအုံးနော်၊ မလေးလုပ်ရင်
သူ့စာ အော်အုံးမှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျမ ဒီနေ့ လုပ်ပေးမလို့ပါ...”
မလေးခမသည် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် ကုတင်ဘေး
မှ တယ်လီဖုန်းသံ ပြည်လာ၏။ သူ့အောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။
“မလေးခမ စကားပြောနေပါတယ်”

“မလေးခေ... ဝမ်းသာစရာတဲ့၊ ဆုန်းစေး... ကျနော့မိန်းမ
ဒီမနက် ယောက်ျားလေးမွေးသွား...”

မလေးသည် တဖက်မှ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း အသံကို
ကြားရသောအခါ ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်လား... မစေး ဝပ်ဒရင်ကို ညနေလာခဲ့မယ်လေ...၊
ဆုန်းကိုလာတွေ့အုံးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါ ပြောမယ်လို့၊ ကျနော် ညနေ နောက်
ကျမယ်...၊ ဝပ်ဒရင်က ပြန်မှတ ကိုဝင်းမောင်ကိုလာကြည့်တော့
မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားတာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”
တဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွား၏။ သူ့စာတွေ တယ်လီဖုန်းကိုင်
စာ ဝိုင်နေမိ၏။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း မလေးဝိုင်နေ
သည်ကို ပြင်လိုက်ရ၏။

“မလေး တယ်သူ့ ဆီထဲလဲ...”

“အော်...” မလေးသည် တယ်လီဖုန်းကို သူ့နေရာသို့ သူချ
လိုက်၏။

“အကို အောင်ဝင်း ဆီက ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ သူ့မိန်းမ
ယောက်ျားလေး မွေးတယ်တဲ့...”

“ကောင်းပါလေရဲ့တော် ဝမ်းသာစရာချည်း...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ရွှင်ရွှင် ပျပျ ဝမ်းသာအားရ ပြော
လိုက်၏။

“မလေးတော့... တယ်အခါကျမှ မစေးမှာ ထားစေးမွှေး
တယ်...၊ မလေးမှာ သမီးစေးမွှေးတယ်လို့ ပြောနိုင်မလဲမသိ
ဘူးနော်...”

မလေးပြောသံကို ကြားမိသောအခါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“အော်...မလေးကလဲ ဒါတွေ့စာ ကံတရားတွေပါကွယ်...”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကဖြင့် မလေး ဘယ်လို စိတ်ချမ်းသာမလဲ၊ စိတ်ချမ်းသာဘို့ကို လှည့်ပြောနေမှာပါ...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် မလေးပုန်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း “ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပြောတာကော မမှန်ဘူးလားကွ...”

သူသည် ရယ်ရှန်းပတ်ရှန်းနှင့် မလေးခမကို ပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတွေ့ မောင်ဝင်းမောင် အမေဆီကို ပိုက်ဆံကုန်ပေစေ၊ သံကြီးခိုက် အကြောင်း ကြားလိုက်တယ်... အဖျားကတော့ ကျသွားပြီ၊ စိတ်ပူစရာ အခြေအနေ မရှိတော့ဘူးလို့၊ အားနဲ့နေလို့ အကြောင်းကြားတာပါလို့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... မလေးတို့မှာ ဝတ္တရား ရှိတယ်မို့လား...”

ညနေတွင်တော့ မလေးခမသည် အဝတ် အစား လဲပြီး ကိုဝင်းမောင် အခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် ကုဘင်ပေါ်တွင် မှီအုံးပေါ်တွင် မှီလျက် သူ့လာရာကိုငေးကြည့်နေ၏။ အားမှာ အာတော် နည်းခနသေး၍ မျက်လုံးဝင့်ပုံသည် နှေးကွေးနေလေသည်။

“ကိုကို...နေကောင်းဘယ်နော်...”

ကိုဝင်းမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းက ဟယ်လီဖူးဆက်လို့ သူ့ မိန်းမ ယောက်ျားခင်း မွေးဘယ်တဲ့လေ... အဲဒါ မလေး သွားခမေးမယ်လို့...”

“သွားလေ...”

ကိုဝင်းမောင်သည် လေသံလေးနှင့် ဖြေလိုက်၏။

“ပြီးတော့...ကိုကိုရဲ့မေမေကိုလဲ မလေးမှာထားသယ်၊ ကိုကို သက်သာ လာပေမဲ့ ဒါလောက် နေမကောင်းတာ မေမေတို့ သိသင့်တယ် ထင်လို့ဘဲ...”

“ကောင်းသားဘဲ...”

ကိုဝင်းမောင်သည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်၏။ မလေးခမသည် အသာအယာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံ ထောက်လျှင် ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းမိန်းမ အုန်းကို ကျန်းကျန်း မာမာတွေ့ရ၏။ ကျန်းမာသူ မိခင်ဖြစ်သည့် အတိုင်း အဝတ်ဖြူ လွမ်းသားသော ရင်အုံနေရာတွင် ရင်သားများမှာ မှီမောက်နေလေသည်။ မနက်ထမု မွေးသူဖြစ်၍ အိပ်ထမမှ မစာရသေးပေ။

“လာပါ... မလေးခမ၊ ကိုအောင်ဝင်းလဲ ခုလေးဘဲ ဒေါက်တာ တယောက် သွေးတွေ့တယ်...”

“ခလေးကော...နေကောင်းရဲ့လား...”

“အမလေး...ထူးထူးကြီး မလေးမရယ်... ဒီကောင်ကြီးက ဖွံ့လွန်းတော့ အုန်းနဲ့ခဲလိုက်ရတယ်...”

သားကြီးရှင် ပါးစပ်ကသာ ခံလိုက်ရသည်ဟု မြောသော်လည်း သူ့ အသံမှာအားဘက်၍ သူ့ မျက်နှာသည် ရှင်ပြနေ၏။ ကပ်ကပ် ကုဘင်ရှိ မိန်းမမှာမူ ငါးခုခန့်ရပြီ ထင်သည်။ ငိုတုတ်ထိုင်ကာ အပါးမှ သူ့ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်ဟန် တူသော ယောက်ျားတယောက် တိုက်နေသည့် ဖက်ထုပ်တို့ကို အားရ ပါးရ သောက်နေသည်။

ဤမြင်ခင်းများသည် သူ့ အတွက် တမင်များ ဖြစ်နေလေ ရော့သလားဟု သက်ပြင်းချမိ၏။

“ခင်... ဒါလေး မြန်မြန် သောက်ချပြီး ဝရံသာ စနေ

အောက်ကို မျက်နှာ ပြလိုက်ပါကွယ်အိမ်စာ ကောင်ကြီးက မေမေ တွေ့ချင်တယ်။ မနေဘူးဆိုလို့ မောင်ခေါလာ ခဲ့ရတယ်။ အောက်မှာ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ အတူ မြက်ခင်း ပေါ်ထဲ စောင့်နေ လေရဲ့...”

ယောက်ျားလုပ်သူက ဒီညာကို ခေါ်လာပုံရ၏။ မိန်းမက လည်း ပြီးခွင့်နေလေသည်။

“ခင်မရှိတုန်း မောင် ခလေးတွေကို သိပ် အလိုလိုက်ထား တယ် ထင်တယ်...”

အော်...သူတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ခင်တွေ၊ မောင်တွေနှင့် ကမ္ဘာပေ နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘဝကို စကြတုန်း ပျော်ကြတုန်း ရွှင်ကြတုန်းပါ။ တကား... သူ့မှာတော့ ကြောင်တက်တက်ရယ် အုန်းကိုပင် ဘာစကား ဆက်ပြောရမှန်း မသိပေ။ သူသည် တခြားသော မိန်းမများကဲ့သို့ သားမွေးရခြင်း၏ အတွေ့အကြုံ အရသာကိုရော ဝေဒနာကိုရော ခံစားလိုက်ချင် ပါတိတော့။ သား၏ မိခင်ဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ သူ့အဖြစ်က “ကိုကိုရဲ့လို့ မောင်မောင်ရဲ့လို့ ဆိုတာတောင် မိုးသွားပါပေကော...။ မောင် တော် ကိုကြီးကလိန်...” ဆိုသော ရှေးဟောင်း သီချင်းလိုပင် အရှက်မဲ့လောက်အောင် ကိုကိုရဲ့ မောင်မောင်ရဲ့ကြွားကလပ် သူ့ ကိုကိုသည် သူ့အား စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပါ တစား။

ဒပ်ဒပ်တွင် ဝေါင်တာအောင်ဝင်းနှင့်တွေ့ပြီး စကားပြော နေသော တနာရီလောက်မှာ ဘာတွေပြော၍ ဘာတွေပြောနေ မှန်း မသိလောက်အောင်ပင် စိတ်မှာချောက်ချား လှုပ်ရှား၍ နေလေသည်။ “အို...ဒါတွေဟာ သံသရာရည်စေတဲ့ မီးတွေပါ တဲ့...” သူသည် သပျက်သီးချင်သောခွေးလို မရနိုင်တော့လည်း သူ့ စိတ်သူပြောက နှုတ်ဆက်၍ ထလာခဲ့၏။

ထိုညထဲ ညစာပင်မစားနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့၍ နေလိုက် တော့သည်။ ညဦးပိုင်း တမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာ ရေးနေကျ စာကို ပင် ထ၍မရေးမိပေ။

ညဉ့်နက်ချိန်တွင် အိပ်၍မရ။ ကိုဝင်းမောင် အခန်းဆီသို့ အသာထ၍လာခဲ့၏။ ခြေဖျားခကာက အသံမကြားအောင် ဝင်လာချိန်က ဣင်းမောင်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ခြင်္သေ့သံစကားများ ကာ ထား၍ ခြင်္သေ့ဝင်ထောင်ရန်မလိုပေ။ မနက်တ သူ့မှာထား သည့်အတိုင်း ဆရာမအလုပ်ထား၍ ကိုဝင်းမောင် မျက်နှာသည် ဆန့်ဝင်ချောမောနေလေသည်။ နှုတ်ခမ်းအဖွဲ့များရိုက်ပြီး နှုတ် ခမ်း စိမ်းစိမ်းပေါ်သို့ ပွဲအနားသော သူ့နှုတ်ခမ်းလေးများကိုပို၍ ထိတွေ့ချင်ပါသော်လည်း ဤအခွင့်အရေးက သူ့တွင် မရပါ ပေ။ မျက်ရည်ဝန်းသောမျက်လုံးများဖြင့် လင်မျက်နှာကို ထိလှ နိုးပီးငုံ့၍ ကြည့်ပြီးမ သူသည် အသာခေါင်းမော့ကစ ဝင်တာ အက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

လပြည့်ကျော်ခဲ့ပေမည် ရက်နောက်ကျ၍ ထွက်ပြုလာသော ထဝန်းမှာ အရှေ့ကောင်းစက်ပြင်တွင် ကြည့်ကြည့် လင်လင် ထွန်းလျက်ရှိ၏။ မိုးအနားစကတည်းက သူ့မျိုးခဲ့သော ဆောင်း ၏ ပန်းများသည် ဤဆောင်းဝင်စတွင် နှင်းရည်ကို သောက်ဖို့ ရန် အားယူလျက် လရောင်ထင် ခေါင်းမော်၍ လာကြလေပြီ။ သူ့လက်ကလေးများနှင့် စိုက်လိုက်တိုင်း ဤခြံကြီးတွင် ပန်း တို့သည် ပွင့်ကြပါလျက်နှင့် သူ့ချစ်လင်၏နဖူးသားတွဲမှ သူ သည် ချစ်ပန်းပွင့်တို့ ဖြိုးဖြိုးခဝအောင် တာ့ကြောင့် မစိုက်နိုင် ပါသနည်း။

သက်မဲ့ဖြစ်သော ပန်းတို့ပင်လျှင် ဤဆောင်းကြော၍ တနေ့

ကူးသော် သူတို့၏ မျိုးခေ များကို ချန်ရစ်ခဲ့ကြပေဦးမည်။
နောက်တဆောင်းတွင် အသစ်ရှင်သန်ကာ ယခုလိုပင် အားယူ
ခေါင်းဆောင်၍ ပန်း၏သား၊ ပန်း၏မြေး၊ ပန်း၏မြစ်တို့သည်
နှင်းရည်ကို သောက်စို့ကာ အစဉ်အဆက် ရှင်သန်ကြဦးမည်
တစား။

သူ မှာတော့ ဒါမလေးခမရွဲ အဆက်အနွယ် ကိုယ်ပွားရယ်
ဟူ၍ သားသေးဘဝယောက်၊ သမီးလေးဘဦးကိုသော်မှ မထား
နိုင်ခဲ့ပေ။

မလေးခမသည် မျက်ရည်မကျဘဲ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ လာမိ၏။
လဝန်းကို မော်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲရှိဝေဒနာများကို လမ်း
အား တိုင်တည်မိ၏။ ခေတ်ပညာတွင် အယူသည်းသူမို့ ကံတရား
ကို မယုံကြည်ခဲ့မိသော်လည်း သူ့ကံတရား ဆန်းကြယ်ပုံကို
နာကြည်းမိသည်။ အံ့ဩမိသည်။ မျက်ရည်များသည် ရစ်ဝိုင်း၍
မျက်လုံးတွင် စို့လာကြပြန်သည်။ မလေးခမသည် အံ့ကြိတ်၍
ရှိုက်လိုက်၏။ သူ့မျက်ရည်များကို ပြန်သိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်
သည်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား၍ ဆုံးပြန်၏။

မလေး...အနာကြော့ သံသရာမှာ ချစ်သောသူ အတွက်နဲ့
ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ မင်းမျက်ရည်တွေ မဟာသမုဒ္ဒရာ အစင်းစင်းမက
များခဲ့လှပြီ။ ကွဲကြွခဲ့ရတဲ့အသန့်လုံးတွေဟာလဲ အသန့်ချီအနန္တ
ပျက်ပြိုနိုးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတွေရဲ့မြေသားနို့ခိုင်းစာရင် မင်းရဲ့အသန့်လုံး
တွေကတောင် များအောင်များပေအုံးအယ်...”

“ပုန်းတဲ့သူကြောင့် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်
ခဲ့ရတဲ့ ဒေါသမာန်မီးလျှံတွေဟာလဲ နေအစင်းစင်းမက များခဲ့
လှပြီ။ ဒါနဲ့ဆောင်မှတဲ့ ဆက်ဦးချင်သေးသလား၊ မင်းက ဘာကို
တွယ်တာနေတာလဲ၊ မင်းသင်ရဲ့ဘမျက်နှာကို သံသရာထင်ပြီး

ကျင်လည်ချင်သေးသလား၊ မင်းသံသရာထင်ပြီး တတန်းတတ
စွဲလမ်းလာခဲ့ရတဲ့ မင်းသင် မျက်နှာကစရာ မင်းအပေါ် ယောင်
လို့များ ပြုံးခဲ့လေသလား။”

သူသည် စိတ်ထဲတွင် တတုတ်တုတ်ရေရွတ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ
ပြောမိသည်။ သို့သော် မလေးခမသည် အာသဝေါကင်းသော
ရတနာမဟုတ်၊ ပုထုဇဉ်သာတည်း။

သံသရာလမ်းသည် ဆူးနှင့်ပင်ခင်းဘားခေဦးတော့ကိုကိန့်သာ
စိတ်တူကိုယ်တူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လျှောက်ခဲ့ရပါလျှင် ပန်းခင်း
သော လမ်းထက်ပင် သူသည် သွက်လက်စွာ လျှောက်ပြနိုင်မည်
ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိပေသည်။

ယခုတော့ သံသရာတကွေ့တွင် အားလုံးက စိုစိုပြပြပြေ
အဆင်ပြေပါလျက်နှင့် သူ့အသန့်လုံး နေရာတွင်မှ ကွက်ကာ
ချစ်မိုးက ခေါင်တတ်လေခြင်း။

နောက်တပတ်တွင်မူ ကိုဝင်းခမင်မိခင်နှင့် ညီဖြစ်သူ ကို
ထွေးခမင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ယောက္ခမကြီးခေ့တွင် ကို
ဝင်းခမင်သည် မလေးခမကို အော်ဟစ်တော်သောကြောင့် မလေး
သည် အတော်ပင်စိတ်ချမ်းမြေ့သွား၏။ ကိုဝင်းခမင်မှာ အား
အင် တဖြည်းဖြည်းပြည့်လာသော့လည်း ထထသွားသွား ပလုပ်ရ
သေးပေ။ နေ့ည ဆရာမများကိုမူ မလေးခမက မမြတ်သေး။

ဆရာမများ ပြုစုသည့် ကြားကပ် သူသည် ယောက္ခမကြီးနှင့် အတူ ဝင်ရောက်လာကာ စုပုံပြုတ်များ၊ နွားနို့များကို ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ တိုက်ကြည့်၏။

အသားတကြည် ကိုဝင်းမောင်ကို တွေ့ရသောအခါ မလေးမေ၏ ပါးစူးများသည် သွေးဆောင် လွန်းလာသည် ထင်ရလောက်အောင် မလေးမေသည် အားဘက် ရွှင်ပျ၍ လာမိလေသည်။

နောက်တပတ် ကိုထွေးမောင်နှင့် ညစာ စားကြရင်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ချိန်တွင် မူ ကိုထွေးမောင်သည် မလေးမေကို အထူးအဆန်းမေး၏။

“ကိုမြပေဆိုတာ မလေးမေသိလား...”

မလေးမေသည် ထိုနာမည်ကို ကြားပင်မကြားဘူးပေ။

“မလေးမေဖြင့် ကြားတောင် မကြားဘူးဘူး”

“ညစောင့် ဆရာမ၊ လာရင် မေးကြည့်စမ်းမလေးမေ၊ ညက ကိုကိုရယ် ယောင်လိုက်တာ... ကျနော်ကလဲ စာတအုပ် စွဲဘာနဲ့ ကျနော့အဆုံး ကျနော်မပြန်မိဘူး၊ ‘မြ... မြ... မြ...’ ကို ဘယ်တော့မှယ်... သူတို့သားအဖက ငါ့ကိုမပြေးနိုင်အောင် ချည်ထားပြီ...” အဲဒီလိုဘဲ အော်နေတာဘဲ၊ သူ နိုးလာတော့လေ ချွေးတွေနဲ့ပေးနေလို ဆရာမက အင်္ကျီခောင်းလဲပေးရတယ်...”

မလေးမေသည် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွား၏။

“ဆရာမကို ပြောထားအုံးမှဘဲ၊ ဒီလိုဖြစ်လာရင် မလေးမေ ခေါ်ပါလို့... အားက နဲ့နေသေးတော့ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ရင် ယောင်တတ်တယ်...” မလေးမေ စိတ်ထဲတွင်တော့ လင့်အပေါ် ရိုးရိုးသားသား စိတ်ပူခြင်းဖြစ်၏။ ကိုထွေးမောင် မျက်လုံးများကမူ မလေးမေကို ထက်မကင်းဘန်ဖြင့် ကြည့်နေ

ခြင်း ဖြစ်သည်ကို မလေးမေထုတ်မပြုမိပေ။ မလေးမေ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားလျှင် ကိုဝင်းမောင်အမေသည် ဝင်လာ၏။

“မောင်ထွေးမောင်... မေမေတော့ အညာ ပြန်ချင်တယ်... မောင်ဝင်းမောင်လဲ နေကောင်းပြီ...”

“ဝါထိမ်းချိန်ဆိုတော့ မေမေပြန်ချင်မှာပေါ့၊ ကျနော် နေရစ်ခဲ့ချင်သေးဘယ်... ကိုကို ကျန်းမာရေးကလဲ အားမရှိပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ သူတို့သင်မယားနေပုံ ထိုင်ပုံ မေမေ အကဲခတ်မိလား”

“အော်... သားကလဲ သူတို့ အောက်သူအောက်သားဆိုတာ ဗိုလ်ဆန်သားကဲ့... မေမေလဲ ခေစီမံစရာလေးတွေ စီမံပြီး မောင်ဝင်းမောင် အခြေအနေ မကောင်းရင် ပြန်လာမှာပေါ့၊ မိန်းခလေးဟာ မေမေပြင်သလောက်တော့ အကော်ပြုစု ချွာပါတယ်...”

အဖွားကြီး မျက်လုံးတွင်တော့ ဘာသံသယမှ ရှိပုံမရပေ။ ကိုထွေးမောင်ကသာ တမယာန်တည်း ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေရစ်လေသည်။

ကိုဝင်းမောင် နှလုံးထဲချိန်တွင်မူ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းအား ထထူးထမင်းကျေးချင်သည် ဆို၍ မလေးမေက စီစဉ်ပေးရ၏။ ထမင်းပွဲတွင် ညွှေသည်အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်ရုံမက ကိုဝင်းမောင်အတွက် ဟင်းများမှာလည်း ဆရာဝန်မှာကြားသား ဘည့်အတိုင်း ငါး အစားနှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို အချိုးကျ အဟာရဓာတ်ပါအောင် ချက်ရမည်ဆို၍ သူ့ထံမှာ သေသေချာချာချက်ထားလေသည်။ ထမင်းရိုင်းတွင် ကိုထွေးမောင်တို့ လားအမိခရာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပါ ဝင်၍စား၏။ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းမှာ ညွှေသည် အထူးအဆန်းကယောက် မဟုတ်၍ သွက်သွက်လက်လက်နို့က်၍ စားနေလေသည်။

“ငယ်သုပ် အကိုအောင်ဝင်း...”
မလေးမေသည် ဒေါက်တာသို့ အသုပ်ပန်းကန် လှမ်းပေး
လိုက်၏။

“ကိုကို...ဒါက အမဲအသဲ၊ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းက ကိုကို
ထွေးအားကောင်းအောင် ကျွေးရမယ်ဆိုလို့...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် မသေးဘက်လှည့်ပြီးရင်း...

“မလေး...ဟင်းတွေ အတော် ချက်တတ်ပြီလား...” ဟုမေး
လိုက်၏။

“ကြီးစားပြီး အချက်သစ်တာဘဲ ဒေါက်တာ၊ ဟင်းဖြစ်ခဲ့
တော့ ချက်တတ်တယ် အခုဘာမရှိဘူး... ခုကိုကို ဖွဲ့ဟင်းက
ထမင်းချက်သမားချက်တာပါ...” မလေးက ပြုံး၍ ပြန်ဖြေ၏။

“ဒီလိုဘဲဗျာလူ့အဖွဲ့တော့ သူက လက်ကို ဂရုစိုက်သလို ကိုကို
အတွက် ဘာညှာနဲ့၊ ကွယ်ရာမှာ သူတို့ခနာကကျောက ထိုးတဲ့
လက်သီးကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး...”

ကိုဝင်းမောင်သည် မျက်နှာကြောကြီးထင်းထင်း ပျက်လုံး
နီနီကြီးနှင့် ရန်သူလိုပင် ပက်စာနဲ့ ပြောလိုက်၏။ ထမင်းပွဲခွဲ
လူအားလုံးလိုလို ပါးစပ် အဖောက်သား၊ မျက်လုံးအကြောင်
သားနှင့် ရှုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သလို ကြောင်တက်တက်
ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ သူတို့သည် မလေးမေကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။
မလေးမေထက်မှ ထမင်းလုပ်သည် လျှော့ကျသွားရုံမက လက်
ချောင်းကလေးများသည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု
မှာလည်း ရှုတ်တရက် ပြောမထွက်နိုင်သော စကားလုံးများ
မထွက်နိုင်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ အမှန် စင်စစ်
လည်း ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ ပိုးစိုးပက်စက် လှုပ်အလယ်မှာ
ကိုယ့်လင်က ကိုယ့်ကို ရန်သူလိုအပြောခံရခြင်းအတွက် မလေးမေ

သည် ရှက်သည်ရော ဝမ်းနည်းသည်ပါပေါင်းစပ်ကာ မျက်ရည်
များ တွေ့တွေ့ကျလာ၏။

“တွေ့လား ဒေါက်တာအောင်ဝင်း၊ ဒုတိယ လက်နက်လေ
သူက မျက်ရည်နဲ့ ကျနေတဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေအုံးမှာ...”

မလေးသည် ချုန်းချင်တော့သည်။

“သားရယ်...တာတွေ ပြောနေတာလဲ...”

“ကိုဝင်းမောင် ခင်ဗျားဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ကိုအောင်ဝင်းရော ဒေါ်သင်ပါ နှစ်ယောက်သံပြိုင် ထွက်
သွားကြ၏။ မလေးမေသည် ထမင်းစားပွဲမှ ထရန်ပြင် လိုက်သည်
တပြိုင်နက်...

“ပြန်ထိုင် ထမင်းကို ဆက်စားစမ်း...”

တတယ်ကိုပင် အမိန့်ပေးသလို... ကိုဝင်းမောင် အသံက
ထင်းမာခက်တန်လှ၏။

“မလေး... ဆက်မထိုင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆက်မထိုင် ပါရစေနဲ့
တော့...”

မလေးသည် အပြေးအလွှားပင် လက်မှ မဆေးဘဲ အခန်း
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့စား
နေသော ပန်းတန်ကိုချ၍ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာမလေး
ရှိရာသို့ ပြေးလိုက်သွားရသည်။ ဒေါ်သင်နှင့် ကိုထွေးမောင်
လည်း ထမင်းစားခန်းမှ တယောက်ပြီး တယောက် ထွက်သွား
ကြသည်။

“ကိုဝင်းမောင်...ခင်ဗျားအာဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျနေ
ညီအကိုလို ရင်းနှီးတယ် ဆိုပေမင် အခု... ထမင်းစားခန်းခွဲမှာ
ကျနေတာ ခင်ဗျားညွှန်သယ်ဆိုတာ သတိထားသင့်တယ်”

ကိုဝင်းမောင်သည် သတိ ရလာသလို ကိုအောင်ဝင်းအား လှည့်ကြည့် ပြီးမှ...

“ဆောရီးသဲ ကိုအောင်ဝင်း...” ဟု ဆိုလိုက်၏။ စားပွဲထိုး ထည့် သူ့ ရှေ့တွင် လက်ဆေးခွက်ကို ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာက ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ၊ ကိုယ့် မိန်းမ ကို အခန်း ထဲ မှာ လှိပ်ကန်တန် ဘာမှ အရေး မ ကြီး တူး၊ ခုလို သူ့ ရှေ့မှာ အထူးသဖြင့်လင်တက်က အမျိုး ၁ တွေ့ မှာခင်ဗျား က လမ်းပေါ်က ငစိမ်းသည်မကို ဖော်နည်းမျိုး သူ့ ကိုဖော် ထုတ်တာ သိပ်တရားလွန်တာတဲ့ဗျာ...”

ကိုအောင်ဝင်းက အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ပြော၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့ ရှေ့ထဲတွဲ နံရံကိုသာ အလျှံတဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကျနော်တို့ မိန်းမများ ဒီလိုလုပ်ရင် တခါထဲ မီးအပွင့်တဲ့ အောက်မေ့၊ မလေးခမဟာ ခင်ဗျားအပေါ် ဘယ်လောက် ချစ်တယ် အောက်မေ့လဲ၊ ခင်ဗျားအနောက်ကားတုန်းက နေ့ရတု ညရတု ဆရာမ ငှားသားဘာတောင် သူညာဘက် မဆိပ်ဘူး...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည်လည်း ထမင်းဆက်စစားချင် တော့သလို လက်ဆေးခွက်ထဲ လက်နှိုက်ဆေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုယ့်မိန်းမတန်ဘိုး ကိုယ်မသိဘူး၊ သူ့ ပရိသတ်မှာ ဆို သူလဲ ‘သပြေ’ ဆိုတဲ့ နံမယ်တလုံးနဲ့ အလေးစားခံရတဲ့မိန်းမ၊ ပြီးတော့ လင်အပေါ် ငါနံမယ်ကျော်ဆိုပြီး မာနလဲမခံဘူး၊ ကျိုးနွံ လိုက်တာ အမေ...”

သူ့ ဟာသွ... နံမယ်ကျော်ရုံမကလို့ ထမ္မာကျော်ကျော် ကျနော် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ခင်ဗျား အဲဒီလို ဇွတ်မပြောနဲ့ ကိုဝင်းမောင်၊ ကျနော်

စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားစာဖတ်ပြီး ပညာတတ်တဲ့ လူ့ဘယောက် လင်မယား မသင့်မြတ်ကြတာဟာ အသေးအဖွဲ့ လေးတွေက စကြတာတဲ့၊ ခင်ဗျားဟာက မလေးခမကို စကားပြောရင် ပြုံး ဖော်တောင် မရဘူး...” ကိုအောင်ဝင်းဘက်စိတ်ဆိုးလာသည် ကို သိတော့လည်း ကိုဝင်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ကိုအောင် ဝင်း လက်ကို ဆွဲလှုပ်လိုက်၏။

“ကျနော် တောင်း ပန်ပါတယ်ဗျာ ကိုအောင်ဝင်းဆု ဒီစကား ဒီတင် ရုပ်လိုက်ပါတော့၊ ကဲ... ထ... ညှစ်ခန်းသွားရအောင်”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်အုံးမလဲ ကိုဝင်းမောင်၊ မလေးရှိရာ လိုက် သွားပြီး နဲ့နဲ့ပါးပါး စိတ်ပြေအောင်တော့ သွားချော့ သင့်ပါ တယ်...”

“တယ်တော့မှ မချော့ဘူးဗျာ၊ သူက ကျနော် ကိုချော့ရမှာ”

“ခင်ဗျား နေ့ရစ်တော့...”

ကိုအောင်ဝင်းသည် စိတ်ဆိုးသလို နေရာမှထသွားကာ အိမ် ပေါ်သို့ တန်းဘက်သွား၏။ အိပ်ရာထက်တွင် လူးလိမ့်မို့ ငိုခဲခဲ သော မလေးခမကို မြင်ရသော အခါ ကိုအောင်ဝင်းသည် အတော်စိတ်မချမ်းသာသွား၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာ မဘတ်နဲ့နဲ့ တော့သလို ကုတင်ဘေးတွင် ငတ်တုတ်ကြီး ထိုးနေသည်။ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် အကိုကြီးဘယောက်လုပ်င် မလေး မေ၏ ငုံးကို တယုတယုကိုင်လိုက်၏။

“တိတ်ပါ... မလေးခမရယ်... တိတ်ပါတော့ကွယ်... အကို အောင်ဝင်းဘောင်စိတ်မချမ်းသာလာဘူး၊ သူ... သူ... ဦးကျောက် တွေက မမှန်လို့ပါ၊ သူ့ကောင်းအောင်း နေတောင်းတော့ ကိုအောင်ဝင်း ပြောပြပါအုံးမယ်... နှလုံးက အားနဲ့နဲ့ သွေးက မရှိရတဲ့အထဲ ဒါလောက် ရှိက်ကြီးဘင် ငိုခဲခဲရင် ဒုက္ခရောက်

မယ်၊ မလေး ဖေဖေကို မလေး မချစ်ဖူးကားဟင်၊ သူပလေး အပေါ် ဘယ်လို စိမ်းကား စိမ်းကား မလေးဟာ မလေး ခေခေ အတွက် အသက်ရှင်နေအုံးမယ် ဆိုတာ သတိထားပါကွယ်... တိတ်ခန့်...”

“ဟုတ်ပါတယ် တူမကြီးရယ်... တိတ်လိုက်ပါတော့ မောလှ ပါပြီ...”

မလေးခမသည် မှောက်ရက်လေးပင် ရှိုက်မြဲရွက် ငိုနေ၏။ သေးလှသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

“မလေး... ဆက်ငိုပါရစေအုံး... ဝေခွဲကားခေတ္တ စည်းစိမ်တွေ ကြားမှာ မျက်ရည်နဲ့ လမ်းသသားခေတ် မိန်းမတယောက်အဖို့ ငေးရတာထဲကောင်းပါတယ် အကိုအောင်ဝင်းရယ်...”

ငိုရွက်ရင်ပင် မလေးခမက ပြောပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး မလေး... အစိပွယ်မရှိ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာ ရှာ ဖြစ်နေတဲ့ လူတယောက်အတွက် တာဖြစ်လို့ မလေးက အသေခံရမှာလဲ...”

“မိုးရိုးသဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ဆိုတာ တော်သေးတယ်၊ ကိုယ်လင်က ကိုယ့်ကို ရန်သူလို ထင်နေတာလောက် ကြေကွဲ စရာကောင်းတာမရှိဘူး...” မလေးခမသည် ဆက်ငိုပြန်သည်။

“ငိုချင်ရင် နောက်မှဆက်ငို၊ အခုတော့ အကိုအောင်ဝင်းကို အားနာတဲ့သဘောနဲ့ တိတ်ပါတော့... ကိုအောင်ဝင်း မပြန်ဘဲ မလေးခမအနားမှာ နေမယ်၊ အငိုတိတ်မှ အကိုပြန်တော့မယ်...”

မလေးခမ၏ ရှိုက်သံမှာ တဖြေးဖြေး ဝေးသွားသော်လည်း မျက်ရည်မျှားကမူ ရုတ်တရက် မခန်းသေးပေ။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ထောင့်မျိုးစုံကို ခွဲစိတ်ဆေးထိုး၍ အမျိုးမျိုးကုသခဲ့သော ဆရာ

ဝန်ကြီးသည် ဤစိတ္တလ လူမမာနှစ်ယောက်အတွက် ထက်မြောက် ရတော့မလို ဖြစ်နေတော့သည်။

မလေးခမသည် အငိုတိတ်လျှင် ဧေါက်ဘာအောင်ဝင်းအား အကိုတယောက်သဖွယ် တိုင်နေလေသည်။

“ဧေါက်တာက အကိုလိုဖြစ်နေလို့ မလေးအကြောင်း အစး လုံးသိပြီးသားပါ၊ မသေးအဖက်ဖက်စာ စိတ်ကိုလျော့ပြီး နေခဲ့ ပါတယ်၊ ပုထုဇဉ်မိန်းမတယောက် နေပုံမျိုးနဲ့တောင် မတူဘူး၊ စာနဲ့တဲ စိတ်ပြေခဲ့တယ်၊ ခုစာရေးတာကို လားပြန်ပြီ မလေးဖာသာ ရိုးရိုးခရီးလဲ ငါးကျာ ဝါးနဲ့ ထောက်တယ်ဆိုပြီး အထင်ခံရ၊ စွပ်စွဲတဲ့သူက ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းလဲ အကိုစဉ်းစားကြည့်ပါ”

“ကျနော် အားလုံးအဖြစ်တွေကို နားလည်ပါတယ် မလေး ရယ်...”

“မလေး ခဏခဏ သူ့ကိုပြောပါတယ်၊ စာရေးသူနဲ့လုံးသား ဆိုတာ မှန်သားကောင်းလို့တဲ ခေတ်ရဲ့အလှအဆူ အကျည်းတန် တာစရာ အားလုံးထင်နေမှာဘဲ၊ မှန်တိလုံးလို အသဲနှလုံးတပ် ထားတဲ့ စာရေးသူတချို့သာ အရပ်ဆိုးသူကြည့်ရင် မှန်သား ဆောင်ပြီးလှတာတို့၊ လှတဲ့သူကြည့်ရင် မျက်နှာကြီး ရှည်ပြီး အကျည်းတန်သွားတာတို့ ဖြစ်တတ်တာကလေး၊ မလေးရဲ့ခေတ် ဝန်းကျင်ကို အမှန်အတိုင်းဖော်ပြရင် မလေး ကလောင်ဟာ ပရိသတ်ကို ညာနေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်တာတွေ မလေးမသိဘူးဆိုလို့ မရ၊ အကိုအောင်ဝင်းတို့က ပျော်ပျော်ခနဲ ဆိုတော့ ပျော်ချင်တာပေါ့၊ ဘယ်သူကငိုနေချင်မလဲ၊ ဝမ်းဘွား ဆိုတော့ ပျော်ချင်တာပေါ့၊ ဘယ်သူကငိုနေချင်မလဲ၊ ဝမ်းဘွား ဓာတ်ခံစရာ ပြင်ပအခြေအနေစရာ သာယာခနဲရင် ပျော်ဘယ် ရိတယ်ဆိုတာ မှိုက်မခိုင်းရပါဘူး၊ အလိုလိုရိလာတာ...”

“အကို့အလဲ မလေး ကျန်းမာရေးကို အတော် စိုးရိမ်းတယ် မလေး....”

“ခုတော့ ကြည့်လေ...ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ ဘယ်တော့မှ မလေးကို မချော့ဘူး၊ မလေးဖြင့် လင်ချော့ခံရတဲ့ အရသာဆို တာကို သိစောင်းမသိဘူး၊ ခုလို ဆူဆူ ဆူဆူ ဖြစ်ပြီးတိုင်း သူက တပြန်စီး ကြိမ်းသေးတယ်....”

ကိုအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချကြ၏။

“မလေးဟာ သူ့ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ရေးလောက်အောင် မိုက်မဲ မလေး၊ ခုတော့ စိတ်ထဲမှာ နာကျည်းလာတယ်၊ မုန်းလို့ မရလို့ သာ သည်းခံနေတာ၊ ဘာရေးဒေရ ငါ့ကို ရေးတာဘဲ ထင်နေ တယ်၊ စာရေးရတာ ဒါလောက် ‘ဘောင်’ ကျဉ်းလွန်းတော့ ရေးချင်ထုံစိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး....”

“ဒါလောက်ထိတော့ မဖြစ်ပါနဲ့အုံး မလေးရယ်....”

“မလေး ဖြစ်စေချင်တာက သူတယောက်ထဲ ဖြစ်တာလဲ မဟုတ်၊ ပုထုဇာန်ဆိုတာလဲ အမှားကိုယ်စီနဲ့တဲ၊စာရေးသူ မလေး ကိုယ်တိုင်မှာလဲ အမှားအပြစ်တွေ ရှိတာဘဲ၊ ဒါတွေကို ဆေး ဆွေး နွေးနွေး တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ဖြစ်ပြီးတာ မေ့ပျောက်ပြီး ‘ရှေ့ဆက်’ ဘယ်လို အလုပ်လုပ် စခန်းသွားသင့်တယ် ဆိုတာသာ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ .... ခုတော့ တယောက်လူဟာ သူ့အတွက်နဲ့ အစဉ် မျက်ရည်ကျနေရတယ် ဆိုတော့ သူ့ဘဝကော ဘယ် ကောင်းအုံးမလဲ....”

မလေးခမသည် သူ့ပြောချင်စာလေးများကို ဖွင့်ဟပြောရ၍ စိတ်အတော်ရှင်းသွားပုံ ရလေသည်။ ကိုအောင်ဝင်းစိတ်ထဲတွင် တော့ မလေး စကားကို ထောက်ကြည့်ရသည်မှာ ကြာ ခွည်

သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ နာကျည်းရဖန် များ လျှင် ခွဲခွာသွားဘို့ လမ်းစကို စကားဒေ့ ထန်း၍လာသောကြောင့် နားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုဒေ့က မလေးကို အတော် ကြာ နှစ်သိမ့်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့၏။

ပြာသိုလဆန်းလောက်တွင်မူ ကိုဝင်းမောင်သည် ခြံထဲသို့ပင် ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်နိုင်လေသည်။ ဆောင်းတွင်းပန်းများသည် ခြံထဲတွင် ရောင်စုံ ပွင့်နေကြလေသည်။ နံနက်စောစောက ကျ ထားသော နှင်းမြူ သိပ်သိပ်ထူထူ များမှာလည်း နေရောင်ခြည် ကျရောက်လာသောအခါ ကြည်လင် တောက်ပသော နှင်းစက် လေးများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းကာ သစ်ရွက်စိမ်းများပေါ်တွင် တွဲရ၍ ခို၍နေလေသည်။ ကိုဝင်းမောင်သည် နေရောင်ခြည် ပူခန္ဓာလာ၍ ပန်းရုံများကို တချုံ့ပြီးတချုံ့ ဖြတ်သန်းလျှောက်ကာ ကြည့်လာ၏။

“ကားတစ်စီးမှာ ထိုးဆိုက်ကာ ကားထဲမှ ဒေါက်တာအောင် ဝင်း ဆင်းလာ၍ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာ၏။”

“ဘယ်နဲ့ ကိုဝင်းမောင်...အတော်ဟန်ကျလေးပြီနော်....”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဝင်းဒေ့...လေးဗျာ...ဒီဒေ့မှ ထိုင်ရ အောင် အိမ်ထဲထဲ သိပ်အေးဘယ်၊ မောင်ပန်ဒေ့... ကိုအောင် ဝင်းဖို့ ထော်ဖို့ပူပူ ယူခဲ့ပါဟေ့....”

သူသည် ကရမက် ပန်းချီလေး အနားတွင် ကိုအောင်ဝင်း အား ညှိခံ၏။

“ဆေးတိုက် မသွားခင် မလေးခမက ခင်ဗျားဝင်ကြည့်သွား ပါ ဆိုလို့ ဝင်ကြည့်တာ...”

“ခုတော့ တော်တော့ကို အားပြည့်လာတယ်၊ ကျ နော်... ညီတောင် လမ်းခွောက်ရင်း ကျနော် ကို မကူရတော့ဘူး....”

“အေးဗျာ...ဒါနဲ့ မလေးမေမာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားအဖွားအနွ
ရှေ့အပတ် ပြာသိုလဲထဲမှာ ကျတယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်...ကျနော်လဲ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် မိတ်ဆွေ
တွေကို ခေါ် ကျွေးမလားလို့...”

ကိုအောင်ဝင်းသည် သူ့ ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျနော်လဲ သဘောကျတယ်...စိတ်ဆိုတာအပြောင်းအလဲ
လိုတယ် ကိုဝင်းမောင်ရာ၊ ကျနော် အကြံဉာဏ်လေးများ ခင်
ဗျား လက်ခံစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားက တယ် တယူသန်တာကို”

ကိုအောင်ဝင်းသည် ဆေးလိပ်တလိပ်ကို ညှိသောက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဂ. နော်ဟာ ဒေါက်တာနဲ့လူနာ ဆက်ဆံပုံမျိုး
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အင်းအပြင် အားလုံးသိ ညီအကိုလိုဖြစ်နေလို့
ပြောပြတာပါ၊ ကုန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကိုပြန်တွေးကြည့်စမ်းဗျာ
ကျနော်ဖြင့် နှာပြောလိုက်တာ၊ ခင်ဗျား စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်နေတော့
ကော ဘာ အကြောင်းထူးသလဲ၊ မလေးမေ အတွက်ဓရာ ခု
တလော စာအုပ်ပေါ်တောင် သူ့မရေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်နဲ့
သူ့ ပြောဟာ စိတ်သာက အတော်ရောက်ရတာတဲ့...”

ကိုဝင်းမောင်သည် အသာပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက မ...နဲ့ ရှေ့နေလုပ်အိုးမလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...ခင်ဗျားပတ်ဝန်းကျင်က တခါကယုတ်
မာခဲ့တော့ အဲဒီလူ...တွေကို ခင်ဗျား ကြောက်နေတယ်...၊ သည်
အကြောင်းက ခင်ဗျား ပေပါ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်တဲ့မလေးမေကိုလဲ
ခင်ဗျားက ဟိုလူ...နဲ့ ယုတ်မာမယ်၊ ကလိမ်မယ် ထင်နေ
တော့ ခက်သားလားဗျာ၊ တခါထဲ အိမ်တွင်း သာ ယာမူဟာ
သွားတာတဲ့...”

“ကျနော် မွေးနေ့ပွဲကို မလေးမေကို စီစဉ်ခိုင်းထားတယ်၊
ရှုပ်သေးတဲ့ ရမယ်လို့ ပြောထားတယ်...”

“ရှုပ်သေးမကလို့ ရွှေမန်းတင်မောင်ထဲ ထဲ၊ ခင်ဗျားမိန်းမက
စိမ်ပေးချင်လွန်းလို့၊ ခုတလော ခင်ဗျား ရုပ်သေးတွေ ဘာတွေ
ကြည့်ချင်စိတ် ရှိလာတယ်ဆို၊ မလေးကြည့်ရတာ ရွှင်ပျနေသလို
တဲ့၊ ကျနော် တောင်းပန်ချင်တာက ခင်ဗျားလဲ ပုဒ်ဘာသာ
တယောက်တဲ့၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ...တုရားသခင်က ဖြစ်ပြီးတဲ့
အကသိုလ်ဘုရားတွေကို ပြန်မတွေးရဘူး၊ ငွေပွန်ကိုသာ မှန်မှန်
ရှုရမယ်လို့ ဟောထား ဘာတဲ့၊ ခင်ဗျားက ဖြစ်ပြီးတဲ့ အပြစ်တွေ
အမှားတွေကို တသသပြန်တွေး တဆွေးဆွေး တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်နေ
တော့အော အတိတ်က ကောင်းလာရောက်လား...”

ကိုဝင်းမောင်သည် အနားရှိ ပန်းပွင့်တစ်ခက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ
နှင်းစက်များကို ခါလိုက်၏။

“တခါမှလဲ ကိုယ့်မိန်းမကို ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောပြရှင်း
လင်းခွင့်လဲ မပေးဘူး...”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား မလေးမေက သူ့ငွေးသမီးဘယောက်
ပါဗျာ၊ ကျနော် ကို သူ့အခါမရွေး ထွက်ခွာသွားနိုင်သူပါ...”

“အေးသလ...ဒါပေမယ့် သူ့ တွယ်ကပ်နေတာ ခင်ဗျား သိပ်
စဉ်းစားဘို့ ကောင်းတယ်...”

“စဉ်းစားဓရာ မလိုဘူး...သူ့ အဖေ ကိုယ်ကျိုးကတွက် သူ
ပေါင်းနေတာ...”

“ကော်ပြီ...ကိုဝင်းမောင်၊ ခင်ဗျား ဒီအဖေ့ အားခါကို
ခင်ဗျားခေါင်းထဲက မထုတ်နိုင်သရွေ့တော့ ခင်ဗျား ဝန်ခံပေ
အိုးသဘာ၊ ကျနော် ပြောပြမယ်ကခေတ်တုန်းက နိုင်ငံရေးကမား
အချင်းချင်း တယောက်အပေါ် တယောက် အပြစ်တင်ပြောဆို

ဆေးလိပ်ကို အားရ ပါးရခဲဇာ စာတအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေသော ကိုကျော်ခိုင်ကိုတွေ့ရ၏။ သူ့လာသည်ကို ကိုကျော် ခိုင်သည် သိပ္ပံမရပေ။

“ဒီလို ပုံနဲ့များများ... စာအုပ်ဆောင်းလို တယ်နှစ်အုပ် စွဲလေ...”

သူက ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ အော်လိုက်မှ ကိုကျော်ခိုင်၏ ခေါင်းခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... ကိုဝင်းမောင်ပါလား လာ... လာ... ထိုင်စေဗျာ... ဟေ့ ကော်ဖီ တခုကံ့ဟေ့...”

မျက်နှာချုံးဆိုင် ပထက်ဖောင်းပေါ်၌ ကော်ဖီ ဆိုင်လေး တွင် ကိုဝင်းမောင်အတွက် အော်ဖီကို ကိုကျော်ခိုင်က မှုစ လိုက်၏။

“ဧပြားနေလိုက်တာ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပိန်လိုက်တာ လွန်စေ...”

“အေးဗျာ... ကျွန်ခွဲတဲ့ တလလုံးဆိုပါတော့၊ အဆုတ်အအေး မိပြီး ဖျားတာ ကံကောင်းလို့ မခဏတယ်...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို အသာ ပိတ်ကာ အနား၌ စာအုပ်စင်ပေါ် တင်လိုက်၏။ စာအုပ်ကို ကိုဝင်းမောင် ၏ အသာ မျက်ခစောင်း ထိုးကြည့်လိုက်၏။ စာအုပ်သည် သမပြ ဇေးထားသော ‘နည်းသုံးအစစ်နဲ့ ချစ်တာတွေကို မောင်ရယ်’ ဟူသော အချစ် ဝတ္ထုအုပ် ပြစ်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား သဲ သမပြခြံ ပရိသတ်ပါလား...”

“မြန်မာ ဝတ္ထုမတ်တူးဆိုပြီး ဂုဏ်ယူတဲ့ အထဲ ကျနော် တယောက် အပါပေါ့၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျောင်းကထဲက

ကျနော် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတွေသာ အဖတ်များတာ၊ ရတော့ဆိုင် ထိုင်ရင်း သပြေခွဲ ဝတ္ထုတွေ ကျနော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်...”

“ဟဲ... ဟဲ... သူ့ ဝတ္ထုတွေကို များသောအားဖြင့် လူတွေက ကြိုက်ပုံရတယ်၊ သူ့ ဝတ္ထုကို မကြိုက်တော့တယောက်ထဲရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲဗျာ...”

“သူ့ ယောက်ျား...”

ကိုဝင်းမောင်က ရယ်၍ ပြောပြနေသောကြောင့် ကိုကျော် ခိုင်ပါ ဧရာရယ် လိုက်တော့သည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ... ကျနော် ပြာသီလဆန်း ဆယ်နှစ်ရက်နေ့ ညနေကျ လာခေါ်မယ်၊ ခင်ဗျားအဆင်သင့် ပြင်ထား၊ ကျနော့် မွေးနေ့လုပ်မလို့၊ ကျနော့်အိမ်လဲရောက်ဘူး ဆေ...၊ ကဲ... မြို့ထဲကို ကျနော်မဆောင်တာ ကြာပြီ သွားအုံး မယ်...”

ကိုဝင်းမောင်က အနား ချထားသော ကော်ဖီကို ချိုက် ချိုက်နှင့်မော့ချတာ ထွက်သွားတော့သည်။ ကိုကျော်ခိုင်စိတ်ထဲ တွင်မူ ဒီလူ သူ့တပါးအားအတော် ခုကွပေးသူဟုထင်လိုက်၏။ ဘာမှလည်း ရှင်းမပြ၊ ဆက်လည်းမပြေ။ “ဝတ္ထု မကြိုက်သည် မှာ သူ့ ယောက်ျား တယောက်သာ ရှိသည်” ဟု ပြောပြသွား လိုက်ပုံသည် သူ့ အတွက် နေမထိထိုင်မထိရောင်ဖြစ်၏။ သပြေ တွင် ယောက်ျားရှိနေပြီထင်ပါ၍... စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်သေးဘဲ အတော်စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားရပြန်၏။

ဝယ်သူများရောက်လာတော့မှ စာအုပ်ဆောင်းသည့် တက်သို့ စိတ်ကိုပြောင်းလိုက်ရသည်။

ပြာသီလဆန်းဆယ်နှစ်ရက်နေ့ညနေတွင်မူ သူ့ အား ကိုဝင်း မောင် လာခေါ်၏။ သူသည် ပြည်ထမ်းရှိ ကိုဝင်းမောင်တို့ ခြံထဲ

ကို ချောက်စားလေသည်။ ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းစွဲမက ပန်းပင် များစွာရှိပုံ၊ မြက်ခင်းထားပုံ၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိပုံများမှာ ကိုဝင်းမောင်၏ အခြေအနေကိုဖော်ပြထားလျက် ရှိလေသည်။ ဧည့်သည် တချို့ပင် ချောက်ပြောလေသည်။ စားပွဲတိုင်း လိုတွင်ပင် ဆန်းကဖီးမှ စားပွဲတိုင်းနှစ်ယောက်စီရှိနေကြ၏။

မြက်ခင်းလယ်ရှိ စားပွဲတစ်ခုခုထိသို့ သူ့အား ခေါ်ကာ ယောက်ျားမိတ်ဆွေတချို့နှင့်အတူ ကိုဝင်းမောင်က မိတ်ဆက်နေရာချပေး၏။

“ကိုအောင်ဝင်းလဲ လာလိမ့်မယ်၊ ကျနော့်မိန်းမလဲ မိန်းမဝိုင်းညှော်ခံနေရလို့ အလုပ်ရှုပ်နေပြီထင်တယ်၊ ကျနော်ခေါ်လာပြီး ခင်ဗျားဘို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကဲ ကြိုက်တာသာ ဟောဒီစာ သျှင်တွေ မှာပေတော့၊ ပြီးတော့မှ ကျနော်တို့ အညာကြိုက်ရုပ်သေးကို အရသာ ခံရအောင်ဗျား၊ ကျနော် အသစ် ချောက်လာသူတွေ သွားညှော်ခံလိုက်အုံးမယ်...”

လူတွေမှာ များပျားလှ၏။ မီးပွင့်ရောင်စုံများ ဖည်း လင်း၍ လာတော့သည်။ ပန်းများ၏ သဘာဝရနံ့၊ ပရိသတ်တို့၏ ကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့များဖြင့် တခြံလုံး သင်းပျံ့နေပုံ ရလေသည်။ ရှင်သေးစင်ဘက်မှ ဝိုင်းတော်တီး ဆရာမောင်ဘည် ဝါးပတ် အပြေးကလေးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်တီးပြီး ဧည့်ခံလျက်ရှိသည်။

“ကလည်တလည် ဝေခင်းခင်းနို့ မီးရောင်စုံများ ကြားထဲတွင် ဖြတ်၍ဖြတ်၍လျှောက်သွားသော မလေးမေကို လှမ်း၍တွေ့ရလေသည်။ မလေးမေသည် ရှောင်စောင်အနက်ကို ခြုံထား၏။ နီးမဝိုင်းသွင်သာ အလုပ်များနေပုံရလေသည်။ အနားက မိတ်ဆွေသစ်များကလည်း သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကောင်းပြောနေမိ သူ့မှာ မထသာပေ။

၈
၆

“မြန်မာရုပ်သေးကို အထက်တန်းစားဆိုတဲ့လူတွေ သူတို့ မွေးနေ့ပွဲမှာ ပွဲထုတ်တာ ဒါပဲပထမအကြိမ်တဲဗျ၊ ကိုဝင်းမောင် ဆိုတဲ့လူကတော့ လုပ်ရင်အဆန်းချည်းဘဲ...”

သူ့အနားကမိတ်ဆွေတွေ ပြောပြပြန်လေသည်။ အတန်ကြာလျှင် သူတို့သည် ရုပ်သေးစင်ရွှေရှိ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ကြ၏။

“လာဗျို ကိုကျော်ခိုင်...ခင်ဗျားကို ကျနော် ပစ်ထားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ အတွင်းဝန်ရုံးထဲဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်မြတ်ထားတာ ကြာလို့ ခုမှ အဲဒီပရိသတ်နဲ့ စကားသက်ဆုံ ကျနေလို့၊ လာဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ကျနော် အတူကြည့်မယ်...”

ကိုဝင်းမောင်သည် ကိုကျော်ခိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲယူချိတ်တွဲလိုက်၏။ သူ့နောက်တွင်ပါလာသော အိမ်စော့ယောက်ကိုလည်း လှည့်ပြောလိုက်၏။

“မောင်ပန်ရေ...မင်းမမကို ပြောစမ်း၊ ဒို့မျိုး ပွဲခင်းအလယ် လောက်မှာ ရှိနေမှာမို့ စားခဲပါလို့၊ ကိုယ်မိတ်ဆွေဘယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပွဲခင်းအလယ်တွင် စတင် ကပြသော ရုပ်သေးကို ကြည့်ကြ၏။ အညာသားချင်းတူသော်လည်း အရသာ ခံကြတာချင်း မတူကြပေ။ သူသည် အညာ၏အပြိုင်၊ အညာ၏ ဇာတ်သဘင်များကို အရသာခံတတ်သော်လည်း ဤရုပ်သေးကို မကြည့်တတ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤအရုပ်သည် ကြီးများဘက်၍ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုပင် မျက်စိထဲရှုပ်၊ စိတ်က အလိုလို အိုက်လှပေသည်။ သို့သော် ကိုဝင်းမောင် အလိုကျအတိုင်း ဆက်ကြည့်နေရ၏။

အရပ်များ အစုံထွက်ပြပြီး ဝန်ကြီးထွက်၊ ဘုရင်ထွက် ပြည်
တည်ပြီး နှစ်ပါးသွားထွက်လာတော့သည်။

“ကိုကိုခေ...”

ကိုကျော်ခိုင် အလွန်ကြားလိုသော စူးစူးရှရှအသံလေးမှာ သူ
ထို့ နောက်ကျောမှ ထွက်လာ၏။

“အုန်းရယ်...စကားစ၊ ဖြတ်နိုင်လို့ မလေး ကိုကို့ဆီ အလာ
နောက်ကျသွားတယ်၊ ရွာလိုက်ရတာ...”

ကိုဝင်းမောင်အပါးတွင် မိန်းမငယ် တယောက်သည် ပြော
ပြော ဆိုဆို ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုကျော်ခိုင်သည် ထိုမိန်းမ
မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တစေတမ္မ အသက်ရှူ ရပ်သွားသည်
ထင်လေသည်။

“အတော်ဘဲ မလေး၊ ကိုကို့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက် ပေး
ချင်လို့၊ ဟောတာက ကိုကို့ သူငယ်ချင်း၊ ကိုကျော်ခိုင် ဆိုတာ
အညာက အတူထွက်ကတည်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ ရဲဘော်အဟောင်း
ပေါ့...” မလေးကတော့ သူ့ ပင်ကိုယ် သွက်လက်ဟန်လေးနှင့်
ပင် ကိုကျော်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း... “ဟာ...ကိုကျော်ခိုင်ကြီး
ဘဲ...” ဟု ဆိုလိုက်၏။ ကိုကျော်ခိုင်ရင်ထဲတွင်တော့ စိန်းစိန်းနှင့်
အသက်လည်း ရှူမရ၊ ပါးစပ်ထလည်း အဟောင်းသားနှင့်
ကြောင်နေတော့သည်။

“အော်...တည့်တည့်တော့ပြီးသည့်နောက် သူ့ အင်မတန် ချစ်
မြတ်နိုးလှပါသည်ဟု ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုစောနှင့် ရွာအဖွဲ့နသော
ဤမိန်းမငယ်သည် သူ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ မိန်းမ ဖြစ်နေ
ပါပေကော။ ကြုံမု ကြုံရလေခြင်း၊ မလေးမေတမူ ရိုးရိုး သား
ထား သူ့ပင်ကိုယ်ဟန်နှင့်ပင် ဆက်ပြောနေ၏။

“ဟိုလေ...ကိုကိုရယ်...ကိုကိုလွတ်လို့ မလေးသွားတဲ့ ဒေါက်

တာ အောင်ဝင်း မွေးနေ့ပွဲတုန်းစာ မလေး ကိုကျော်ခိုင်ကို သိခဲ့
တာပေါ့...”

“ဟုတ်လား...ကိုကို...ဖြင့် ခုမှ မိတ်ဆက် ပေးနေလိုက်တာ”
ကိုဝင်းမောင်က ရယ်ရှင်ပြုံးပြတာ ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်...” ကိုကျော်ခိုင်ထမူ တံတေးကို
အနိုင်နိုင်မျှီချရင်းမှ ထစ်အံ့ထစ်အံ့နှင့် စကားလုံးများ ထွက်
လာ၏။

“ကိုကို့ သူငယ်ချင်းက သိချင်း အဆိုကောင်း၊ အဲဒီ ညက
သိချင်းဆိုပြသေးတယ်၊ မလေး ဒီမှာဘဲ ရပ်ခေး ဆက်ကြည့်ရ
မလား၊ အုန်းထို့ဆီ ပြန်သွားရမလား...”

မလေးမေက သူ့ ယောက်ျားအနွကို တောင်းယူလိုက်၏။
“ခေထိုင်ပါအုံးလေ...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် မလေးမေ ကိုလည်း မကြည့်တော့...
ရပ်ခေးစင်ပေါ်ကို မျက်လုံး ထောက်၍သာ ကြည့်နေရသည်။
ဤသက်မဲ့ကောင်တွေကို အနိဋ္ဌာရုံတွေဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လာ
သည်။ ရွှေချည်နှင့်ကြယ်ပွင့်သီထားသော အတ္ထိပ... နှလုံးအာ
လှုပ်တိုင်း ဓာတ်မီးအောင် ပြန်ဟပ်ပြီး လက်ကနဲ တောက်ပံ့က
မျက်စိစူးလာလေသည်။ ဤနေရာမှလည်း အဝေးသို့ ထပြေးချင်
လာသည်။

“မလေးရယ်... မင်းကိုမူ ငါချစ်မိလေခြင်းကွယ်”
သူ့နှလုံးသားများသည် ထိုစကားလုံးများကိုပင် ထပ်ကာ
ထပ်ကာ ရေရွတ်နေမိတော့သည်။ သူ ထပြန်ချင်လာ၏။

ကိုဝင်းမောင် အတေးထဲတွင်မူ မလေးမေနှင့် ကိုကျော်ခိုင်
တွေ့သောညဆိုသည်မှာ ကိုအောင်ဝင်း၏ မွေးနေ့ည ဖြစ်၏။

ထိုညဉ့်သည် သူ့အဖျား စသောညဉ့်၊ မလေးမေ ညဉ့်နက်မှ ပြန်သောညဉ့်ပါလားဟု တွေးနေမိ၏။

“ကျနော်...ပြန်ချင်ပီ ကိုဝင်းမောင်...”
“ဘယ်နဲ့ဗျာ ရုပ်သေးထ နှစ်ပါးသွား ရှိသေးတယ်...”

“ခင်ဗျားဆက်ကြည့်ပါ၊ ကျနော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး...”

“အို...ပြန်ချင်ရင် ကျနော်ကားစိစဉ်ပေးပါမယ်...၊ ကဲ လာမလေး ကိုကျော်ခိုင်အတွက် ကားစိစဉ်ရအောင်”

သုံးယောက်သား ထလာကြ၏။ ဆင် ဝင် အောက် တွင်... မောင်ပန်အား ဒရိုင်တာနှင့် ထားကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကိုကျော်ခိုင်ထ ရုပ်သေးမကြိုက်ဘူးဆင်တယ်”

ကိုဝင်းမောင်က ပြောလိုက်၏။

“ဟားဗျာ...အဲဒီရုပ်သေး ကြည့်ရတာလောက် အထက်ရှူ မဝတာ ကျနော်ဖြင့် မရှိဘူး၊ ကျနော်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘာကြီးမှ အထပ်ခံချင်တဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်သေးမြင်ရရင် အနုပညာ အရသာတွေ ဘာတွေလဲ မခံချင်ဘူး၊ သူများ ကြီးဆုံးမှ အထက်ရှင်ရတာတွေကျက်သရေကတုံးပါတီ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေဗျာ...”

ကိုဝင်းမောင် မျက်နှာသည် အတော်ပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားကြိုက်တာကို ကျနော် အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ အရသာခံချင်တာချင်း တယ်တုမလဲ၊ သူငယ်ချင်းချင်းခိုရှင်းရှင်းပြောတာ စိတ်မချိန်နော်...”

မကြာခင် ကားထိုးဆိုက်လာ၍ သူ့ကိုကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြ၏။ သူသည် ပြောချင်တာစွပ်ပြောခဲ့စွာ သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ကားနောက်တွင် ပစ်မှီတာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားထွက်သွားလျှင် မလေးမေသည် ကိုဝင်းမောင်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...
“မလေး... အခုနဲ့တို့ဆီ ပြန်သွားမယ်ကို... ကိုကို သူငယ်ချင်း

ထ တော်တော်စကားလုံး အရွေးကောင်း၊ အပြောကောင်းတဲ့ သူတဲ့...” မလေးမေက မှတ်ချက်ချကာ မိန်းမ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ကိုဝင်းမောင်၏ စိတ္တနေရာသည် တမုဟုတ်ခြင်း လိုလိုပင် ပြန်ထလာ၏။ သူ့ နေရာသို့ သူပြန်ထိုင်ရင်း ရုပ်သေး စင်ပေါ်တွင် စိတ်မရှိတော့ပေ။

“ရုပ်သေးဆိုတာ သူများကြီးဆုံးဆွဲဆွဲ၊ နေဘာ၊ ကျက်သရေ တုံးပါတီ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေ...”

ကိုကျော်ခိုင် ဝေဖန်ချက်သည် သူ့နားတွင် ကြားမြဲကြားနေ၏။

“ငါ...ငါ...ငါလဲ ကျက်သရေတုံးနေတဲ့ အကောင်၊ ငါမှာ လဲကြီးတွေဆိုင်းလို့ပါလား၊ ဦးကျော်ခေါင်ကြီး ကြီးဆုံးသမျှ အလှာလိုက်ရတာ... ငါ့ကို သူ့စောင်းခပြာသွားတာ”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လာပြန်သည်။ အေးတုံးခေါင်သော အတုံးနက်သော ဝေဒနာကြီး သူ့ခေါင်းတွင် ပေါ်လာပြန်၏။ သူသည် ပွဲပြီးသည်အထိ အဲဒါကြည့်နေရလေသည်။ အားလုံး ပွဲသိင်းလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ သူ ခြေမသယ်ချင်လက်မသယ်ချင်နှင့် တက်လာ၏။ မောင်ပန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်း အရက်ဘဖလ် ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။ မလေးမေ အခန်းရှာသို့ သူဝင်လာ၏။ အခန်းထဲတွင် မလေးမေသည် အဝတ်လဲနေ၍ ထူးထူးခြားခြား ကိုဝင်းမောင် ဝင်ရောက် လာခြင်းအတွက် မလေးမေမှာ ဝမ်းသာသွားကာ မှန်တင်ခုံမှထ၍ကြို၏။

“ကိုကို...အိပ်ခါနီး အိုဗာတင်း သောက်အုံးမလား....”

“မသောက်ချင်ဘူး....”

ပြန်ပြောသံမှာ မာလာ၍ မလေးမေမည် စိတ်ညစ်သွား၏။

“မေးစရာရှိလို့လာတာ၊ ဒေါက်တာအောင်ဝင်း မွေးနေ့ပွဲမှာ ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို့ကိုပြန် မပြောလဲ....” သူသည် ဆိုဝါပေ၍ ပစ်လဲလိုက်ရင်း မေး၏။ မလေးမေမှာ အဆင်သာမပြေခဲ့ကြသည် သူ့ခင်ပွန်းသည်ထံမှ ဤလိုစကားလုံးမျိုးကို မကြားဘူး၍ မှင်ထက်မိသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“အဲဒီညက အပြန်ကလဲ ညဉ့်နက်လိုက်တာ....”

“ဒါတောင်.... မလေး စောစောပြန်တာ၊ တခြားလူတွေ အများကြီး ကျွန်ရစ်တာတဲ့၊ အိမ်ရောက်တော့ ကိုကိုများနေတာ ဒီကိုကျော်ခိုင် အကြောင်းတောင် စကားမစပ်မိဘူး....”

အခန်းဝတွင် ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီး၍ တက်လာသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာလည်း အသာ ခန်းဆီးကွယ်တွင်ရပ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို စောင့်နား ထောင်နေ၏။ လှေကားဝမှ သူ့အိပ်ခန်းသို့ သွားမည့်ဟန်ပြင်နေသော ကိုထွေးမောင်ကလည်း ကိုဝင်းမောင်၏ အသံမာမာကြားရ၍ ရပ်နား ထောင်နေလေသည်။

“မလေး....နေပုံ ထိုင်ပုံတွေကို ကိုကို နဲ့နဲ့မှ မကြိုက်ဘူး .... သိလား၊ စန္ဒယားခေတ်နဲ့ဓမ္မ စန္ဒယား တွေတို့ တီးခေတာတွေ၊ မိအခု ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ ဒါလောက်ရင်းရင်းနီးနီး တွေခဲ့ကြတာကို ကိုကို့ ပြန်မပြောဘူး၊ အဲဒါတွေလဲ ကိုကိုမကြိုက်”

အပြင်မှ ကိုထွေးမောင်သည် ပါးစပ်ဟုတ်သွား၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် မျက်လုံး ပြူးသွား၏။ မလေးမေ၏ မျက်လုံးထဲတွင်

တော့ အားလုံးပြာဝေသွားသလို ဖြစ်သွားကာ၊ ဒူးခရာလက်များပါ တုန်လာလွန်း၍ အနားမှကုတင်တိုင်ကို ကိုင်ထားရ၏။ ပြန်ပြောဖို့ အားယူတိုင်း နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေလေသည်။ ကိုဝင်းမောင်၏မူ အရက်ရှိနေပြင် အသံမှာ မိုးချုန်းသလို ထစ်ချုန်းနေ၏။

“ဘာလဲ....ဟိုတဲ ‘ရုပ်သေး’လို့ ကိုယ့်လင်ကိုဝေဖန်သွားတာလဲ စကားလုံးပြောင်လှသခင်း ဘာလေးနဲ့ ချိုးရသေးတယ်.... မစေး...မင်း အဲဒီစကားလုံးတွေ စားလုံးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်အုံးမှာလဲ....”

မလေးမေသည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရာမှ အနိုင်နိုင် အားယူလိုက်၏။

“ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်....၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နှိပ်စက်နေတာလဲ၊ ကိုကိုကသာ မရင်းရတော့ဘူး ဆိုရင်လေ မလေး အသက်လောက်ချစ်တဲ့ မိဘလောင်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မလေး အဆင်သင့်ပါ၊ ဒီလို မလေးကို အဆင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့....”

“အထင်လွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်နေတာတွေကို ပြောနေတာ.... မင်းဟာ အချစ်ကိုရှာနေတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ့်လင်ဆီက အချစ်ကိုမရတာနဲ့ တိုကောင်နဲ့တဲ့၊ မိခင်ကောင်နဲ့တဲ့၊ ရေငတ်သလို မင်းအချစ်ဆာနေတယ်ဆိုတာ ငါ့မသိဘူးအောက်မေ့လို့လား”

မလေးမေသည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ဖုံးပိတ်လိုက်၏။ ကိုထွေးမောင်သည် အခင်းဝသို့ ခြေလှမ်းအီးလာကာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကတော့ အခင်းထဲသို့ မြန်မြန်ဝင်လာ၏။

“ရေငတ်သလို ဆာနေတဲ့ဟာမ၊ လမ်းဘေးက သောက်ခရ အိုးစင်တောင် ရေရှင်မဲ့ဟာမ၊ မဟုတ်ဘူး”

မလေးခေမသည် မခံမရပ်နိုင်တော့သလို ကုန်း၍ ပြန်အော်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...ဆာနေတာတော့အမှန်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မလေးဆာနေတဲ့ခရုက တယ်သောက်ခရုအိုးစင်းကမူ ခပ်သောက်လို့ရတဲ့အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိစမ်းပါ...” မလေးသည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ကိုကို နှလုံးသား တခုထဲက ရေကိုတဲ့ဆာလွန်းလို့ ဒီကောင်မဒူးသောက်ပြီး အမျိုးမျိုး တောင်းနေတာ ကိုကိုသိသင့်ပါတယ်” မလေးသည် အရူးမလေးလိုပင် အော်ဟစ်ရာမှ ပြေးဝင်လာသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ဝင်လိုက်၏။

“မောင်ဝင်းမောင် ဘာစကားတွေ ပြောနေကြတာလဲ... လူကြားလို့ မကောင်းပါလား...”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ မလေးခေမတော့မယ်၊ တခါမှမမြော်လင့်တဲ့ စကားတွေနဲ့ မလေးချစ်တဲ့ ယောကျ်ားကြီးက မလေးကို စွပ်စွဲနေပီ...”

မလေးသည် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်ပင် လူးလို့မဲ့၍ ရင်ပတ်လေးပုတ်ကာ ပုတ်ကာ ပြော၏။

“သေလိုက်...သေလိုက်၊ အပူတိုက်မ မင်းခေမတာတဲ့ အေးမယ်၊ မင်းတို့သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးက ငါ့ကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်လို့ အားမရနိုင်ဘူး၊ ခုလဲ ငါ့ရှေ့ထားပြီး သူကနောက်ပိုင်းကကောင်တွေနဲ့ တွဲတွဲနေတာ၊ ရုပ်ပြတော့ ငါက လူဆိုးကြီးကျနေတာတဲ့၊ နင်တို့ နောက်ပိုင်းအကြောင်းနေတာတွေကိုတော့ လူမသိဘူး”

“ကိုကို...တော်နော်...”

“မတော်ဘူး...မတော်ဘူး၊ နာမယ်ကြီး စာရေးဆရာမလင် .

ဆိုပြီး ငါ့အ မျှီသိပ်ထားမယ် အောက်မေ့လို့ထား... သူ့ကိုယ်သူ အာသဝေါကင်းသလိုလို...ဘာလိုလို့နဲ့...”

“အို... ဘယ်တုန်းကမှ အာသဝေါကင်းဘယ်လို ပြောခဲ့လို့လဲ စာရေးဆရာဟာ သူများတွေလိုတိုတတ်တာတဲ့၊ ဒေါ်သလဲ ကြီးတာတဲ့၊ ခိုလဲ ခိုတတ်တာတဲ့၊ သူလဲ ပုထုဇဉ်တယောက်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကို နောက်ကို အရူးမလို တကောက်တောက်လိုက်နေရတာ...အာသဝေါသာ ကင်းရင် မလေး ကိုကိုကိုပစ်ပြီး သိလရှင် ဝတ်သွားပြီ...”

“သိတယ်... သိတယ်... မင်း ငါ့ကိုပစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်းတို့ သူ့ဒူးသမီး ဖြစ်ရုံမက လက်ဖျားတွေသီးနေတဲ့ စာရေးဆရာမတယောက်ကို ခုခိုအိမ်ပေါအဆင်းရင် မင်းအတောင်တွေစာ ခြံဝစာစောင့်နေမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ဆိုးဝါးလာလျက် အင်မတန် ကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ တယောက်နှင့်တယောက် ပစ်ပေါက်လာကြ၏။ ကိုထွေးခေမပင်ပင် အခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။

မလေးခေမ အဖို့တွင် ဘာကိစ္စပြန်မပြောနိုင်တော့သလို...

“ကိုကို...ကိုကို...” ဟု အသံကုန်တစ်အော်သာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်လွဲ၍ ဆတ်မေ့သွားတော့၏။ ကိုဝင်းမောင်သည် အပြေးအလွှား ဒေါ်သတွေ တခွဲသားနှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်မှာ အခန်းဝရှိ ကိုထွေးခေမကို ပစ်တိုက်လိုက်၍ ကိုထွေးခေမသည် နှစ်ပတ်သုံးပတ် လည်ကျန်ရစ်၏။ အရက်ရှိန်က မည်မျှပြင်း၍ ဒေါ်သက မည်မျှပြင်းသည်မသိ၊ လှေကားဝတွင် လှေစားသစ်များကို မမြင်ဘဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး

နှင့် လိမ့်ကျလိုက်သည်မှာ လှေစားခင်းဘွင် ကိုဝင်းမောင်သည် သတိမရတော့ပေ။

တမဟုတ်ခြင်းပင် အိမ်ကြီး တခုလုံးသည် ဆူညံသွား၏။ ဆရာဝန်ခေါ်သူခေါ်၊ ကိုဝင်းမောင်ကို ပွေ့ချီသူများကချီနှင့် လှုပ်ရှားသွား၏။ နာရီပိုင်းအတွင်း ဧကိတ်တာ အောင်ဝင်းနှင့် ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးတယောက်ပါ ရောက်လာ၏။ ကိုဝင်းမောင်ကိုမူ ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ခေါ်သွား၏။ မလေးမေကမူ ကုတင်ပေါ်တွင် လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။

ကိုထွေးမောင်က ဆေးရုံသို့ လိုက်သွား၏။ ညချင်းတုတ်ပင် မော်လမြိုင်နှင့် တံတားဦးမြို့များဆီသို့ သင်္ကြန်းများ ရောက်သွားတော့သည်။

ညဦးယံတွင်တမူ ညှပ်ပရိသတ်များ စားသံများနှင့် နတ်ပြည်လီ သာယာသောအိမ်ကြီးမှာ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို တိတိဆိတ်ခြောက်သွေ့စွာ သူ့ထာန်တစပြင်လို ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဂေါက်တာ အောင်ဝင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးခထူး၊ ဆရာမလေး တယောက်မှာ အသက်ပင်မရွှေ့သလို မလေးမေကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ နာခေါင်းဝတွင် တပ်ထားသော အောက်ထိဂျင်ပိုက်ကိုပင် ရှုရှိုက်ရန် အားမရှိတော့သလို မလေးမေ၏ အသက်ရှုရှိုက်ဟန်က အားနဲ့လှသည်။ ဝေလင်းလှမ်းဘွင် အသံကိုအုပ်ကာ ဧတီဧတီကြီးမှာတော့ တရွံ့ရွံ့ငိုနေတော့သည်။ အနားသို့ ကပ်လာသော ကိုအောင်ဝင်းအား ဧတီဧတီကြီးသည် လင်မယားရန်ဖြစ်ပုံကို လေသံနှင့် ပြောပြ၏။

“အမီးလေးအတွက် မြှော်လင်စရာ ရှိသေးခဲ့လား... မောင်အောင်ဝင်းရယ်... ဒက်ပြင်းလှချီလား ကဲ့ဆိုးမလေးရယ်”

ကိုအောင်ဝင်းသည် ဧတီဧတီကြီး နားနားသို့ကပ်ရင်း... “မငိုနဲ့ ဧတီဧတီကြီး၊ ကျနော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတယ်... တာမှ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး...”

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ၊ သူ့ဖေဖေ လာတဲ့အထိခံအောင် လုပ်ပေးပါ...”

“ကျနော်တို့ရဲ့စိတ်မလျော့ဘဲပေးပါဘူး...” ဟု ဂေါက်တာ အောင်ဝင်းက ပြောလိုက်၏။

ဧတီဧတီကြီး အဖြစ်အပျက် လူကြီးတို့ထုံးစံအတိုင်း မလေးမေအနားတွင်လည်းမင်မကျ၊ ဘုရားခန်း ပြေးသွားလိုက် မလေးမေအတွက် မီးသက်စေ၊ အပ်လျှလိုက် လုပ်နေ၏။ အိမ်စေမိန်းမလေး တယောက်မှာ ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားမီးများ ကူးစက်မလောင်အောင် စောင့်နေရ၏။

ဘုရားခန်းထဲက အထွက်တွင်လည်း တယ်လီဖုံးနား ပြေးအပ်ကာ ဆေးရုံကြီးသို့ ဆက်ကြည့်ရ၏။ ဆေးရုံကြီးတွင် စောင့်နေရသော ကိုထွေးမောင် ထံမှ စကားပြန်ပုံကလည်း အားရစရာ မရှိလှ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် ကိုဝင်းမောင်အားဆရာဝန်ကြီးများ ညှိနှိုင်းဘိုင်ပင်၍ ခေါင်းကို ခွဲစိတ် ကုသရန် ခွဲခန်းထဲသို့ သွင်းသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်စေ့တွင်ရရှိသော ဒက်ရာမှ ထွေးများ ဦးကျောက်ထဲသို့ ဝင်သွား၍ ယခုတိုင် သတိမရလှဆို၏။ မလေးမေသည် အသက်ကို အားယူ၍ ရှုခိုရာမှာ မသက်သာလှပေ။

စာအုပ်များ အမျိုးမျိုးကို ရေးသားခဲ့ကာ ဇာတ်လိုက်အမျိုးမျိုးကို ပန်ဆင်းခဲ့သော တန်ခိုးဇော် ရှင်မကြီးသည် ယခုအခါ သူ့ကိုယ်တိုင် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရလေပြီ။ မလေးမေ၏ အင်အားသည် လျော့ပါး လွန်းလှ တကားမသူ အခွံတွင်

အားလုံးအထူးပေး ဝိုးဝါးနေ၏။ ဘာမှ ပြတ်ပြတ်ထားသေးမရှိ လှ။ သို့သော် သူ့ စာအုပ်လေးများကိုမူ ဝိုးဝါးဝါး အာရုံ တွင် ထင်လာ၏။

ခေါင်းရင်းရှိ စာဖတ်ခန်းအတွင်း သူရေးခဲ့သော စာအုပ် လေးများသည် တအုပ်စီပွင့်လာ၏။ သူ့ ဇာတ်ထောင်များသည် ခြေဖျားလေးများ ထောက်ကာ၊ ထောက်ကာ သူ့အပေါ်သို့ညှင် သာစွာ ရျဉ်းကပ်လာ၏။

ပုဂံမြို့သားကြီး ဘုရားကျွန်းကမူ “ထခင်မရယ်... ကျနော့် တုန်းကတော့... လူဖြစ်ပါရက် လူ့အခွင့် အရေးကို တန်းတူ မခံစားရဘူးဆိုပြီး ကျနော့်ဘက်က သခင်မ မားမား ရပ်ပြီး တိုက်ပေးခဲ့တယ်... ခုတော့ သခင်မ အားတွေလျော့ပြီလား... ပြန်ပြီး အား တင်းလိုက် ပါအုံး သခင်မရယ်...” ဆို၏။ စစ်ဘုရားသူ မစန္ဒာ ကလည်း သူ့ နဖူးကို ညှင်သာစွာ နမ်းရှုံ့ ၏။ “လူတန်းစား ခွဲခြားပြီး မစန္ဒာကို အသိုင်း အဝိုင်းကြီး တခုက မေခင်းထုတ်လိုက်ချိန်မှာ မေ အားသစ်တွေ ကျမဘက် အ ထောင်း ပေးခဲ့တယ် မမရယ်... ခုတချိ ကျမတို့နဲ့လက်တွဲပြီး တောင်ခံလိုက်ပါအုံး...”

ဘိန်းစားကြီး ရေချမ်းကမူ... “ကျနော်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူယုတ်မာကြီး အဖြစ် ထပြုပြီး စခန်းသိမ်းခဲ့ရသေးတာတဲ့။ မမ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး... မမ သန့်ရှင်းတယ်ဆိုတဲ့ သစ္စာတရားကို တိုင်းတယ်ပါအုံး။ သေ မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ အားနဲ့သူအဖို့ သစ္စာဟာ လက် နက်တဲ့...” ဟုဆိုလား၏။

မိခါ့သည်၎င်း၊ ရခိုင်သူ စောနုသည်၎င်း၊ သူတို့နှစ်ဦးသည် မျက်ရည်စ အလေးများ ဝဲလျက်ရှိ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည်

ပတ်ဝန်းကျင်၏ မတရားမှုဒဏ်ကို ရှမ်းအန် တွန်းလှန်ရင်းမှလိပ် ပါသွားသူများဖြစ်၏။ ရခိုင် ဆန်သွန်းများ၏လောဘရမ္မက်တွင် ဝားစာခံလိုက်ရသောရခိုင်သူအလေးအမှု...

“သူများတကာလို ရုပ်အင်အားနဲ့ သခင်မကို မကူညီနိုင်စေ ဓဉ် စိတ်ဝိညာဉ်အင်အားနဲ့ သခင်မအနားမှာ ကျမတို့မားမား ရပ်ရပ်ပါတဲ့...” ဟု ဆို၏။

မိခါ့ကတော့ သူကဲ့သို့ အကြောင်းမလှသူ သခင်မအတွက် မျက်ရည်သွယ်သွယ် ကျနေ၏။ နောက်ဆုံး ဝင်လာသူမှာတော့ မင်းသမီးအဝတ်ကို ကြော့မော့စွာ ဝတ်လာ၍ ပန်းများ ဝေ အောင် ပန်ထားသော အမြဲမင်းသမီးလေး မပေဒါဖြစ်သည်။ သူသည် ယပ်တောင်စာလေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာကြော့မော့စွာ ဝင်လာ၏။ သူ့ ကို မြင်လိုက်ရသည့် တဒက်တွင်မလေးမနုလုံးသား များတွင် ရွှင်ပျအေးမြသွားသလို ရှိ၏။

ငှက်မွေး ယပ်တောင်လေးဖြင့် မပေဒါသည် သူ၏ တန်ခိုး တော်ရှင် သခင်မဖြစ်သူ မသပြေအား ညှင်သာစွာခတ်ပေး၏။

“မမရယ်... ပေဒါကို အင်အားကြီးနဲ့ ဝိုင်းဖိပြီး ချစ်သူအပစ် သွားချိန်မှာ ပေဒါဟာ ဒူးမထောက်ခဲ့ဘူး။ အရှုံးမပေးခဲ့ဘူး။ ဘဝကိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိ မမတ ကျမကို မွေး ပေးခဲ့တယ်ခလ... ဒီတုန်းက ပန်းတွေဝေအောင် ပန်ပြီး ပေဒါ အကြိတ်လို ဘဝကိုပြန် ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီအားတွေဟာမမပေး ခဲ့တာပါ။ အခု သခင်မ ဘာလို့ ရင်ဆိုင်ရဲရဲမှူးလဲ... မမ မွေး ထုတ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ မှာတော့ မမအင်အားတွေ၊ သတ္တိ တွေ၊ ခံနိုင်ရေတွေပေးခဲ့ပြီး သခင်မ အလှည့်မှူးမှ ဒူးထောက် တော့မလား သခင်မရယ်... ကျမတို့ အားလုံး သခင်မနဲ့အတူရှိ နေတယ်လေ... ‘ပေဒါပျံ အံ့ကိုခဲ ပန်းပန်လျက်တဲ့’ ဆိုတဲ့ အဗျာ

ဟာ အခု သခင်မအတွက် အဖိုးထန်လားပြီ... အဲဒါလိုက် ပါ အိုး...”

သူ့အသံလေး ညင်ညင် သာသာနှင့် မလေးခဲမ မျက်နှာကို တစေ့စေ့ကြည့်ကာ အပြိမ်သမလေးအ ဆို၏။ လက်ကလည်း ငှက်မွှေး ယစ်တောင်လေးဖြင့် ညင်သာစွာ ခတ်ပေးလိုက်ပြန် သည်။ မလေးသည် အသက်ရှူ ရသည်မှာ ပေါ့ပါးသွား၏။ ရင်ဝတွင် ကျောက်တုံးကြီး ဖိထားသလို မနေတော့။ သူ့နှုတ် ခမ်းလေးများကို အားယူ၍ လှုပ်ကြည့်၏။ ညင်သာစွာသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ ကြေးစည်သံသည် အဝေးမှသူ့ အပါးသို့လွင့် ပါလာ၏။

“ဘိက္ခုဝေ ချစ်သားတို့...”

ဆိုခဲ့ပြီးသော ငါ့ဘုရား၏ ဂုဏ်ကို၎င်း၊ တရားတော် ၏ဂုဏ်ကို၎င်း၊ သံဃာတော်၏ဂုဏ်ကို၎င်း၊ အောင်းခမ္မ ကုန်စသော သင်တို့အား အကြင်ကြောက်ခြင်း၊ အကြင် ကြက်သီး မွေးညင်း ထခြင်းသည် မပြစ်လတ် တည်း...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ ရွတ်ဖတ်လိုက်သော ဇေဂ္ဂသုတ် အသံမှာ လည်း သူ့နားဘွင် ပြတ်သားစွာ ကြားလာ၏။ ဇေဂ္ဂသုတ်ကို ဆင်ခြင်မိသည့် တပြိုင်နက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် အားငယ်တတ် ကုန်သော ရဟန်းတို့အား အားသစ် လောင်းပေးသော သုတ် တော်ပါ တကားဟု မလေး သတိရသည့် တပြိုင်နက် သူ့ရင်ထဲ တွင် အားသစ်များတိုးလာသလို ဖြစ်လာ၏။ သူသည် လေးလံ သောမျက်ခွံ များကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး... မလေး သတိရလာပြီ”
ထိုအခါကို ပထမဆုံး မလေး မသိမကဲ့ ကြားရ၏။ သူ့ မျက် လုံးဘွင် ရုပ်ရည်များအား မကွဲပြားကြသေး။

“မလေး... စကားပြောတို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဆက်သာနားတော့ မလေး မသေနိုင်တော့ဘူး...”

ဒေါက်တာ ဦးထွေး၏ မလေးမမေ နားနားသို့ အပ်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ ပူခန္ဓာသော နှာခေါင်းဖျားမှာ သူ့နဖူး ပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။

“ထမီး... ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးရယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကြီးပမ်းမှုရယ်ကြောင့် ထမီးလေး သတိပြန်ရလာပြီ...”

မလေးသည် ပေါ့ပါးစွာ ဆက်လက် အသက်ရှူနေလိုက်၏။ အရုဏ်၏ ရှေ့ပြေးနိကျီကျီ အရောင်သည်လည်း အောင်း အင်တင် လင်းလာလေသည်။

အောက်ထပ် ခန်းမှ တယ်လီဖုံးသံ ကြား၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဆင်းသွားချ ပြန်သည်။ တတက်မှ ကိုထွေးခမာင်သည် ဒေါ် ဒေါ်ကြီးအား ပြောပြနေ၏။

“ကိုကို ဆုံးပြီ... ဒေါ်ဒေါ်ကြီး...”

ငယ်လီဖုံး ဝှင်ဆန်ပင်လွတ်ကျကာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမှာအရပ် ကြုံ ပြတ်ငင် အနားအ ဆိုဟာပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။

မလေးခမကို ဆရာဝန်ကြီးများ စကားပြောခွင့်ပေးချိန်တွင် ကိုဝင်းခမောင် ဈာပန ကိစ္စသည်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ပြီးစီးခဲ့၏။ မလေးခမကိုမူ ဘာမှ သိခွင့်မပေးခဲ့ပေ။

ဦးကျော်ခေါင်သည် သားမက်ဈာပန ကိစ္စကို ကိုဝင်းခမောင် အမေ ကျေကျေနပ်နပ် ရှိအောင်ကို ကြိုး စား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ လေသည်။ ကျန်အချိန်ပိုင်းများတွင်တော့ သမီးအပါးမှ တဖဝါး မှ မခွာခဲ့ပေ။

“ဖေဖေ လေ... သမီးနဲ့ အတူတဲ နေသွားတော့မယ်။ ဖေဖေ မပြန်တော့ဘူး၊ မော်လမြိုင် သစ်စက်လဲ မန်နေဂျာနဲ့ ထား လိုက်ပြီ...”

မလေးသည် ပိုဆုံးကြီးနှင့်တော့ နေရသဲဖြစ်၏။ မလေးခမ နဖူးဆံစများကို ဦးကျော်ခေါင်က ယုယစွာသပ်ပေး၏။

“ဖေဖေ... ကိုကို ခေ”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ချက်ခြင်းပြုံးလိက်ရင်း...

သူ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရအောင် ဆင်း ယားမြိုင်ကို ပို့ထားဘယ်”

“လောအောဆယ်တော့ ဒါဘဲ စောင်းပါတယ်... မလေးကို သူ့ အထင်လဲ့နေသေးသား ဟင်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ မေးခွန်းကို အတော် စိတ်ထိန်း၍ နားထောင်နေရလေသည်။

“ကိုကို မေမေလဲ မပြန်သေးဘူးလား၊ မေမေကလဲ ကိုကို ကို ရှင်းပြပို့ ဖေဖေပြောပေးပါနော်...။ မလေး နေအောင်ရင် ကိုကို ကို ရေရေလယ်လယ် ပြောပြချင်တယ်...”

မလေးခမ ရေရေလည်လည် ရှင်းပြချင်သော သူ့ ကိုကိုသည် ဤလောကတွင် မရှိတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ အားလုံး မလေးခမအား တယ်လိုလုပ်၍ ပြောပြပါမည်နည်း။

“မလေး သတိတော့တာတွေ လစ်သွားတဲ့အထိဖြစ်သွားဘယ် ဆိုတာ ကိုကိုသိရဲ့လား၊ ဖေဖေ၊ ကိုကို မလေးကို လာမကြည့်ဘူး လားဟင်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း သမီးမေး ခွန်းများကို ဖြေရ၏။

“သမီး မေ လဲသွားတော့ သူ့လဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ပြန် နေ မအောင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါဒေါကြီးတို့အဆင်းယားမြိုင်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ ပို့ထားတယ်။ သူ့ မေမေနဲ့ ညီလဲ အနားမှာ၊ သူကလဲ သမီးကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးရက်ပါတါ၊ သူ့စိတ်ပြပုံ ရပါတယ်ကွယ်...”

“ဆရာဝန် ခွင့်ပြုတဲ့ အချိန်ကျရင် မလေး ကိုကိုကို သွား ကြည့်ပါရစေ၊ မကြည့်ရင် ပိုပြီး အထင်လဲ့စရာ ဖြစ်လာမှာ...”

“သမီး ဖေဖေ ပြောမယ်... ဒါတွေကို မေ့ထားပါ။ သမီး အားသစ် ပြန်ပြည့်လာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာဝန်တွေက ဒါဘဲ လိုချင်နေတယ်။ အချိန်တန်တော့လဲ အကြောင်းမုန်တွေ ဟာ ပြန်ပေါ်လာရအုံးမှာပေါ့... ဖေဖေ ကို ချစ်ရင် သမီး ဒီ အကြောင်းတွေကို ပြန်မတေးရဘူး၊ ဖေဖေလဲ လူသစ်ဖြစ်တာပဲ၊ သမီးလဲ စိတ်သစ်ခမ်းရမယ်...”

မဆေးမမသည် ပင်ကိုယ်ထမူ အပြောအစောင်းသောနှုတ်ခမ်း
မွှေး ထောင်းကောင်းနှင့် အဖေကြီး၏ မျက်နှာအား လျော့ရဲ
သော အပြုံးလေးနှင့် ပြုံး၍ ကြည့်ရှာသည်။

“ဖေးဖ ကိုယ်တိုင်တိုက်မယ်၊ သစ်သီးရုံ ဖျော်ရည်အေးအေး
လေး ငါ့သမီး သောက်နော်...မမြေရွှေရေ သစ်သီးရုံအရည်ယူခဲ့
ပါကွယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အဆင်သင့် ပြင်ထားသော ဖျော်ရည်
ခွက်ကို ဦးကျော်ခေါင်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မေတ္တာအချိန် အေးချမ်းမှုနှင့် သစ်သီးရုံ၏
အေးမြသော အရသာ ရောပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါတွင်မူ
မလေးမေ ရင်ထဲတွင် အတော်အေးမြရှိသွားလေသည်။

ညနေစောင်းဘုင်မူ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း လာ ချိန် ဌ
မလေးမေသည် သူ့ ဆန္ဒတခုကို ဖွင့်ဟတောင်းဆို၏။

“ဒေါက်တာ...မလေးရဲ့အသက်ဟာ ဒေါက်တာတို့ လက်ထဲ
ရောက်လာပီ ဆိုပေမင် စိတ်တော့ မချရသေးဘူး၊ မလေးရဲ့
အလိုကို လိုက်တဲ့အခန်းနဲ့ နီညနေ မလေး ကိုကျော်ခိုင်ကို တွေ့
ချင်တယ်။ တွေ့တဲ့အချိန်မှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးစရာ ဒေါက်တာ
ပါ မလေးအနားမှစ နေပါ...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့် ဦးကျော်ခေါင်
တို့သည် မလေးသန္ဓေ တိုင်ပင်ကြ၏။ ကိုကျော်ခိုင်အား အပြင်
သထင်းများကို တာမှ မလေးအား ပြောဆိုခွင့်မပြုစေဘဲ မလေး
နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ထို ညနေတွင်ပင် ဒေါက် တာ အောင် ဝင်း ကိုယ် တိုင်
စာကျော်ခိုင်အား ခေါ်ယူလာ၏။ ကိုကျော်ခိုင်သည် မလေးမေ
၏ အခန်းဝရောက်လျှင် ရင်ဖျားဖိုလျက် ရှိ၏။ အပြင်မှသဘင်း

ကိုသာ နားစွင့်ထောင်ကာ ချစ်သူအတွက် သူ့မှစ ဆုတောင်း
မေတ္တာပို့သရသည်မှာ အမောပင်တည်း။ ယခုလို ချစ်သူမျက်နှာ
ကို ပြန်လည်မြင်ရတော့လည်း မျက်ရည်များပင် ဝေလာအောင်
ဝမ်းသာလှ၏။ ပြောချင်သည်များကို ဖွင့်ဟပြောဆိုကာ ရင်ခွင်
တွင်းသာ ပေ့ ယူလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ယခုတော့ သူ၏ တွေ့
ဆုံရခြင်းမှာ အဆိုးအတား အထိန်းအချုပ်တို့နှင့်ပင်ပတ်ကား။

“မလေး နေကောင်းရဲ့လား...”

သူသည် မလေးဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း မေး၏။ မလေးသည်
ပါးစပ်နှင့်မပြေ၊ ခေါင်းညိတ်ပြေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်...မလေး ခေါင်းအုံးအောက်က သေ့
ကို ယူပါ၊ မလေးစာကြည့်ခန်းထဲက စားပွဲ ညာဘက် အံ့ဆွဲမှာ
အစိမ်းရောင်ဖိုင်ကြီးရှိတယ်၊ အဲဒါယူလိုက်ပါ...”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ယူလာ၏။မလေး
သည် ဖိုင်တွဲကြီး ရင်မှာပိုက်ကာ ကိုကျော်ခိုင်ကို ဖြေးညှင်းစွာ
ပြောပြ၏။

“စကားလဲ၊ အရှည်ကြီးမပြောနိုင်ဘူး ကိုကျော်ခိုင်၊ ကိုကို
မွှေးနေ့ညမှာ မလေးတို့တွေ့ပြီး မတွေ့ရတော့ဘူးနော်...ကိုကို
ဟာ မလေးကို ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ အထင်မှားခဲ့တယ်၊ ဒါလောက်ဘဲ
မလေးပြောပါရစေ... စင်စစ်တော့ မလေး ချစ်သူဟာ ကိုကို
တယောက်ထဲပါဘဲ...”

ကြားရသူ ကိုကျော်ခိုင် ရင်တွင်တော့ အတော်ပင် နာကျင်
သွား၏။

“ကိုကျော်ခိုင်ရဲ့ ရုပ်သေး အပေါ် ဝေပန်တဲ့ စကားလုံးကို
မလေး အတော် သဘောကျ သွားမိတယ်၊ အဲဒီ စကားလုံးက
မီးတောက်တာပါဘဲ၊ ခုတော့ စိတ်ကိုဖြေပါထယ်လေး ခါချည်

ပါတဲ့ မန်းလေးစာခက်ကြောင့်တောင် ဘုရားလောင်း ရင်မကြီး ဆွဲနှိပ်ဆင်း သေရသေးတာတဲ့။ မလေးတို့အဖြစ်စာ မဆန်း ပါဘူး....”

“မလေး ကိုကျော်ခိုင်ကိုခေါ်တာက ခု မလေးပေးပဲ ‘ရေခဲ တောင်’ဆိုတဲ့ ဒီပိုင်တို့ကို ဆောင်းကောင်း သိမ်းထားပါ။ မလေး ခေ၊ ဖေပေခေ၊ ကိုကိုခေ ဒီလူ့ပြည်မှာ မရှိတဲ့အခါ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေပါ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေ ပေးတဲ့ ခေလီလဲ ခေကန်နေပါစေလို့ မလေးဆုတောင်းပါတယ်”

“(True Drama)ဆိုတဲ့ တကဲ ဇာတ်လမ်းကို တယ်စာ ရေးဆရာမှ အားလုံးဖွင့်ဟရေးမသွားနိုင်ဘူး။ ရေခဲတောင်လိုဘဲ စာရေးဆရာတွေဟာ သူတို့ နှလုံးသား ခံစားချက်နဲ့ သူတို့ရှိ ခေလီကို တစ်ဖန်တစ်ဖန်တစ်ဖန်ပိုင်းလောက်သာ အထင် အ ရှား ဖော်ထုတ်နိုင်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ကိုလဲ ‘ရေခဲ တောင်’လို့ အမည်ပေးတာပါ....”

“ရေခဲတောင်ဟာ ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်မှာ ရွှေ့ ရွား သွားသာနေပေမယ့် သူ့ ပင်ကိုယ်ပမာဏရှိ သုံးပုံတဖုံလောက်သာ ရေပေါ်မှာမြင်ရတာ၊ ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေက ရေအောက် မှာ မြုပ်နေကြတယ်။ မလေးတို့ စာရေးဆရာ တွေလဲ တစ်ဖန် အဖြစ်တွေကို နှလုံးသားအောက်မှာ မြုပ်နှံပြီး သေသွားကြတာ ပါတဲ့။ အပြင်မှာတင်ပြနိုင်တာက အမှန်ရှိ အရိပ်အငွေ့ အစိတ် အပိုင်းလောက်ပါဘဲလေ....”

မလေးမေ့မိတဲ့ ခေတ္တ ငြိမ်သက်ငေးမောနေ၏။ ရေတခွက် သူလှမ်းတောင်း၍ သောက်၏။

“မလေးဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝတ္ထု ရေးဖို့တော့ အလွန် ကောင်း၊ တကယ်နေဖို့တော့ မလေးမပျော်ဘူး၊ မလေးစကား

ပြောရတာ မောလှပြီ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ နို့အေးလေးပေးပါ။ ကိုကျော်ခိုင်လဲ နို့အေးသောက်ပြီး ပြန်နိုင်ပါတယ်....”

မလေးမေ့မိတဲ့ ဖိုင်တို့ကို ကိုကျော်ခိုင်အား လှမ်းပေးလိုက် ၏။ အချုပ်အချယ်အနှောင်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ရပုံအဖြစ်မျိုးတူင် ကို ကျော်ခိုင်သည် တနာရီမှ ဆက်၍မနေလိုပေ။ ယခုတော့ ချစ်သူ ၏လည်း ပြန်ဘို့နှင့်လေပြီ။ “ပြောပြချင်ပါဘိတော့ မလေးရယ်” ကိုကျော်ခိုင်သည် သက်ပြင်းကိုသာ အနိုင်နိုင် ရွတ်ထုတ်၍ နေတော့ သည်။

“နို့အေး မသောက်ပါရစေနဲ့တော့ မလေး၊ ကျနော့်ကို ပြန် ခွင့်ပြုပါ....”

“မလေးရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့အနေနဲ့ သောက်သွားပါအုံး ကိုကျော်ခိုင်....”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းအ ဝင်၍တား၏။ ကိုကျော်ခိုင်သည် သူ့မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်ပြင်၍ ဟန်ဆောင်နေရသည်။ နို့အေး သောက်ပြီးပြီးချင်း ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ညဉ့်တွင် မလေးမေ့မိပေးသော ဖိုင်တို့ကြီးကို စတင်ဖတ်လိုက် ချိန်တွင်မှ သူ့ရှုချင်တော့၏။ စာ၏အစမှာ သူပထမဆုံး ဗလာ စာအုပ် ထောက်ရစဉ်၏ ထက်ရေးအတိုင်း၊ ဝါကျများအတိုင်း သာတည်း။

“ကျမသည် အကယ်၍သာ သူ့ကို လက်ထပ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာရေးဆရာ တယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်မည်မဟုတ်ပါပေ”

ဖိုင်တွဲကြီးကိုပိတ်ကာ ရင်ခွင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ရင်း
အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်တော့သည်။ ကြုံဘဲ ကြုံတတ်လွန်းလှ
သည်တစား။

မတွေ့မနေနှင့် ချစ်သူကို ရှာဖွေလာခဲ့ရသည်ဖြစ်ခြင်း၊ တွေ့
ပြန်တော့လဲ တာမမှဖွင့်ဟမပြောနိုင်သော သူ့ဘဝသာတည်း။
ကိုအောင်ဝင်းပြောပြချက်ဖြင့် မလေးခမဘဝ တစ်စိတ်တဒေသ
ကိုရော၊ ယခု မလေးခမ ဖြစ်နေသော အဖြစ်ကိုရော သိတန်
သရွေ့ သိခဲ့ရသည်။

သူသည် စာအုပ်တောက်ရသည်မှအစ မလေးခမကို ရှာဖွေ
ခဲ့ပုံ၊ ကိုအောင်ဝင်း မွေးနေ့တွင် တွေ့ခဲ့ရပုံများ၊ မလေးခမ
အပေါ်တွင် သူ့စိတ်ဝင်စားခဲ့သမျှ အားလုံးကို ကိုအောင်ဝင်း
အား ဖွင့်ဟပြောသင့်သည်ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မလေးခမ
နေကောင်းလျှင် ထပ်မံ၍ တွေ့ဖို့ကိုလည်း သူ စဉ်းစားမိပြန်သည်။
ဒီတခါတွင်တော့ တာဘဲဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြခြင်းဖြင့်
ဘယ်သူ့မှလည်း မဆီခိုက်နိုင်ပါ။ ကာမပိုင်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော
မိန်းမတယောက်အား ချစ်ရန်ကြိုးစားခြင်းသည် လောကီဥပဒေ
နှင့်ရော၊ လောကုတ္တရာထုဏှားနှင့်ရော အပြစ်ကင်းလွတ်ပါ၏။

(၁၂)

မလေးခမတို့ ပြည်လမ်းအိမ်တွင်မူ ကိုဝင်းခမောင် မေမေရော
ကိုထွေးမောင်ပါ မပြန်သေးပေ။ ဆိုသော် သူတို့သည်အိပ်ပေါ်
သို့မတက်ရဲကြ။ အင်းသားမြိုင်အိမ်တွင် ကိုပင်းခမောင်အားပြုစု
နေကြဟန်နှင့် အောက်ထပ်မှာပင်နေသည်။ ယောက္ခမလုပ်သူမှာ
မလေးခမ အပေါ်တွင်အတော်ပင်ဂရုစိုက်ကြင်နာရှာသူအဖွား
ကြီးဖြစ်၏။ တနေ့နေ့တွင် သူတို့သည် မလေးခမအား အပြစ်
အပျက်မှန်ကို ပြောဖို့ ရင်ဆိုင် ကြရမည်ကို သိထားနှင့်ကြပြီး
ဖြစ်၏။ အဆင်ပြေပြေ မလေးစိတ်မထိခိုက်အောင်ပြောဖို့ကိုသာ
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေးနေကြသည်။ ဦးကျော်ခေါင်အတွက်
မူ နေ့စဉ်လိုလိုပင် နလံထလာပြီဖြစ်သော်လည်း အင်းအားပြန်
လည်ပြည့်ပြီးဖို့ လိုသေးသော သမီးအတွက် အနားမှ အစဉ်
ဂရုစိုက်နေ၏။ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းနှင့်လည်း နေ့စဉ်လိုလိုပင် တွေ့
သုံ၍ မလေးခမရောဂါ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ ကြရလေ

သည်။ ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းအဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ထံမှငွင်း၊
ဦးကျော်ခေါင် ထံမှငွင်း၊ မလေးမေတ္တီ အတွင်းခရီးကို သိထား
ရုံမက အစဉ်ဝင်ထွက် ကုသနေသူမို့ မလေးမေတ္တီကို သူပါ
ရော့ရှ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ ညနေတိုင်းလိုလိုဝင်ရောက်
လာတိုင်း “သမီးလေးအကဲဆိုးရှာတယ် မောင်အောင်ဝင်းရယ်”
ဟု ဦးကျော်ခေါင်၏ ညည်းတွားတတ်၏။

“တချို့ သမီးတွေဟာ မိဘကိုတော့ ပြုစုကျွေးမွေးပါရဲ့၊
ဣန္ဒြေရရ မနေလို့ မိဘအရှက်ကဲ့ စိတ်ဆင်းရဲတာမျိုး ကြုံခဲ့ရ
တယ်။ သမီးဟာ ဘာမဆို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆီနှေ့ကို
ဧရာ၊ ပြုစု ကျွေးမွေးတဲ့ ဘက်မှာဧရာ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာဧရာ
ဦးစကား နားထောင်ပေမည် သူ့ခမျာ စိတ်ချမ်းသာမှု မရရှာ
ဘူး...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် ဦးကျော်ခေါင် ကိုလည်း
သနားမိ၏။ လောဏတွင် “ဟိတ်” ဟု တချက်ဆိုကာ လက်
ပြောင့်သံ တချက်တီးရုံနှင့် အားလုံး မီးသေနိုင်လောက်အောင်
ငွေတန်ခိုး၊ အာဏာတန်ခိုးရှိသူတယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့်သမီး
စိတ်ချမ်းသာမှုကို ထိုအာဏာများ၊ ငွေများက ဝယ်မပေးနိုင်ကြ
ပေ။ သူသည် ခဏခဏပင် အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်ရ၏။

“တစ်ယောက်တည်းဦးရယ်၊ ခု အဖြစ်ဟာ စိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုလဲ
ထိခိုက် စရာထဲပေါ့၊ မလေး နေကောင်းလို့ ကျနော်တို့အားလုံး
အမှန် ဖွင့်ပြောမဲ့ နေကျရင် ကျနော်တို့ ပြောပြသင့်တဲ့ အချက်
တချက်ရှိတယ်...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်း၏ စကားကို ဦးကျော်ခေါင်သည်
စိတ်ဝင်စားလာကာ အပါးတွင် လာထိုင်၏။

“ဆိုစမ်းပါအုံး...”

“သူ့ ယောက်ျားဟာ သူ့ကို အင်မတန် ချစ်တယ် ဆိုတဲ့
အကြောင်းပါတဲ့...”

“ဘယ်လို... မောင်အောင်ဝင်းရယ်...”

“သူ့ ယောက်ျားဟာ သူ့ကို အထင်လွှဲပြီး မုန်းမုန်း တီးတီး
နဲ့ သေသွားတယ်ဆိုရင် ဒီအစွဲဟာ မလေး တထက်လုံး ပြေမှုာ
မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးသရာစိတ်ဟာ ခံစားမှု တယ်မြင်းတယ်...၊
တကယ်တော့လဲ ဦးရယ်... ကိုဝင်းမောင်ဟာ မလေးမေတ္တီချစ်
ရှာပါတယ်... ဒီလူ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စား နေတဲ့ သူတဲ့...၊
သူ မလေးကို မချစ်ရင် မလေးမေ တယ်လို နေနေပုံစံထားမှာ
ပေါ့။ ခုတော့ မလေး ကိုတေဇနဲ့ စနွယ်ားတီးနေချိန် ဆိုရင်ဘဲ
သူ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာပြီ။ ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ညဘက် ပါတီမှာ
တွေ့တယ်ဆိုရင်ဘဲ သူမကျေနပ် သစင်ကြောင်းလာတယ်... အဲဒါ
ဟာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ မလေးကို ချစ်တဲ့စိတ်က တိတ်တခိုးရှိ
နေလို့ပေါ့... တခါတခါ လူတွေဟာ ဒီလိုဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
မသိကြဘူး...”

ကိုအောင်ဝင်း စကားဆုံးလျှင်စီးအရက်တလိပ်ကိုညှိသောက်
လိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် သူ့ ဆေးတံကြီးကိုခါသာ ဆေးများ
သိပ်ထည့်နေ၏။

“အင်း... ဝဋ်အတူပေါ့လေ မောင်အောင်ဝင်းရယ်။ ချစ်
ရက်နဲ့ဘဲ ဝိဘက်ကြံမှုာ ငင်လာကြလေတော့ ချစ်သူကိုရန်သူလို
ထင်လာရတယ်...”

ဦးကျော်ခေါင် စကားဆက်ပြောမည့်ဆဲဆဲ အိမ်ခရှ့ဆင်
ဝင်တွင် ကားထစီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကလေးမလေးတယောက်
ညှော်ခန်းသို့ ဝင်လာကာ သူတို့အား ပြောပြ၏။

“ဘာကြီးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဝတ်လုံ ဦးစံဦးလာပါတယ်”

“အေးအေး...လွတ်လိုက်...”

ကလေးမသည် ပြန်ထွက်သွားပြန်၏။ မကြာခင်ပင်ဦးကျော် ခေါင်၏ စိတ်ဆွေဟောင်း ဝတ်လုံ ဦးစံဦးမှာ ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ဦးစံဦးသည် ဦးကျော်ခေါင်လောက် အသက် အရွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးမဟုတ် ရှည်ရှည်မြင့် မြင့်နှင့် ချောချောကြီးဖြစ်၏။

“ဦးကျော်ခေါင်ဇေ၊ မတွေ့ရတာကြာပြီ ခရီးထောက်မဆိုက် တဲ...ကျနော် အရေးတကြီး စကားပြောချင်တယ် စာဖတ်ခန်းထဲ သွားရအောင်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ဦးစံဦး မျက်နှာ မြင်ကတဲအပင် တစုံ တခု အရေးကြီးလာပြီကို ရိပ်မိ သိရှိလာ၏။

“မောင်အောင်ဝင်း ဧက နေအုံးခနား၊ဦးတို့စာဖတ်ခန်းထဲ သွားအုံးမယ်...”

အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်သည် စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင် ကိုယ်စီ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါအုံး... ကိုစံဦး ဘာအရေးကြီးလာလဲ...”

“ကိုစွဲအတော့ ကျနော် တိုတိုဘဲ ရှင်းရှင်း ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား သမက်ဆုံးတုန်းက ကျနော်လာခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား သမက်မှာ ညီ မောင်ထွေးခမာန် ဆိုဘာ ရှိသလား...”

“ရှိတယ်...ခုတောင် သူတို့မပြန်သေးဘူး...”

“အဖြစ်က ဒီလို... ဒီသူငယ်အ မောင်ဝင်းခမာန် သေရတဲ့ ကိစ္စဟာ မလေးခမ ပယောဂ မောင်းဘူးလို့ ယူဆတယ်...”

“ဘယ်လို...ကျနော့သမီးလေး...”

အဖိုးကြီးသည် အမီး ထိလာသောအခါ မျက်လုံးများ ပြာ ဝေသွားသလို ဖြစ်သွား၏။

“ပြေးပြေး နားထောင် ကိုကျော်ခေါင် စိတ်ထိပ်ပေပါနဲ့။ သူ မြော ပုံ အ ခင် ဗျား သမီးနဲ့ မောင် ဝင်း ခမာန် ဟာ... အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေကြဘူး။ ဆေးခင်ကလဲ အကြီး အ ကျယ်စကားများပြီး စိတ်ထိခိုက်ပြီး ထွက်အလာ လှေဘားပေါ် ကကျ၊ ဦးကျော်ကဲသွေးခောက်ပြီး သေရတယ်လို့ဆိုတယ်...”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါ အမှန်တဲ့...”

“အင်း...သူငယ် ကြည့်ရတာ ဥပဒေသဘောတို့ ဘာတို့ နားသည်ပုံအတော့ မရဘူးဗျ။ သူက ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မလေးခမ အရှက်ကွဲရုံလေးဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို လူသိရှင်ကြား ဖျာဉ်ပဒေ အရ ဘာအရ တဖားစွဲချင်ပုံရတယ်”

“ဘာ...အမလေး...ကိုစံဦး ကျားနာ့သမီးလေးဟာ အဆက် ငွေငွေပြန်၅၅၀ ရှိပါသေးတယ်။ ထပ်လို့သာ အရှက်ကွဲရရင် ဒီမှာ...ဒီမှာ...ဒီကိစ္စမှာ ကျနော့တယောက်ထဲကိုတင် မပြောနဲ့။ မောင်အောင်ဝင်းပါရှိနေရင် ပိုကောင်းမယ်... မောင်အောင်ဝင်း ခေ... စာဖတ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါဟေ့...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ယခင်ကတဲဖြစ်သောလူနွဲ့များ ဘယ် ချောက်သွားသည်မသိ၊ ပြူးပြူးများများနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၍ ကိုအောင်ဝင်း ဝင်ရောက်လာမှ သူ့စကား ဆက်ပြောတော့၏။

“ကဲ...ကိုစံဦး၊ အစကပြန်ပြောပါ”

ဦးစံဦးသည် ပြောပြီးသား အကြောင်းများကို ပြန်လည် ပြောပြ၏။ ကိုအောင်ဝင်းမှာ ခေါင်းဆည်တံညိတ် နားထောင် နေ၏။

“ဒီတော့... ကိုကျော်ခေါင်နဲ့ ဒီသူငယ်ကို ကျနော်အ ပြော ပြတယ်။ ရာဇဝတ်မကြောင်း အရဆိုရင် တစုံတခု မလေးမေက ဒီလင်သေအောင်လို့ သေကြောင်းကြံတဲ့ အကြောင်း တခုခု၊

ဥပမာ အဆိပ်ခပ်သည်ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတနည်းနည်းနဲ့လုပ်ကြတဲ့ အကြောင်း အခိုင်အလုံရှိရင်ဖြင့် ပုလိပ်ကိစ္စတဲ၊ ရဲတိုင် အမှုပွင့်၊ ဦးလဲ ရှေ့နေလိုက်မယ်လို့၊ ခုဟာက လင်မယား စိတ်သဘော ချင်းမတိုက်ဆိုင်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ရန်ဖြစ်ကာ လေ့စားပေၤက လိပ်ကျ ဦးဘဏ္ဍာန်သွေးဆောက်သေရုံနဲ့ ဒီမိန်းခလေးကို အရင် တဖူးစွဲလို့ မရဘူးလို့ ကျနော်ပြောပြတယ်”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ပင့်သက်ရှူရင်း... အမလေးလေး... ဖြစ်မူဖြစ်ရလေခြင်း၊ တကယ်အဖြစ်မှာ တော့ ကိုစဉ်းရယ်... ကျနော့သမီးဟာ လင်ကို ချစ်လွန်းလွန်းလို့ ရထိ မောင်ဝင်းမောင် ဆုံးတဲ့အကြောင်း အသိမပေးရသေးဘူး၊ သူ့အသက်ရှူတာထဲလဲ မမှန်သေး၊ သွေးချိန်အလဲ မူလရှိနေကျ တောင် မရှိလို့ ပိုးလိုပွေးခနဲရတာ... ဟောဒီ ဒေါက်တာသာ ဝေးကြည့်...”

ကိုအောင်ဝင်းသည် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် ဦးစဉ်းအား ကြည့်ကာ နားထောင်နေ၏။

“အင်းခလ... ဒါကြောင့် ကျနော်က ဒီသူငယ်ကို ရှင်းပြော ပြတာပေါ့၊ ဥပဒေမျက်စိနဲ့ အကျူးဝင်တဲ့ အမှုကိုစွဲကိုတောင် မှ ငါ့ဘက်ကအမှုသည်ဟာ တကယ်တရားမျှတပါရဲ့လား၊ ဒါ့တာ ကြည့်ပြီးမှ ဦးက အမှုကို စက်ခံတာလို့ သူငယ်ကို ရှင်းပြောပြရ တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဦးဟာ သမာသမတ်ရှိတဲ့ ဝတ်လုံတယောက် အဖြစ် ရန်ကုန်ဆရာလွတ်တော်မှာ နံ့မယ်ကြီးခလေးစားခံရတာ လို့ ကျနော်ပြောပြတယ်၊ ဒါပေမင် မင်းအမှုကို ငါမလိုက်ဘူး ဆိုရင် တခြားဝတ်လုံ သွားငှါးမှူးစိုးတော့ ဟိုဘက်ဒီဘက်လဲ မထိခိုက်အောင်ဆိုပြီး ကျနော်က ချော့မာ့ပြီးဝေးတော့မှ ခင် ဗျား၊ ငါမိန်းနဲ့ ခင်ဗျားသမက် ဖြစ်နေတော့ကို...”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုစဉ်း...”
 “ကိုကျော်ခေါင်ကြည့်ရတာ ခေါင်းမီးခလောင်နေသလိုတဲ”
 “ကျနော့ကို သတ်ပါ၊ ကျနော့ သမီးခလေးကိုတော့ မထိ ပါနဲ့...”

“ဒါကြောင့် မြွေမသေ ဒုတ်မကျိုးဖြစ်အောင် ကျနော်အ နီသူငယ်သဘောကို ဘာကြောင့် တရားစွဲချင်လဲဆိုတာ နှိုက် ချွတ်ကြည့်တော့ သူ့အတွေးအခေါ်ထဲမှာ အကိုကိုချစ်တာလဲ တကြောင်း၊ မောင်ဝင်းမောင်ရသင့်တဲ့ အမှုကို သူမြော်လင့် ဟန်ရှိတယ်ဗျ...”

“အမလေး... ဆယ်ပြန်ပေးပါတယ်ဗျာ... ကျော်ခေါင်မရွတ် တော့ဘူး၊ မညစ်ပတ်တော့ဘူးလို့ ကြိုးစာ ဖြတ်တော့မှ သီလ လာစမ်းကြသကဲ့၊ အရင်စိတ်သာဆိုရင် ကျနော့ အကြောင်း သိသွားမယ်... မောင်အောင်ဝင်း၊ မမြရွှေရော ဒေါ်ဆင်(ကိုဝင်း မောင်အမေ) ပါ ခေါ်လိုက်ကွယ်... ဒီကိစ္စ ဒေါ်ဆင် သိသင့် တယ်...”

ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းမှာ အဖွားကြီးနှစ်ယောက်ကို စာ ပတ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရင်း ဦးစဉ်းပြောပြချက်ကို အကျဉ်းချုပ် ခြုံ ပြောပြရပြန်သည်။ ဒေါ်ဆင်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား တော့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦးကျော်ခေါင်... မောင်ထွေးမောင် ကိုစွဲကို ကျမ ခုလိုသိရတာ အတော်မျက်နှာပူပါတယ်၊ ကျမ သားကို ကျမ ထိန်းပါမယ်”

ဦးကျော်ခေါင်သည် စာအုပ်ဘီဒီမျိုး ရှိရာသို့ ထထူးရင်း အကြံထုတ်ခန့်ပုံရ၏။ ပြီးမှ ပင့်သက်ရှူကာ စအားဝ၏။
 “ဒီလိုရှိတယ် ဒေါ်ဆင်... ကျနော်လဲ တွေးကြည့်ပါတယ်။”

ဒေါ်သင်တထော့ လူကြီး၊ လူငယ်အနေကတော့ ဒီလိုစိတ် ရှိချင်မှ ရှိမယ်၊ ဒီတော့ မောင်ထွေးမောင်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြရင်း ပြောပြပါ။ မောင်ဝင်းမောင်ရသင့်တဲ့ အမေ့ကို ကျနော် ဒေါ်သင်တို့ဘားအမိကို ခွဲပေးမယ်လို့...”

“ဟင့်အင်း...ကျမ မလိုချင်ဘူး... ကျမ မလိုချင်ဘူး”

အဖွားကြီးသည် အညာသူကြီးပီပီ ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ပြင်း၏။ ဝတ်လုံဦးစဉ်းသည် ဒေါ်သင်ဘက်လှည့်ရင်း “ဒေါ်သင် ခုလိုပြောတာကြားရတော့ ကျနော် ဒီလောကကြီးကို မြှော်လင့်ချက် အဖွားကြီးဘားမိတယ်၊ အားလဲတက်မိတယ်၊ ဒေါ်သင်လို သန့်ရှင်းတဲ့စိတ်အရင်းခံနဲ့ မေတ္တာစိတ်ရှိသူတွေ ရှိပါသေးဘားလို့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်သင်...ဒါပေမင် ကျနော်တောင်းပန်ချင်တာက မောင်ထွေးမောင်က လူငယ်စိတ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အကို အမေ့အတွက် တခါခါ ဒါကတော့ ရသင့်ရထိုက်တယ်လို့ ဖြစ်မှာတဲ့၊ ဦးကျော်ခေါင်တို့အလဲချမ်းသာပေသကဲ့း။ ဒါကြောင့် မလေးအတွက် နောင်ရေးလဲ စိတ်ချရအောင် သူထင်သလိုမဟုတ်၊ ဦးကျော်ခေါင်တို့ မလေးမေတ္တိဟာ မောင်ဝင်းမောင်တို့ကို ချစ်လွန်လွန်းလို့ သေပြီးတဲ့နောက် ပိုင်းတောင် ရသင့်တဲ့အမေ့ကို မောင်ထွေးမောင်ကို ပေးတယ်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲ သံသယရှင်းခေချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်သင်... ဒီအကြံဉာဏ်ကို ကျနော်လဲ သဘောတူတယ်”

ဦးစဉ်း အ ထပ်မံ၍ ပြောကြားချိန်တွင်မူ အဖွားကြီးသည် တရှံ့ရှံ့နှင့် ဝိုရွာတော့သည်။

“အင်း...လက်မတင်လေးတဲ့...” ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းက ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဦးလဲပြေးလာတာ မေခင်အောင်ဝင်း၊ မောင်ထွေးမောင်ကိုလဲ နက်ဖန် ဖော့ကြအုံးစို့လို့ ချိန်းထားတယ်၊ ကဲကဲ စိတ်အေးအေးနေကြပါတော့၊ ကျနော် သွားမယ်...”

ဦးကျော်ခေါင်သည် ဦးစဉ်းအား ကားရုံထုထု လိုက်ပို့ရင်း ခုမှ သူ့ရင်ထဲတွင် သံဝေဂရပြုံးရင်း ရနေတော့သည်။ သူက သူ့ဖွားအပေါ်လည်ခဲ့သမျှ သူ့အပေါ်ထိပ်ကွက်မဲ့သူ ပေါ်ချေပြီ။ ဝဋ်...ဝဋ်၊ ဒီဝဋ်ကို ဒီတွင်ကျွတ်အောင် သူ့လက်စားမေ့တော့ပြီကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ စင်စစ်တော့ သမီးလေး မျက်နှာက သူ့အား တရားပြနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

☆ မောင်မောင်ခင် ☆

= စာဝေ =

*

ပိုးဒယားကုန်း (ပရ) လိုင်ဝင်း၊ ပုသိမ်မြို့။

အပြင်တွင် နှင်းမှုန်များ ရစ်သိုင်းစ ပြုလာ၍ ဆင်းဆာသည် မှန်ရိ၍ နေလေသည်။ သူငယ်ချင်း နှင်းယောက်လုံးသည် ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရင်ထားကြ၏။ ဆက်ပြောရန် နှစ်ယောက်လုံး အားယူနေဟန်ရှိသည်။ ပြတင်းအပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသော ကိုကျော်ခိုင်သည် လှုပ်ရှား၍ မရသလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသလို ပြတင်းအပါး၌ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိပေ။ ပြတင်းမှဝင်ရောက်လာသော ဆောင်းလေသည်သာ ဇာခန်းဆီ

ကို ဆော့ကစား၍ သူတို့အဖိုးမှ ပြေးညှင်းစွာ ရွှေ့လျားသွား၏။ စားပွဲဆင်ပန်းအိုးထဲ၌ ပန်းပွင့်ဖြူ တစ်ခိုင်သည် ဒေါက်တာအောင်ဝင်းဘက်သို့ ညှုတ်၍ ဆောင်းလေ အချိန်ပြင် လှုပ်သွား၏။ ပန်းပွင့်လှုပ်ရှားခြင်းကိုမြင်တော့မှ ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် စကားပြောတိုသတိရသလို ပါးစပ်ပြင်လိုက်၏။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲပေါ်မှစီးဘရက်ကို တလိပ်ညှိသောက်ရင်း စကားစလိုက်၏။

“ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ နာကြည်းစရာတွေလဲပါတယ်။ ယူကျုံးခရစ်ဆလဲ ပါတယ်။ ကြေကွဲဆလဲ ပါတယ်ပေါ့ ကိုးကျော်ခိုင်း။ တွေ့တပုစ်ကို ဖတ်လာ ခဲ့ရသလိုတဲ့... မလေးခမ ဘိုးဘိုးလဲသွားပြီးခနဲနက် ခင်ဗျားကို ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ကျနော် ရွှေ့မှာလဲ ခင်ဗျားတို့တွေ့ခဲ့ ကြတယ်... အဲဒီ တွေ့တုန်းမှာ သူ့ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ သူ့ဘဝကို လှစ်ပြတာပါဘဲ...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းက စကား ခေတ္တရပ်ထားလိုက်လျှင် ကိုကျော်ခိုင်သည် သူ့ကိုယ်ကို အခန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဒေါက်တာအောင်ဝင်း ဘာဆက်၍ ပြောမည်ကို သူ့ငြိမ်သက်စွာ ပင် ခေါင်းကိုငုံ့၍ နားထောင်၏။ တခါတခါ မေ့၍ နားလှောင်၏။

“ကျနော် မှာတော့ ဖေခဖ လက်ထက်က ဖေဖေဟာ... မလေးခမအဖေ ဦးကျော်ခေါင်နဲ့ ညီအကိုလိုခင်လို အိမ်ဆရာဝန်လဲဖြစ်နေလို့ ရင်းနှီးကြပြန်တယ်။ ကျနော် ဆရာဝန် ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ မလေးခမကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ရတော့ ပထမတော့ ညီမလေးလိုတဲ့၊ ခုတော့ သမီးလိုတဲ့ သူ့အပေါ် သံသယာဇဉ် တွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထဲ ကိုဝင်းခမောင်နဲ့ ညားတော့

ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မလေးခမဘဝ၊ မလေးခမ လှုပ်ရှားခဲ့သမျှတွေမှာ ကျနော်ဟာ ဇာတ်လိုက်ကြီးဖြစ်နေတော့တယ်...”

သူသည် ဆေးလိပ်ကိုဖွားရင်း ဆက်ပြောပြ၏။
“မလေးခမနဲ့ ကိုကျော်ခိုင် ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ တော့လို့ ကျနော် တောင်းပန်တာဟာ မလေးခမ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပါ ကိုကျော်ခိုင်...”

သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကိုကျော်ခိုင်အပါး သွားရင်၏။
“မျှားသောအားဖြင့် လူတွေက ကျနော်တို့ ဆရာဝန်တွေကို ရုပ်ဆန်တယ်ထင်ကြပေမယ်လို့ ကျနော် မှာလဲ အသဲနလုံးနဲ့ ပါဘဲ။ ခင်ဗျား မလေးခမအပေါ်မှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ခွဲအတိမ်အနက်ကို ကျနော် လေးစားနက်နက် နားလည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမင်...”

“ဒါပေမင်” ဆိုသော စကားလုံးဆုတ်သောအခါ ကိုကျော်ခိုင်သည် ဒေါက်တာအောင်ဝင်းမျက်နှာကို ဖျတ်စာနဲ့ကြည့်လိုက်၏။ “နှစ်ယောက်သားတွေကြည့်ဖို့ကိုတော့ ဆက်ပြီး မကြိုးစားစေချင်ဘူး။ ဒီလိုတောင်းပန်ရတာဟာ ခင်ဗျားချစ်တဲ့ မလေးခမအတွက်ပဲပါ...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ကိုအောင်ဝင်း စကားမစပ်ခင်မှာပင် ဖြတ်လိုက်၏။

“ကျနော်နဲ့ ထပ်မံတွေ့ဆုံပြီး မလေးခမနဲ့ကျနော် အဆင်ပြေသို့ ကိစ္စမှစ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မစေးကိုထိခိုက်နိုင်သလဲ။ မလေးခမဆိုတဲ့ မိန်းမခွဲအကျိုးကို ထိခိုက်ရလောက်အောင် ကျနော့်မှာ တာတွေ ချို့ယွင်းနေလို့လဲ ကိုအောင်ဝင်းရယ်၊ ကျနော်ဟာ ဒါလောက်ဘဲ သေးသေးနုတ်နုတ် စီးပွားမဲ့ အကျင့်ပျက်၊ လူစဉ်

မပိုတဲ့ လူတယောက်မို့လို့လား ပြောစမ်းပါ သူ့ငယ်ချင်းရယ်... ကျော်ခိုင်ဟာ သူတစ်ယောက်လို့ အားနက်ကြီး မစီးနိုင်ပေမယ်လို့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို တကယ်တမ်း ထိန်းသိမ်းကြစတမ်း ဆိုရင် ရာဇဝင်ချီပြီး အစစ်ဆေးခံရတဲ့ အစောင့်ပါ။ တိုင်းပြည်အပေါ် မှာရော၊ ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်း အပေါ်မှာရော၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော် တွေဆုံတဲ့အပိုင်းမှာ ကျနော် ဘာတွေထူးသလဲ၊ ကျနော် ကို စမ်းချင်သလို စမ်းပါ..."

“အို...အို...စီလိုမဟုတ်ဖူး...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် နာကြည်းသော အသံ၊ အခံရ ခက်သူသော မျက်နှာထားနှင့် ပြောနေသော ကိုကျော်ခိုင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကမန်းကတန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“စိတ်ထိခိုက်သွားသလား ကိုကျော်ခိုင်၊ ကျနော့် စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါအုံး၊ ရပ်နေတာ သွေးတောင့်လှပါပြီ၊ လာလာ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပါအုံး၊ ခင်ဗျားထင်နေတာတွေ တခုမှ မဟုတ်ဖူး...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းသည် သူ့ကိုတုံ့တာ ဆိုဖာပေါ် ထိုင် ခိုင်းရင်း သူ့ စကားကို ဆက်ပြော၏။

“ဘာကြောင့်များ ဒီမိန်းကလေးဟာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေခေတ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ အသိုင်းအဝိုင်းမှာမှ လူ့သားဖြစ်ရသလဲ မသိပါဘူး ဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ခေခေတောင်ဆိုတဲ့ သူ့ ရုပ်မနိပ်ရသေးတဲ့ဖိုင်တဲ့ ကို ရထားသူထဲ ဖတ်ပြီးရောပေါ့၊ သူ့ တဝင့် တစာယ့်အဖြစ် ကို သူ အန်ချရေးတာထဲ... ဒီဖိုင်တဲ့ကို ပုံနှိပ်ခိုင်းတဲ့ ခေတ်တော့ တခေတ် ကြုံဦးမှာပေါ့လေ။ အခု ကျနော်တောင်းပန်တဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားကင် မသိသေးဘာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ကိုယ်သူလဲမသိဘူး ကိုကျော်ခိုင်သည် ငြိမ်သက်စွာ ဆက်၍ နားထောင်နေ၏။

“ပထမတခါ ကျနော့် မွေးနေ့ပွဲအပြီးမှာ ကိုဝင်းမောင်နေ မကောင်းသေးတယ်၊ ဒီတုန်းကနုလဲ တစမှာသူ့ အမေနဲ့သူ့ ညီကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ မလေးမေကခေါ်ပေးဘယ်...၊ အဲဒီအထဲက ခင်ဗျား ကိုဝင်းမောင်က စိတ်နောက်တလဲ မဟုတ်ဘူး...၊ တဇွတ်ထိုး တယူသန်ကြီး မှီလား၊ မလေးမေမျက်နှာကိုမကြည့် ချင်ဘူး၊ ဦးကျော်ခေါင် လူတွေက သူ့ ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်နေ တယ်တဲ့၊ အဖျားမို့လို့တက်ရင် ပြောပါလေရော၊ ဒီမလေးမေမ တော့ အင်မတန်လင်ကို ချစ်တဲ့မိန်းမဗျာ၊ ပြုစုတာလဲသေလုရော ဒါပေမယ့်အဲဒီအချိန်မှာကိုဝင်းမောင်ညီ ထွေးမောင်ကသူ့ အကို နေဇေထောင်းတာကို မသင်္ကာဘူး၊ ခုတချီ ကိုဝင်းမောင်လဲရုံမေ သေသွားတော့ သူ့စွပ်စွဲတာက ကိုဝင်းမောင်သေဆုံးရခြင်းဟာ သွေးရိုး သားရိုး မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စွပ်စွဲတာထဲ...”

“ဟင်...”

“အင်း... ဒီကိစ္စကို မလေးမေလဲ မသိရှာဘူး၊ သိရင်တခါထဲ အသက်ထွက်ဘဲ၊ ဒုတိယ နှလုံးထချိန်မှာ ကျနော်တို့အသိမေးပေး ရဲဘူး၊ ဒီတော့ ထွေးမောင်မှာ ပမောက ယှဉ်လာတာကစွပ်စွဲ တာရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလဲ ကိုဝင်းမောင်ရဲ့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမေ့ ကို သူ့လိုချင်တယ်...”

“တော်တော်လဲ ရှုပ်တဲ့လူတွေထဲ...”

“အဲဒါကြောင့် တိုက် တထပ်ပြီး တထပ် သူများတွေတက် သွားတဲ့ ခေတ်မှာ ခင်ဗျားမှာတော့ စကော့ဈေးနောက်တန်း ထိုင်ရက်ထိုင်ရက် ဖြစ်နေတာပေါ့...”

“ဒီတော့ သူ့ အကိုသေဆုံးရခြင်းဟာ သွေးရိုး သားရိုးမဟုတ် ပါဘူး၊ မလေးမေနဲ့ သူ့ အဖေ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံလို့ သေရပါ တယ်၊ မလေးမေနဲ့ ကိုဝင်းမောင်အိမ်ထောင်ရေးဟာလဲအဆင်

မပြောပါဘူး။ သူ့လာစဉ်အခါ မလေးမေနှဲ့ ကိုဝင်းမောင်တို့ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီရန်ပုံမှာ ကိုဝင်းမောင်ဟာ ကိုတေဇနဲ့ ကိုကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူနှဲ့ မလေးမေဆက်ဆံတာကို မကြိုက်လို့ ပြောရာက ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်....”

“သူတို့ ထင်တာနဲ့ ဖြစ်ရောလား...”

“အဲဒါပေါ့... ဒီတော့ နာမယ်ကြီး ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမ တယောက်အပေါ် အမှုမခိုင်တာ နိုင်တာ နောက်ထား၊ သူ့ အရှက်ခွဲရန်ထလားဒါတွေညစ်နိုင်တဲ့ အပေါက်ဆိုပြီး ထွေးမောင် ကလုပ်တာ၊ ကံစောင်းချင်တော့ ဒီကောင်သွားတိုင်ပင်တဲ့ ဝတ်လုံ ဦးစံဦးက ဦးကျော်ခေါင် မိတ်ဆွေကြီးမို့လား၊ လက်မတင်လေး လူသိရှင်ကြား မဖြစ်လိုက်တယ်....”

“အို... ဒါလောက်အထိဖြစ်ကြတာကိုး...”

“ဖြစ်သမျှ အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာ အဘိုးကြီးကို ကျနော် သနားသွားတယ်။ သမက်ကို သူ့တယ် ချစ်တယ်ဗျ၊ သမက် အလဲသေ၊ သမီးကလဲ သေမယ်၊ ရှင်မယ် မသိ အချိန်မှာ အဘိုး ကြီးဟာ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ရူးမတတ်သောက ပေ့သွားဘယ်... ကံခောင်းချင်လို့ ဒီကိစ္စအကျယ်အကျယ်ဖြစ်ဖို့ကို ကိုဝင်းမောင် အမေက သဘောမတူဘူး၊ သူက အညာသူ ရိုးရိုးကြီးမလေးမေ လင်ကို ပြုစုပုံ တွေကိုလဲ အပွားကြီးအမြင် ဖြစ်သွားတော့ တော်သေးတာပေါ့၊ နောက်ဆုံးဝတ်လုံ ဦးစံဦးလဲ လူကခတ် တော်တယ်မူလ်လား... ဦးကျော်ခေါင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကိုဝင်းမောင် ရသင့်တဲ့ အားမူကို ထွေးမောင် ပေးလိုက်တော့မှ မီးသေတော့ တယ်။ ကဲသိပ်လား...”

ကိုကျော်ခိုင်က ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။

“မလေးမေကိုလဲ တစွန်းတစမူ အသိပေးရဲဘူး၊ ခုထိ အင်းယားမြိုင်မှာဘဲ ကိုဝင်းမောင်ရှိတယ်၊ မမာရက်ဘဲလို့ ထင် နေတုန်းဘဲ။ အဘိုးကြီးကတော့ သမီးအနားစာ ခွာတော့ဘူး။”

“အင်း...”

“ဒါကြောင့် ကိုကျော်ခိုင် ခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားစာတော့... မလေးမေဟာ... လုတ်လပ်သွားတဲ့ သူတယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံရာက တနေ့တော့ နီးစပ်ကြဖို့ တွက်ကိန်းရှိပေမယ့် ကျနော် တောင်းပန်ပါရအေး... ထွေးမောင်ရဲ့ ရန်ဟာ မအေးသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နီးစပ်တာနဲ့အမျှ ထွေးမောင်အကွက်တွေကို ဝင်ဝင်သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသတိ ပြုမိလား...။ ကျုပ်စွပ်စွဲတာ မမှန်ဘူးလား၊ ခုတော့ ကျော်ခိုင်နဲ့ ယူတာဘဲ၊ ကျုပ်အကိုကို သူတို့လုပ်ကြံတာပေါ့” ဆိုမှဖြင့် သွား ရော... သွားခရာ... မလေးမေရဲ့ဘဝ မလေးမေရဲ့ ‘သပြေ’ ဆိုတဲ့ အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့ နံမယ်တလုံး...”

ကိုကျော်ခိုင်သည် ထိုင်ရာမှ ပြုံးကနဲ ထလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ကိုအောင်ဝင်း... တော်ပါတော့... ရှေ့ စကားမဆက်ပါနဲ့တော့၊ ကျနော် အခြေအနေတွေ အားလုံးကို နားလယ်ပါပြီ”

သူ့ အသံမျှား တုန်ယင်လာ၏။

“ကျနော်တို့ လူဖြစ်လာတဲ့ခေတ်ဟာ ကျနော်ထင်တာထက် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ ရှုပ်ပေပူနေပါကလား...”

ကိုကျော်ခိုင်၏ ညည်းလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျနော် တောင်းပန်ခြင်းပါ ကိုကျော်ခိုင်၊ မလေးမေဟာလဲ ဒါကြောင့် သူ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ လောကပါလ တရားနှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ မဆောင်းမှုလုပ်ရန် ရှက်

ခြင်း မကောင်းမှုလုပ်ရန် ကြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ တရားနှစ်ပါး လက်လှော်ရင် ဒီလူ့ဘောင် ပျက်စီးတော့မယ် ဆိုတာဟာ... အကုန်ကြာတိုင်း ဖော်ပြခဲ့တယ်။ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေဟာ... တခါခါ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ယုတ်မာ ညစ်ပတ်သမျှကို သူတို့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ အားနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရင်း တချို့တော့လဲ စုံးစုံးမြုပ်ပျောက်၊ တချို့တော့လဲ တောင်တင်းခံကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဇာတ်ကောင်တွေဟာ အမြဲအသက်ဝင်နေတာလား။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ကံကောင်းချင်လို့ ဒီတချို့ မလိမ့်သွားဘယ်”

“မလေးအဖြစ်အ အတော်ဆိုးတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကျနော်နဲ့ တွေ့တုန်းက မလေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာလေ မလေးဝတ္ထုရေးကောင်းတဲ့လောက်သာ ကောင်းပါတယ်။ မလေးစိတ်ကတော့ မသာယာတော့ဘူးလို့ ပြောတာကိုး...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖေအတွက် ဖြစ်ရတဲ့ သောဏ၊ လင်အတွက် ဖြစ်ရတဲ့ သောဏ၊ အင်မတန် စိတ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမဆိုလို့တဲ့”

“ကဲ... ကျနော် သွားတော့မယ် ကိုအောင်ဝင်း...”

“ခင်ဗျား ကျနော် ဆိုလိုတာကိုတော့ သံသယရှင်းပြီနော်” ကိုကျော်ခိုင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုကျော်ခိုင်ဆိုတဲ့လူ့ကိုက ကံနဲ့သူပေကိုး၊ ကျနော် နက်ဖန်ပို့လိုက်မဲ့ ပစ္စည်းတခုနဲ့စာတော့ မလေးမလက်ထဲကို မြန်မြန် ရောက်အောင် လုပ်ပေးပါ၊ သွားတော့မယ်...”

ကိုကျော်ခိုင် ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ဆင်းသွားသည်ကို ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် စိတ်မချမ်းမမြေ့စွာနှင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။ နောက်နေ့ ညနေစောင်းတွင်မူ မလေးမလေးက ကုတင်အပါးတွင် ဒေါက်တာ အောင်ဝင်းသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိ

၏။ မလေးမလေးသည် ဇာနားသတ် ခေါင်းဆုံး မြင့်မြင့်ကြီးများ မှီထား၏။ အင်အား လျော့ပါးနေသေးပုံ ရသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် လန်းဆန်းနေ၏။

“အဲဒီ သပြေပန်းတည်းနဲ့ စာတစောင် ကိုကျော်ခိုင် ပေးသွားတယ် မလေး...”

ဒေါက်တာအောင်ဝင်းလှမ်းပေးသော ပဲစအပြုနှင့် ချည်ထားသည့် သပြေပန်းခိုင်ကိုရင်း၊ စာကိုရင်း မလေးမလေးသည် လှမ်း၍ ယူလိုက်၏။ သပြေခက်များသည် နီရဲသော အညွန့်လေးများနှင့် လန်းဆန်းစွာ ပြနေဆဲဖြစ်၏။

သပြေခက်များကို ရင်ပတ်ပေါ်တင်ကာ စာကိုပတ်လိုက်၏။

ချစ်လှစွာသော မလေး...

ဒီလို အစချီခေါ်တဲ့ စကားလုံးကို ပထမဆုံး အနေနှင့်ရော၊ နောက်ဆုံး အနေနှင့်ရော ခွင့်ပြုပါ။

ဒီစာကလေး ဖတ်ရချိန်မှာ ကျွန်တော် အဖေ၏ ယာခင်းချားခိုစု အညာကို မြန်သွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် ရဲ့ အညာမြန်ပုံပြင်က တယောက်တည်းမို့ သွေ့ခြောက်လှပါတယ်။

ဒီ ဇမ္ဗူဒီပေါ်တောင်ကျွန်းနဲ့ ဒီ ဇမ္ဗူ ‘သပြေ’ပင်ဟာ စတင် ပေါ်ပေါက် လာကထဲက ကမ္ဘာ ဆုံးသည် အထိ ယှဉ်တွဲသွားကြမည် အမှန်ပါတဲ့။

ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာလဲ မလေး အပါးက အဝေးသို့ ခွဲခွာသွားပေမည်လဲ ! ကျွန်တော် စိတ်ပိုညာဉ်

ဟာ မလေး စသန့်လုံးနဲ့အတူ မှီနေမည်ဆိုသည်ကို သိခေ
နင်္ဂါ့အပိုင်းမှလေး။

★ မောင်မောင်ခင်ခင် ★

= စာပေ =

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ...

ယိုးဒယားကုန်း (ပရ) လိုင်းဝင်း

ကျော်ခိုင်

ပု သိ ဝိ န္ဓိ ။

မလေးသည် စာလေးကို ညင်သာစွာခေါက်ရင်း ကိုအောင်
ဝင်းသက်သို့သိသလိုက်၏။ အပါးဘွင် ရပ်နေသော ဒေဂါဒေဂါ
ကြီးနှင့် ဒေဂါကံအောင်ဝင်းတို့သည် ပြတင်း အပြင်သို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်နေသော မလေး၏ မျက်လုံးလေးဘဲတွင် တစ်စုံတစ်
ခု မြင်ရနိုးနှင့် သူတို့သည် မလုပ်မရှက် ကြည့်နေကြ၏။

“ဒေဂါဒေဂါကြီးရယ်... ဒီသပြေပန်းလေးကို ဘုရားမှာ တင်
ပေးပါ။ သပြေဟာ အောင်မြင်ခြင်း၍ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်
လူ့အတွက် ယူဆထားသလို လူ့အတွက် စိတ်နှလုံးကို ချမ်းမြေ့
အေးချမ်းအောင် ဖန်ဆင်း ပေးနိုင် တဲ့ ပန်းဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးပါ ဒေဂါဒေဂါကြီးရယ်”

သူ လှမ်းပေးသော သပြေပန်းကို ဒေဂါဒေဂါကြီး လှမ်းယူ
လိုက်စဉ်တွင် မလေးခမ၏ လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်
နေလေသည်။

ရန်ကုန် ဘူတာကြီးတွင်မူ အညာဆန်မည့် မန္တလေးသွား
ရထားကြီးသည် စတင်ထွက်ခွာရန် အားယူ၍ နေလေသည်။
လူငယ်တယောက်သည် ကမ်းအတန်းပင် ဘူတာထဲမှ လူများ
ကို တိုးဝင်ကာ ရထားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ သူတိုးဝင်
ရာတွင် တိုက်မိ၍ လည်ကျန်ရစ်သော မိန်းမငယ်တယောက်သည်
သူ့ကိုရှေ့တံရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထွက်ခွာသော တွဲပေါ်

တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်သော သူ့မျက်နှာကို မြင်မိတော့မှ လှမ်းအော်
ခေါ်၏။

“ဆရာ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဆရာ... ဘယ်သွားမလို့လဲ...”
ရထားသံဖြင့် မိန်းမငယ်အသံကို ထိုသူသည် လုံးဝမကြား
တော့ပေ။ ဗိုလ်ပုသည် မိန်းမငယ်အပါးသို့ အမောတကြီး ပြေး
ကာ ချောက်လာ၏။

“အကြိုင်... အကြိုင် ဆရာ့ကို မတွေ့ဘူးလား”
“တွေ့တယ်... တွဲပေါ် ပါသွားပြီ”
ဗိုလ်ပုသည် အနား၍ သံတိုင်ကိုဖက်ရင်း မောပန်းကြီးစွာနှင့်
လက်ကိုတဖွဲ့ဝှေ့ဝှေ့ရမ်းကာ တွဲပေါ်၍ ကိုကျော်ခိုင်အားနှုတ်ဆက်
နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များဝေနေ၏။

“ဆရာ... ဘယ်သွားတာလဲ ဗိုလ်ပု”
“သူ့အညာကို ပြန်သွားပြီ၊ သူလိုချင်တဲ့ မိန်းမတယောက်
အတွက်နဲ့ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်”

“အကြိုင် သိပါတယ်... တခါက သူ့ပြောပြတဲ့ မပိုးခံတောင့်တဲ
အတွက် နေမှာပေါ့... မပိုးခံတောင့်တဲကလဲ အခြားလူတယောက်
ကို ချစ်နေမှာပါ။ လူ့အတွက် ဒီလိုပါလဲလေ၊ ဆရာကလဲ အဲဒီ
မရတဲ့ မိန်းမနောက်ကို အပြေးလိုက်နေတာတဲနော်၊ အကြိုင်ကလဲ
မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဆရာ့နောက်ကို လိုက်ချင်တာတဲ”

ဗိုလ်ပုသည် အကြိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့အပါး
တွင် မီးရထားတွဲကြီးသည်လည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားပေပြီ။
“မင်းအလဲ သူတို့လိုပါလဲ... တကယ် ခေါ်ချင်တဲ့ ငါ့နောက်
ကိုတော့ မလိုက်ချင်ဘူးမို့လား... လာပါ အကြိုင်ရယ်... ဒီညတော့
မင်း ငါနဲ့ လိုက်အိပ်ပါ...”

အကြိုင်သည် မျက်ရည်ဝန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို
ကြည့်ရာမှ လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်၏။ အဝေးတွင် မီးရထားသည်
တဖြေးဖြေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဗိုလ်ပုသည် အကြိုင်
၏မီးပေးသောလက်ကို လှမ်းချိတ်၍ မလှမ်းချင် လှမ်းချင် ခြေ
လှမ်းများဖြင့် တူတာရုံကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

☆ စတင်ဖောင်ခင် ☆

ခင်နှင်းယု

= ၈၁၆၀ =

ဖိုးဒယားကုန်း (၁၇) လိုင်းဝင်း၊
ပုသိမ်မြို့။